

Agatha Christie

Oracolul din Delphi

CUPRINS:

- I. Oracolul din Delfi 7
- II. Cazul doamnei deprimată 21
- III. Moarte pe Nil 32
- IV. Cei patru suspecti 47
- V. Lingouri de aur 62
- VI. Doamna de companie 75
- VII. Cuibul de viespi 94
- VIII. Misterul vasului chinezesc 103
- IX. Perla prețioasă 124
- X. Casa Filomelei 137
- XI. Festa unchiului Andrew 161

Oracolul din Delphi

- I. Oracolul din Delphi - The Oracle at Delphi
- II. Cazul doamnei deprimată - The Case of the Distressed Lady
- III. Moarte pe Nil - Death on the Nile
- IV. Cei patru suspecti - The Four Suspects
- V. Lingouri de aur - Ingots of Gold
- VI. Doamna de companie - The Companion
- VII. Cuibul de viespi - Wasp's Nest
- VIII. Misterul vasului chinezesc - The Mystery of the Blue Jar
- IX. Perla prețioasă - The Pearl of Price
- X. Casa Filomelei - Philomel Cottage
- XI. Festa unchiului Andrew - The Case of the Missing Will

Doamna Willard J. Peters nu ținea neapărat să viziteze Grecia. Și despre Delfi, sinceră să fie, nu prea avea vreo idee. Locurile preferate ale doamnei Peters erau la Paris, Londra și Riviera. Era o femeie căreia îi plăcea viața de hotel și imaginea ei despre un dormitor se contopea cu un covor moale, pufos, un pat luxos, o diversitate de nenumărate aranjamente luminoase, inclusiv un lampadar lângă pat, apă caldă și rece la dispoziție și un telefon la îndemână cu ajutorul căruia puteai comanda ceai, mâncare, apă minerală, cocteiluri și lua legătura cu prietenii.

La hotelul din Delfi nu se găsea nimic din lucrurile acestea. Avea o priveliște minunată de la ferestre, patul era curat ca și camera văruiată în alb.

Se mai afla un scaun, un lavabou și un scrin. Băile se făceau cu programare și, câteodată, lipsea apa caldă.

Își zicea că ar fi drăguț să se laude că fusese ia Delfi așa încât doamna Peters se străduia să se intereseze mai mult de Grecia antică, dar nu reușea întotdeauna. Statuile ei păreau așa de neterminate, fără capete, brațe și picioare, în sinea ei, aprecia mai mult frumosul. Înger din marmoră completat cu aripi, care fusese ridicat la mormântul soțului ei, Willard Peters.

Dar toate aceste păreri personale nu le împărtășea nimănui, de teamă că fiul ei, Willard, ar fi putut-o privi cu dispreț. De dragul lui Willard venise aici, în camera asta răcoroasă și neconfortabilă, cu o servitoare morocănoasă și un șofer plictisit în perspectivă.

Căci Willard (până recent numit junior – denumire pe care nu o putea suferi) era fiul de 18 ani al doamnei Peters, pe care-l adora nespun de mult. Willard manifesta această ciudată pasiune pentru arta de mult apusă. Willard cel subțire, palid, cu ochelari și dispeptic își târâse mama cea drăgăstoasă în acest circuit prin Grecia.

Fuseră la Olympia care doamnei Peters i se păru niște ruine triste. Îi plăcuse Parthenonul, dar consideră Atena un oraș într-o stare disperată. Vizitele în Corinth și la Mycene reprezentaseră chinuri sfâșietoare pentru ea și șofer.

Delfi – se gândea nefericita doamna Peters – era ultima picătură. Absolut nimic de făcut decât să te plimbi pe drum și să privești ruine. Willard petrecea multe ore în genunchi, descifrând inscripții grecești; exclamând: „Mamă, ascultată doar asta! Nu e splendid?” Și apoi citea câte ceva care i se părea doamnei Peters chintesența plictiselii.

În dimineața aceea, Willard pornise devreme să vadă niște mozaicuri bizantine. Doamna Peters simțind instinctiv că mozaicurile bizantine aveau s-o lase rece (la propriu și la figurat) se scuzase.

— Te înțeleg, mamă, îi spuse Willard. Dorești să rămâi singură, să stai în teatru sau sus, pe stadion, să contempli totul și să cazi în reverie.

— Exact, dragule, îi confirmă așteptările doamna Peters.

— Știam că locul o să te atragă îi spuse încântat Willard și plecă.

Acum, cu un oftat, doamna Peters se pregătea să se ridice pentru a-și lua micul dejun.

Intră în sufragerie și o găsi aproape goală, cu excepția a patru persoane. Mama cu o fiică, îmbrăcate, după cum i se păru doamnei Peters, într-un stil deosebit, ea nerecunoscând peplu,¹ discutau despre arta auto-exprimării în dans; un domn plinuț între două vârste, care o ajutase cu o valiză când coborâse din tren, pe nume Thomson și un nou venit, un bărbat matur, chel, ce sosise în seara precedentă.

Acest personaj rămase ultimul în cameră pentru micul dejun și doamna Peters intră repede în vorbă cu el. Era o femeie prietenoasă și-i plăcea să facă conversație. Domnul Thomson fusese deosebit de reținut în comportament (rezervă britanică, o numea doamna Peters), pe când mama și fiica își dădeau aere de superioritate, deși fata se împăca destul de bine cu Willard.

Doamnei Peters i se păru noul-venit o persoană foarte plăcută. Îi răspundea la întrebări fără să facă pe înfumuratul. Îi spuse mai multe mici amănunte amicale despre greci, ceea ce o făcuse să simtă că erau oameni adevărați, nu doar pagini de istorie obositoare din cărți.

Doamna Peters îi povesti noii sale cunoștințe totul despre Willard, ce băiat deștept era și câtă cultură cunoștea de putea să-și adauge cuvântul la nume. Era ceva la acest individ binevoitor și amabil care te făcea să i te destăinui.

Cu ce se ocupa și cum îl chema, doamna Peters nu află. În afară de faptul că se apucase să călătorească pentru a se odihni complet după munca depusă (ce muncă?) nu vorbise prea mult despre sine însuși.

Totuși, ziua se scurse mai repede decât s-ar fi așteptat. Mama, fiica și domnul Thompson continuau să fie inabordabili. Îl văzură ieșind din muzeu și luând-o imediat în direcție opusă.

Noua cunoștință a doamnei Peters se uită după el încruntându-se ușor.

— Mă întreb cine o fi tipul acela? Zise el.

Doamna Peters îi comunică numele persoanei, dar nimic altceva.

— Thompson, Thompson. Nu, nu cred că l-am mai întâlnit și totuși, într-un anume fel, figura sa mi se pare familiară. Dar nu știu de unde să-l iau.

După-amiază, doamna Peters trase un pui de somn într-un loc la umbră. Cartea, pe care o luase cu ea s-o citească, nu era cea excelentă despre arta greacă, recomandată de fiul ei, ci se intitula, nici mai mult nici mai puțin „Misterul de pe fluviu”. Conținea patru crime, trei răpiri, bande mari și diverse de criminali periculoși. Doamna Peters se simți înviorată și alinată de răsfoirea sa.

La ora patru se întoarse la hotel. Era sigură că Willard trebuie să fi revenit și el. Atât de îndepărtat i se profila în gând vreun presentiment rău că aproape uită să deschidă biletul despre care proprietarul spusese că-i fusese lăsat ei, în după-amiaza aceea, de către un bărbat ciudat.

Un bilet extrem de murdar. Îl desfăcu într-o doară. După ce parcurse primele câteva rânduri, se albi la față și întinse o mână ca să se sprijine. Scrisul de mână îi aparținea unui străin, care folosea ca limbă engleză:

Lady (începea).

— Cu aceasta vă informăm că fiul dumneavoastră este ținut captiv de către noi în loc de mare siguranță. Nici un rău nu i se va întâmpla onorabilului tânăr gentleman dacă îndepliniți ordinele cu credință. Cerem pentru el ca răscumpărare zece mii de lire engleze sterling. Dacă vorbiți despre asta cu proprietarul hotelului sau poliția, sau vreo asemenea persoană fiul dumneavoastră va fi omorât. Vă trimitem asta ca să reflectați. Mâine, instrucțiuni cum să plătiți banii vor fi trimise. Dacă nu vă supuneți, urechile onorabilului tânăr gentleman vor fi tăiate și vă vor fi trimise. Și ziua următoare dacă tot nu ascultați el va fi ucis. Din nou asta nu e o amenințare, în glumă. Kyria să se gândească... Dar mai ales... Să nu spună nimănui.

Demetrius Sprânceană Neagră.”

Nu-i nevoie să mai descriem în ce stare se afla biata femeie. Absurdă și copilăroasă cum era formulată cererea reuși să-i trezească un sentiment apăsător de pericol. Willard, băiatul, scumpul, delicatul, seriosul ei Willard!

Se va duce de îndată la poliție. Va răscoli toate împrejurimile. Dar dacă făcea așa... Se înfioară.

Apoi, ridicându-se, ieși din cameră în căutarea proprietarului hotelului - singura persoană care vorbea engleza.

— S-a făcut târziu, zise ea. Fiul meu încă nu s-a întors.

Plăcutul omuleț îi zâmbi încurajator.

— E adevărat. Domnul a dat drumul la catâri. Dorea să se întoarcă pe jos. Trebuia să fi ajuns până acum, dar, lară îndoială, a mai întârziat pe drum. Zâmbea fericit.

— Spune-mi, întrebă brusc doamna Peters, aveți ceva răufăcători prin împrejurimi?

„Răufăcători” era un termen în engleză necunoscut de către omuleț. Doamna Peters îi spuse atunci pe șleau. Ca răspuns primi asigurarea că împrejur de Delphi trăiau oameni cumsecade, foarte liniștiți și binevoitori față de străini.

Buzele îi tremurau, dar se abținu. Amenințarea aceea sinistră îi lega limba. Ar putea fi o gafă. Dar dacă nu era? Unei prietene de-a ei din America i se furase copilul și, pentru că anunțase poliția, micuțul fusese ucis. Astfel de lucruri se întâmplă.

Era aproape înnebunită. Ce putea să facă? Zece mii de lire... Cât făcea asta... Între patru sau cinci mii de dolari! Ce reprezenta asta în comparație cu siguranța lui Willard? Dar cum să obțină o asemenea sumă? Se iveau imense dificultăți chiar acum în privința banilor și obținerea lor cash. O hârtie de credit pentru câteva sute de lire era tot ce avea asupra ei.

Vor înțelege asta bandiții? Vor fi rezonabili? Vor aștepta?

Când își mai veni în fire, îi spuse supărată fetei să plece. Un clopoțel sună pentru cină și biata doamnă se târî spre sufragerie. Mâncă în mod mecanic. Nu vedea pe nimeni. În ceea ce o privea, camera putea fi goală cu desăvârșire.

Odată cu sosirea fructelor i se aduse un bilet. Se crispă de durere, dar scrisul de mână era cu totul diferit de cel de care se temea - un scris citeț de funcționar englez, îl desfăcu fără prea mare interes, dar cuprinsul o intrigă:

La Delphi nu mai puteți consulta oracolul (așa scria), dar îl puteți consulta pe domnul Parker Pyne.

Dedesubt era prins cu un ac un anunț tăiat din ziar și, la capătul de jos al hârtiei, atașată o fotografie de pașaport al prietenului ei chel de dimineață. Doamna Peters citi de două ori anunțul.

Sunteți fericit? Dacă nu, consultați-l pe domnul Parker Pyne.

Fericită? Fericită? Fusese vreodată cineva așa de nefericit? Era ca un răspuns la o rugăciune.

Abia reuși să scrie pe o bucată de hârtie care se întâmplă s-o aibă în geantă:

Vă rog ajutați-mă. Putem să ne întâlnim peste zece minute, afară din hotel?

O puse într-un plic și îi arătă unui ospătar să i-o ducă domnului care ședea la masa de la fereastră. Zece minute mai târziu, într-o haină de blană, deoarece noaptea se lăsa răcoare, doamna Peters ieși din hotel și se îndreptă încet pe drumul spre ruine. Domnul Parker Pyne o aștepta.

— Binecuvântat fie Cerul că vă aflați aici, se descărcă doamna Peters abia răsuflând. Dar cum ați ghicit necazul teribil în care mă aflu? Asta aș vrea să știu?

— Expresia feței, dragă doamnă, spuse domnul Parker Pyne cu blândețe. Mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva, dar ce anume aștept să-mi dezvăluiți.

Se dezlănțui ca un torent. Îi înmână scrisoarea pe care o citi la lumina unei lanterne de buzunar.

— Hâm, făcu el. Remarcabil document. Cât se poate de remarcabil. Conține anumite lucruri...

Dar doamna Peters nu avea starea sufletească potrivită ca să asculte un comentariu asupra punctelor deosebite ale scrisorii. Ce trebuia să facă pentru Willard? Pentru dragul, delicatul ei Willard!

Domnul Parker Pyne încerca s-o liniștească. Îi înfățișă o imagine atrăgătoare a vieții bandiților greci. Ei vor avea o grijă deosebită de prizonierul lor, de vreme ce el reprezintă o mină de aur importantă. Treptat, o potoli.

— Dar ce să fac? Se plânse doamna Peters.

— Așteptați până mâine, o sfătui domnul Parker Pyne. Asta în cazul în care nu doriți să vă duceți direct la poliție.

Doamna Peters îl întrerupse cu un strigăt de groază. Dragul ei Willard ar fi ucis imediat!

— Credeți că am să-l mai văd pe Willard sănătos?

— Fără îndoială, o asigură blând domnul Parker Pyne. Singura problemă este dacă veți putea să-l recăpătați fără să achitați cele zece mii de lire.

— Tot ceea ce doresc e băiatul meu.

— Da, da, încerca s-o liniștească domnul Parker Pyne. Apropo, cine a adus scrisoarea?

— Un bărbat pe care proprietarul nu-l cunoștea. Un străin.

— Ah! Există mai multe posibilități! Omul care va aduce scrisoarea mâine ar putea fi urmărit. Ce le spuneți oamenilor de la hotel despre absența fiului dumneavoastră?

— Nu m-am gândit.

— Dacă stau și mă gândesc, reflectă domnul Parker Pyne. Cred că ar fi foarte firesc să vă exprimați și îngrijorarea față de absența lui. Un grup s-ar forma să plece în căutarea sa.

— Nu cumva dușmanii ăștia?... Ea se sufocă.

— Nu, nu atât timp cât nu vorbiți despre răpire sau de răscumpărare, ei nu se vor purta urât. În fond, nimeni nu se poate aștepta să nu faceți caz deloc în legătură cu dispariția fiului dumneavoastră.

— Pot să las totul în seama dumneavoastră?

— Asta-i treaba mea, zise domnul Parker Pyne.

Porniră înapoi spre hotel și erau aproape să se ciocnească de un tip corpolent.

— Cine era? Întreabă pe un ton aspru Parker Pyne.

— Cred că domnul Thompson.

— O! Exclamă dus pe gânduri domnul Parker Pyne. Thompson, da? Thompson, hăm!

Când se duse la culcare, doamna Peters simți că impresia domnului Parker Pyne despre scrisoare era corectă. Cel care o adusese avea legătură cu bandiții. Părea consolată și adormi mai curând decât ar fi crezut.

În dimineața următoare, în timp ce se îmbrăca, observă, deodată, ceva pe dușumea lângă fereastră. O ridică și... Încremeni. Același plic murdar, ieftin, același scris oribil. Îl deschise: „Bună dimineața lady. Ați reflectat? Fiul dumneavoastră e bine, sănătos... Până acum. Dar ne trebuie banii. S-ar putea să nu vă fie simplu să primiți această sumă, dar ni s-a spus că aveți la dumneavoastră un colier de diamante. Pietre foarte frumoase. Vom fi satisfăcuți cu el în schimb. Ascultați ce trebuie să faceți. Dumneavoastră sau altcineva pe care îl alegeți să-l trimiteți trebuie să aducă colierul la Stadion. De acolo să urce până la un pom de lângă o stâncă mare. Vom supraveghea să vedem că va veni o singură persoană. Atunci fiul vă va fi schimbat cantra colierului. Momentul trebuie să fie mâine, la ora șase dimineața, imediat după răsăritul soarelui. Dacă puneți poliția pe noi vă vom împușca fiul după aceea, în timp ce plecați cu mașina spre gară.

Acesta este ultimul nostru cuvânt, lady. Dacă nu avem colierul mâine dimineață vă trimitem urechile fiului dumneavoastră. În ziua următoare moare.

Cu salutări, lady, Demetrius”

Doamna Peters se grăbi să-l găsească pe domnul Parker Pyne. Citi scrisoarea cu atenție.

— E adevărată povestea cu colierul de diamante?

— Absolut. Soțul meu a plătit o sută de mii de dolari pentru el.

— Hoții noștri bine informați, murmură domnul Parker Pyne.

— Ce ați spus?

— Tocmai cântăream anumite aspecte ale afacerii.

— Pe cuvântul meu, domnule Pyne, nu avem timp pentru aspecte.

Trebuie să-mi recapăt băiatul.

— Dar sunteți o femeie inteligentă, doamnă Peters. V-ar place să fiți prostită și tapată de zece mii de lire? Var place să vă cedați colierul unui grup de pungași?

— Sigur, dacă puneți problema așa! Femeia inteligentă din doamna Peters se luptă cu mama din ea. Cât, iș vrea să pun mâna pe ei...pe brutele astea nenorocite! De îndată ce-mi capăt înapoi băiatul, voi asmuți întreaga poliție din împrejurimi împotriva lor și, dacă va fi necesar, voi închiria o mașină blindată ca să mă ducă împreună cu Willard la gară! Doamna Peters se înroșise la gândul răzbunării.

— Da, da, aprobă domnul Parker Pyne. Știți, draga mea doamnă, mă tem că vor fi pregătiți pentru o asemenea reacție din partea dumneavoastră. Ei presupun că de îndată ce Willard va ajunge la dumneavoastră, nimic nu vă va împiedica să alertați toate autoritățile. Ceea ce îmi întărește convingerea că s-au pregătit pentru această eventualitate.

— Atunci ce doriți să facem?

Domnul Parker Pyne zâmbi.

— Aș vrea să încerc un mic plan de-al meu. Se uită prin sufragerie. Era goală și ușile de la ambele capete erau închise. Doamnă Peters, există un om la Atena pe care-l cunosc - un bijutier. E specialist în diamante artificiale de prima mână. Începu să vorbească în șoaptă. Am să-l sun la telefon. Poate ajunge aici după amiază, aducând cu el un colier cu pietre frumoase.

— Vreți să spuneți?

— Vă scoate diamantele cele adevărate și le va înlocui cu imitații.

— Dar ăsta-i cel mai ingenios lucru de care am auzit vreodată!

Doamna Peters îl privi cu admirație.

— Ssst! Nu așa tare. Vreți să faceți ceva pentru mine?

— Bineînțeles!

— Vedeți ca nimeni să nu asculte ce vorbesc la telefon.

Doamna Peters se învoi.

Telefonul se afla în biroul directorului. El se retrase politicos, după ce îl ajută pe domnul Parker Pyne să obțină numărul. Când ieși, dădu de doamna Peters.

— Îl aștept pe domnul Parker Pyne, pretinse ea. Ne ducem la plimbare.

— O, da, doamnă.

Și domnul Thompson era în hol. Veni spre ei și intră în vorbă cu directorul.

Erau vile de închiriat în Delfi? Nu? Dar, desigur, se afla una mai sus de hotel!

— Acea aparține unui gentleman grec, monsieur. El nu o închiriază.

— Și nu sunt alte vile?

— Una e proprietatea unei americane. De partea cealaltă a satului. Acum este închisă. Și alta a unui englez, pictor, pe stânci, cu priveliștea spre Itéa.

Doamna Peters se amestecă în conversație. Prin natură avea o voce puternică și, în mod intenționat, vorbi și mai tare.

— Ah! Mi-aș dori de minune să posed o vilă aici. Totul e atât de rustic și natural. Sunt nebună după locul ăsta, nu vedeți domnule Thompson? Dar sigur că trebuie să-l adorați dacă doriți o vilă. E prima vizită aici? Nu mai spuneți...

O ținea întruna așa până când ieși domnul Parker Pyne din birou. El îi zâmbi ușor apreciind gestul ei de a-i acoperi convorbirea telefonică.

Domnul Thompson coborî încet treptele și o luă pe drum unde se alătură mamei și fiicei celei îngâmfate care păreau să simtă vântul rece biciuindu-le brațele goale.

Totul se desfășura de minune. Bijutierul a sosit chiar înainte de cină cu o mașină plină de alți turiști. Doamna Peters îi duse colierul în camera sa. Acesta mormăi ceva admirativ. Apoi, i se adresă în franceză.

— Madame peut être tranquille. Je réussirai.

Își scoase niște ustensile din geanta sa și începu să lucreze.

La ora 11, domnul Parker Pyne bătu la ușa doamnei Peters: „Poftiți”! Îi înmână un săculeț din piele de căprioară. Se uită înăuntru.

— Diamantele mele!

— Ssst! Iată colierul cu diamante false. Frumoasă lucrătură, nu vi se pare?

— Pur și simplu, minunat.

— Aristopoulous este un tip inteligent.

— Nu credeți că o să bănuiască?

— Cum așa? Știu că aveți colierul la dumneavoastră. Și-l predați. Cum să bănuiască vicleșugul?

— Mi se pare totul minunat, repetă doamna Peters, înmânându-i colierul. Vreți să îl duceți dumneavoastră? Sau vă cer prea mult?

— Bineînțeles, că îl voi duce. Dați-mi doar scrisoarea, ca să-mi fie clare instrucțiunile. Mulțumesc. Acum, noapte bună și bon courage. Băiatul dumneavoastră va fi aici să luați împreună micul dejun.

— O, de-ar fi adevărat!

— Acum, nu vă mai faceți griji. Lăsați totul în seama mea.

Doamna Peters avu o noapte agitată. Când adormi, avu coșmaruri. Vise în care bandiți înarmați în mașini blindate trăgeau cu mitralierele în Willard care cobora în fugă muntele, îmbrăcat în pijama.

A fost încântată când se trezi. În cele din urmă, apăru prima rază de soare. Doamna Peters se dădu jos din pat și se îmbrăcă. Stătea... Așteptând.

La ora șapte, cineva bătu la ușă. Gâtul îi era așa de uscat încât abia putea vorbi.

— Intră! Zise.

Ușa se deschise și domnul Thompson intră. Ea se uită nelămurită. Fără glas. Avea un presentiment sinistru ca înaintea unui dezastru. Și totuși, când începu să vorbească, tonul era cu totul natural, firesc. O voce caldă, binevoitoare.

— Bună-dimineța, doamnă Peters, zise el.

— Cum îndrăznești, domnule! Cum îndrăznești...

— Trebuie să-mi scuzați vizita atâta de nefiresc de matinală, zise domnul Thompson. Dar știți, am o afacere de pus la punct.

Doamna Peters se aplecă în față cu o privire acuzatoare.

— Deci, dumneata mi-ai răpit băiatul! N-a fost vorba de bandiți!

— Sigur că nu au fost bandiți. Cred că partea aceea a părut cât se poate de neconvingătoare. Neartistică, ca să nu spunem mai mult.

Pe doamna Peters o interesa un singur lucru:

— Unde e băiatul meu? Întreabă ea cu ochi sălbatici de tigresă furioasă.

— De fapt, o informă domnul Thompson, el e chiar la ușă.

— Willard!

Ușa se dădu de perete. Willard, cu pielea galbenă, cu ochelari și, evident, nebărbierit, fu strâns la pieptul mamei. Domnul Thompson privea mulțumit scena.

— Cu toate astea, i se adresa doamnei Peters, revenindu-și deodată și întorcându-se spre el. Am să te dau în judecată pentru asta. Așa am să fac!

— Ai înțeles totul greșit, mamă, o lămură Willard. Acest gentleman m-a salvat.

— Unde ai fost?

— Într-o casă pe stânci. Doar la o milă depărtare.

— Și permiteți-mi, doamnă Peters, interveni domnul Thompson, să vă redau ceea ce vă aparține.

Îi înmână un pachetel, împachetat la întâmplare. Hârtia se desfăcu și dezvălui colierul de diamante.

— Nu trebuie să considerați valoros celălalt săculeț cu pietre, doamnă Peters, o anunță domnul Thompson zâmbind. Diamantele cele veritabile sunt încă în colier. Punguța din piele de căprioară conține niște imitații excelente. Așa cum v-a asigurat prietenul dumneavoastră, Aristopoulos este aproape un geniu.

— Nu mai înțeleg nimic din toate astea, zise încet doamna Peters.

— Trebuie să priviți cazul din punctul meu de vedere, îi propuse domnul Thompson. Atenția mi-a fost atrasă de folosirea unui anumit nume. Mi-am permis să vă urmăresc pe dumneavoastră și pe plinuțul prieten afară și să trag cu urechea - recunosc cinstit - la discuția dumneavoastră extraordinar de interesantă. Mi s-a părut remarcabil de sugestivă, în așa măsură, încât i-am mărturisit directorului hotelului. Acesta și-a notat numărul la care a sunat amicul dumneavoastră și a mai aranjat ca un ospătar să asculte conversația dumneavoastră din sufragerie din dimineața trecută.

Întregul plan s-a desfășurat foarte inteligent. Urmați să deveniți victima unui cuplu isteț de hoți de bijuterii.

Știau totul despre colierul de diamante, v-au urmărit până aici; v-au răpit fiul și au scris o scrisoare cam comică din partea unor „bandiți”, ca apoi să aranjeze să vă încredeți în principala căpetenie a afacerii.

După aceasta, totul este simplu. Bunul gentleman vă înmânează o punguță cu diamante false și... O șterge cu tovarășul său. În dimineața asta, când fiul dumneavoastră nu va apare, veți din disperată. Absența prietenului vă va conduce la concluzia că și el a fost răpit. Cred că aranjaseră ca cineva să se ducă mâine la vilă. Persoana aceea avea să vă găsească fiul și atunci amândoi aveți să vă dați seama de felul în care a fost pus la cale jaful. Dar, răufăcătorii ar fi avut un avantaj de multe ore.

— Și acum?

— O, acum sunt bine mergi la loc sigur. Am avut eu grijă de asta.

— Șarlatanul, se descărcă doamna Peters, amintindu-și mânioasă, cum îi încredințase toate secretele. Șarlatanul ăla mios, care făcea pe omul cumsecade.

— Un om câtuși de puțin plăcut, confirmă domnul Thompson.

— Nu înțeleg cum de-ai aflat toate astea, i se adresă admirativ Willard.
Foarte inteligent lucrat.

Celălalt dădu din cap modest.

— Nu, nu zise el. Când călătorești incognito și-ți auzi propriul tău nume folosit în mod fraudulos...

Doamna Peters îl privi cu atenție sporită.

— Cine sunteți? Îl întrebă brusc.

— Eu sunt domnul Parker Pyne, o lămuri acel gentleman.

II. Cazul doamnei deprimată.

Butonul de pe biroul domnului Parker Pyne sună discret.

— Da? Întrebă marele om.

— O domnișoară dorește să vă vadă, îl anunță secretara. Nu are programare.

— Poți s-o lași să intre, domnișoară Lemon. O clipă mai târziu dădea mâna cu vizitatoarea sa. Bună dimineața, zise el. Vă rog stați jos.

Fata se așeză și se uită la domnul Parker Pyne. Era o fată frumoasă și foarte tânără. Avea părul negru, ondulat, cu un rând de bucle la ceafă. Era frumos îmbrăcată, de la pălăriuța albă împletită de pe cap, până la ciorapii fini din mătase și pantofii eleganți. Se vedea clar că era foarte nervoasă.

— Dumneavoastră sunteți domnul Parker Pyne? Întrebă ea.

— Da.

— Cel care dă... Anunțuri?

— Cel care dă anunțuri.

— Spuneți că oamenii care nu sunt... Nu sunt fericiți... Să... Să vină la dumneavoastră.

— Da.

Prinse curaj.

— Ei bine, sunt îngrozitor de nefericită. Așa că m-am gândit să vin și... Și să văd.

Domnul Parker Pyne așteaptă. Simți că trebuie să mai urmeze ceva.

— Mă aflu într-o încurcătură teribilă.

Își frământa mâinile nervoasă.

— Da, îmi dau seama, zise domnul Parker Pyne. Credeți că mi-ați putea povesti despre ce este vorba?

Se părea că fata era pregătită oricum s-o facă. Îl privea pe domnul Parker Pyne foarte disperată. Deodată îi spuse pe nerăsuflăte:

— Da, am să vă povestesc. M-am hotărât acum. Miam ieșit aproape din minți din cauza grijilor. N-am știut ce să fac sau la cine să mă duc. Atunci am văzut anunțul dumneavoastră. Am crezut că e o înșelătorie, dar mi-a rămas în minte. Suna oarecum încurajator. Și apoi m-am gândit: ei bine, n-ar strica să vin și să văd. Aș putea oricând să mă scuz și să plec dacă... Dacă...

— Exact, exact, spuse domnul Pyne.

— Știți ce înseamnă să ai încredere în cineva.

— Și credeți că puteți avea încredere în mine? Întrebă el zâmbind.

— E ciudat, zise fata dezvăluind inconștient lipsa sa de educație, dar am. Fără să știu nimic despre dumneavoastră! Sunt sigură că pot să am încredere.

— Vă asigur, zise domnul Pyne, că încrederea dumneavoastră nu va fi zdruncinată.

— Atunci, spuse fata, am să vă povestesc. Mă cheamă Daphne St. John.

— Da, domnișoară St. John.

— Doamnă. Sunt... Sunt măritată.

— Pfui! Mutmură domnul Pyne, surprins că nu observase inelul de platină de pe al treilea deget de la mâna stângă. Nu mi-am dat seama.

— Dacă n-aș fi fost căsătorită nu mi-ar fi păsat așa de mult. Vreau să zic că n-ar fi contat așa. Dar când mă gândesc la Gerald... Ei bine, aici e necazul meu!

Își bagă mâna în geantă, scoase ceva și-l aruncă pe birou, unde lucind și scânteind, se rostogoli spre domnul Parker Pyne.

Era un inel de platină cu un diamant uriaș.

Domnul Pyne îl luă, îl duse la fereastră, îl încercă pe geam, puse o lentilă de bijutier la ochi și îl examinează îndeaproape.

— Un diamant deosebit de frumos, remarcă el, întorcându-se la birou, valorând, aș zice, cel puțin vreo două mii de lire.

— Da. Și e furat! Eu l-am furat! Și nu știu ce să fac.

— Vai de mine! Zise domnul Parker Pyne. Asta-i foarte interesant.

Clienta sa nu se mai putu abține și izbucni în lacrimi într-o batistă de prost gust.

— Haide, haide, totul o să se aranjeze, o încurajă domnul Parker Pyne. Fata se șterse la ochi și la nas.

— Chiar? O, chiar?

— Sigur că da. Acum, povesteți-mi totul.

— Totul a început din cauza datoriilor. Știți, sunt îngrozitor de extravagantă. Și Gerald e atât de îngrijorat din cauza asta. Gerald e soțul meu. E mult mai în vârstă decât mine și are, ei bine, idei foarte austere. El crede că a face datorii este groaznic. Așa că nu i-am spus. M-am dus cu niște prieteni la „Le Touquet” și m-am gândit că aș putea avea noroc la jocuri de noroc și m-am îndreptat direct acolo. Întâi am câștigat. Și apoi am pierdut, dar m-am gândit că trebuie să continui. Și am mers mai departe. Și... Și...

— Da, da, spuse domnul Parker Pyne. Nu trebuie să intrați în detalii. Erați într-o stare mai proastă decât oricând. E adevărat, nu-i așa?

Daphne St. John dădu din cap, aprobându-l.

— Și atunci, înțelegeți, pur și simplu nu-i puteam spune lui Gerald. Pentru că el urăște jocurile de noroc. O, eram într-o încurcătură groaznică. Ei bine, ne-am dus să stăm la familia Dortheimer, lângă Cobham. El este grozav de bogat, desigur. Soția sa, Naomi, a fost cu mine la școală. Ea e drăguță și foarte bună. Cât am stat acolo, montura acestui inel s-a lărgit. În dimineața plecării, ea m-a rugat să-l duc la Londra și să-l las la bijutierul ei din Bond Street. Se opri.

— Și acum ajungem la partea dificilă, conchise domnul Pyne, ca să-i vină în ajutor. Continuați, doamnă St. John.

— N-o să spuneți niciodată, nu-i așa? Îl întrebă fata rugător.

— Confidențele clienților mei sunt sacre. Și, oricum, doamnă St. John mi-ați spus deja atât de multe încât, probabil, aș putea și eu spune sfârșitul povestirii.

— E adevărat. În regulă. Dar nu-mi place s-o spun... Sună așa groaznic. M-am dus pe Bond Street. Acolo mai e și un alt magazin - „Viro”. Ei imită bijuteriile. Deodată miam pierdut capul. M-am dus cu inelul și le-am cerut să-mi facă o copie exactă; am pretins că plecam în străinătate și că nu vroiam să iau bijuterii veritabile la mine. Li s-a părut foarte firesc.

Ei bine, am făcut rost de piatra artificială; era așa de frumoasă că nu o puteai deosebi de cea originală și am trimis-o cu poșta specială doamnei Dortheimer. Aveam o cutiuță cu numele bijutierului pe ea, așa că totul a fost în regulă și am făcut un pachet ca să arate ca la magazin. Și apoi am amănat inelul adevărat. Și-a ascuns fața în mâini. Cum am putut? Cum am putut? Am fost o hoată josnică, meschină, de rând.

Domnul Parker Pyne tuși.

— Nu cred că ați terminat, zise el.

— Nu, nu încă. Asta înțelegeți s-a întâmplat acum vreo șase săptămâni. Mi-am plătit toate datoriile și am fost din nou curată, dar, bineînțeles, m-am simțit nefericită tot timpul. Și apoi, un văr mai în vârstă a murit și mi-au revenit niște bani. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să recuperez nenorocitul de inel. Ei bine, totul e în regulă; uitați-l. Dar ceva teribil de dificil s-a întâmplat.

— Adică?

— Ne-am certat cu familia Dortheimer. În legătură cu niște acțiuni pe care sir Reuben l-a sfătuit pe Gerald să le cumpere. El a pierdut foarte mult din cauza lor și i-a spus lui sir Reuben ce crede despre el... Și, o, totul este îngrozitor! Și acum, înțelegeți, nu pot să duc inelul înapoi.

— Nu l-ați putea trimite doamnei Dortheimer anonim?

— Asta ar da la iveală totul. Ea își va examina propriul său inel, va descoperi că este un fals și va ghici imediat ceea ce am făcut.

— Spuneți că vă e prietenă. Ce ar fi dacă i-ați destăinui tot adevărul, lăsându-vă la mila ei?

Doamna St. John dădu nemulțumită din cap.

— Nu suntem prietene așa de apropiate. În privința banilor sau a bijuteriilor, Naomi este neînduplecată. Poate că nu m-ar da în judecată dacă i-aș înapoia inelul, dar ar putea povesti tuturor ce-am făcut și aș fi distrusă. Gerald ar afla și nu m-ar ierta niciodată. O, totul e așa de groaznic! Începu să plângă din nou. M-am tot gândit și nu văd ce aș putea face! O, domnule Pyne, o să mă ajutați?

— Îmi mai multe feluri, o asigură domnul Parker Pyne.

— Chiar? Cu adevărat?

— Desigur. V-am sugerat calea cea mai simplă pentru că în lunga mea experiență am descoperit întotdeauna că e cea mai bună. Evită complicațiile

prevăzute. Totuși, înțeleg obiecțiile dumneavoastră puternice. Deocamdată, nimeni nu mai știe despre această nefericită întâmplare, în afară de dumneavoastră?

— Și dumneavoastră, zise domnișoara St John.

— O, eu nu contez. Ei bine, atunci, secretul dumneavoastră este în siguranță în prezent. Tot ceea ce trebuie făcut e să schimbăm inelele într-o manieră care să nu dea de bănuț, spuse fata nerăbdătoare.

— Asta nu va fi greu. Avem nevoie de un mic răgaz ca să alegem cea mai bună metodă...

Ea îl întrerupse.

— Dar nu avem timp! Asta mă înnebunește. Vrea să-și monteze inelul altfel.

— De unde știți?

— Din întâmplare. Luam masa ieri cu o femeie și îi admiram inelul - un smarald uriaș. Ea mi-a spus că era cel mai modern și că Naomi Dortheimer avea de gând să-și remonteze diamantul în felul acela.

— Ceea ce înseamnă că noi vom trebui să acționăm urgent, zise domnul Pyne gânditor. Asta înseamnă să pătrundem în casă și, dacă e posibil, nu în calitate de servitori. Aceștia n-au nici o șansă să ajungă la inelele de valoare. Aveți vreo idee personală, doamnă St. John?

— Ei bine, Naomi dă o mare petrecere miercuri. Și prietena asta a mea mi-a povestit că ea caută niște dansatori pentru o reprezentație. Nu știu dacă se poate aranja ceva...

— Cred că se poate, zise domnul Parker Pyne. Dacă i-a găsit deja, ne va costa mai mult, asta-i tot. Încă un lucru, știți cumva unde se află tabloul cu siguranțe electrice?

— Din întâmplare știu asta, deoarece o siguranță s-a ars într-o noapte, târziu, când servitorii se duseseră la culcare. E o cutie în spatele holului, înăuntrul unui dulăpior.

La cererea domnului Parker Pyne îi făcu un desen.

Și acum, zise el, totul va fi în ordine, așa că nu vă faceți griji doamnă St. John. Ce facem cu inelul? Îl iau acum sau preferați să-l țineți până miercuri?

— Știu eu, mai bine îl țin.

— Și acum, vă rog, nu vă mai lăsați pradă deprimării, o admonestă domnul Parker Pyne.

— Și onorariul dumneavoastră, întreabă ea timidă.

— Asta poate să mai aștepte. Am să vă comunic miercuri ce cheltuieli au fost necesare. Onorariul va fi minim, vă asigur.

O conduse până la ușă, apoi apasă pe butonul de pe birou.

— Trimite-i pe Claude și pe Madeleine aici.

Claude Luttrell era unul dintre cele mai frumoase specimene de bărbați de companie din Anglia. Madeleine de Sara era cea mai seducătoare vampă.

Domnul Parker Pyne îi contemplă admirativ.

— Dragi copii, am un job pentru voi. Veți deveni dansatori de faimă internațională pentru o reprezentație. Acum, fii atent la asta, Claude, și ai grijă să o înțelegi bine...

Lady Dortheimer era pe deplin satisfăcută de aranjamentele pentru balul său. Supraveghe decorațiunile florale și le aprobă, îi dădu câteva ultime ordine majordomului și-l informă pe soțul său că până atunci totul mersese strună!

Era ușor dezamăgită că Michael și Juanita, dansatorii de la „Red Admiral” nu putuseră să-și onoreze contractul lor în ultimul moment, din cauză că Juanita își scrântise glezna, dar, în schimb, doi noi dansatori aveau să-i fie trimiși (așa i se spusese la telefon) care făcuseră furori la Paris.

Dansatorii sosiseră când se cuvenea și lady Dortheimer îi acceptă. Seara s-a desfășurat splendid. Jules și Sanchia și-au făcut numărul, unul cât se poate de senzational. Un dans aprig al revoluției spaniole. Apoi, un dans numit „visul degeneratului”. Urmă o mostră măiastră de dans modern.

După terminarea „cabaretului” a fost reluat dansul obișnuit. Frumosul Jules a invitat-o pe lady Dortheimer. Ei pluteau ușor. Niciodată lady Dortheimer nu avusese un partener așa de perfect.

Sir Reuben o căută pe seducătoarea Sanchia în van. Ea nu era în sala de bal.

De fapt, ea se afla în holul gol, aproape de cutia cu siguranțe, cu ochii fixați pe ceasul ei ca o bijuterie de la mână.

— Nu sunteți englezoaică, nu puteți fi englezoaică, după cum dansați, îi murmură Jules la ureche doamnei Dortheimer. Sunteți un spiriduș, spiritul vântului. Drușka petrovka navaruci.

— Ce limbă e asta?

— Rusa, minți Jules. Vă spun ceva în rusă pentru că nu îndrăznesc în engleză.

Lady Dortheimer închise ochii. Jules o strânse la piept.

Deodată luminile se stinseră. În întuneric, Jules se aplecă și sărută mâna de pe umărul său. Când încercă să gi-o retragă i-o prinse și o duse din nou la buze. Nu știu cum se făcu că un inel lunecă de pe degetul său în mâna sa.

Doamnei Dortheimer i se păru că trecuse numai o secundă până când luminile se aprinseră din nou. Jules îi zâmbea.

— Inelul dumneavoastră zise el. V-a alunecat. Îmi permiteți? I-1 puse la loc pe deget. Ochii lui exprimau anumite lucruri în timp ce făcea asta.

Sir Reuben vorbea despre circuitul electric.

— Vreun idiot. Cred că a fost o glumă proastă.

Pe lady Dortheimer nu o interesa. Acele câteva minute de întuneric fusesse foarte plăcute.

Domnul Parker Pyne sosi la biroul său joi dimineață și doamna St. John îl aștepta deja.

— Conduceți-o înăuntru, zise domnul Pyne.

— Ei bine? Era foarte nerăbdătoare.

— Arătați palidă, remarcă el cu reproș.

Ea dădu din cap.

— N-am putut dormi noaptea trecută: Mă întrebam...

— Poftim, aceasta este mica notă de plată. Biletele de tren, costumele și 50 de lire pentru Michael și Juanita. 65 de lire și 17 șilingi.

— Da, da! Dar în legătură cu seara trecută, totul a fost în regulă? S-a făcut?

Domnul Parker Pine se uită surprins la ea.

— Dragă doamnă, normal că totul e în regulă. Am considerat că v-ați dat seama de la sine.

— Mă simt așa ușurată! Mă temeam...

Domnul Parker Pyne dădu din cap cu reproș.

— Eșecul e un cuvânt netolerat în această instituție. Dacă mă gândesc că nu pot să reușesc, refuz să preiau un caz. Dar dacă îl preiau, succesul este practic o concluzie implicită.

— Ea chiar și-a luat inelul înapoi și nu bănuiește nimic?

— Absolut nimic. Operația a fost cât se poate de delicat îndeplinită.

Daphne St. John oftă.

— Nu știți ce greutate mi s-a luat de pe inimă. Cât spuneți c-au totalizat cheltuielile?

— 65 de lire și 17 șilingi.

Doamna St. John își deschise geanta și numără banii. Domnul Parker Pyne îi mulțumi și-i completează o chitanță.

Dar onorariul dumneavoastră? Murmură Daphne. Asta este numai pentru cheltuieli.

— În acest caz nu există onorariu.

— O, domnule Pyne! Nu se poate, zău!

— Dragă doamnă, insist. Nu mă voi atinge de nici un penny. Ar fi împotriva principiilor mele. Iată chitanța dumneavoastră. Și acum...

Cu zâmbetul unui conspirator fericit, care a reușit să dea o lovitură, scoase o cutiuță din buzunar și o puse pe masă. Daphne o deschise. Înăuntru, după toate aparențele se afla inelul identic cu diamant.

— Brută! Strigă doamna Stjohn, strâmbându-se. Cât te urăsc! Îmi vine să te arunc pe fereastră!

— Eu n-aș face asta, zise domnul Pyne. Lumea ar rămâne surprinsă!

— Ești sigur că nu e cel adevărat? Întrebă Daphne.

— Nu, nu! Cel pe care mi l-ați arătat zilele trecute e în siguranță pe degetul doamnei Dortheimer.

— Atunci, totu-i în regulă.

Daphne se ridică râzând fericită.

— Curios că m-ați întrebato asta, zise domnul Parker Pyne. Sigur că Claude, bietul băiat, nu are prea multă minte. El ar fi putut cu ușurință să fie implicat într-o afacere murdară. Așa că, ca să fiu sigur, am rugat un expert să se uite la lucrul acesta azi dimineață.

Doamna St. John se așează brusc.

— O! Și el a spus?

— Că aceasta este o imitație extraordinar de frumoasă, zise domnul Parker Pyne strălucind de bucurie. O operă clasa întâi. Asta vă liniștește, nu-i așa?

Doamna St. John încercă să spună ceva, apoi se opri. Se uita țintă la domnul Parker Pyne. Acesta luă din nou loc la birou și o privi cu bunăvoință.

— A scoate castanele din foc cu mâna altuia”, spuse el visător. Nu e un rol plăcut. Nu e un rol pe care să-l joace vreunul din salariații mei. Scuzați-mă. Ați spus ceva?

— Eu, nu, nimic.

— Bine.

— Vreau să vă spun o mică povestioară, doamnă St. John. Despre o domnișoară. Cred că-i o domnișoară blondă. Nu este măritată. Numele ei nu este St. John. Numele ei de botez nu este Daphne. Dimpotrivă, se numește Ernestine Richards și până recent a fost secretara doamnei Dortheimer.

Ei bine, într-o zi montura de la inelul cu diamante al doamnei Dortheimer s-a lărgit și domnișoara Richards l-a dus la Londra ca să fie fixat. Asemenea povestirii dumneavoastră nu-i așa? Aceeași idee i-a venit domnișoarei Richards ca și dumneavoastră. A făcut un duplicat al inelului. Dar ea a fost o tânără prevăzătoare. Și-a dat seama că într-o zi lady Dortheimer va descoperi înlocuirea. Când acest lucru avea să se întâmple, ea își va reaminti cine a dus inelul la Londra și domnișoara Richards va fi imediat suspectată.

Atunci ce s-a întâmplat?

Întâi, îmi închipui că domnișoara Richards a investit într-o transformare miraculoasă, o culoare numărul șapte și ochii lui se opriră inocenți pe buclele clienței sale într-o nuanță castanie închisă. Apoi, mi-a făcut o vizită. Mi-a arătat inelul, m-a lăsat să mă conving că este veritabil, îndepărtându-mi bănuielile. Odată lucrul ăsta făcut și planul substituirii aranjat, tânăra a dus inelul la bijutier, care, imediat, l-a returnat doamnei Dortheimer.

Ieri seară, celălalt inel, cel fals, a fost înmânat în grabă, în ultima clipă în gara Waterloo. Pe bună dreptate, domnișoara Richards nu considera că domnul Luttrell nu putea fi un expert în diamante. Dar numai ca să fiu sigur că totul era în ordine, am aranjat ca un prieten de-al meu, un negustor de diamante, să se afle în același tren. El a examinat inelul a pronunțat sentința: „Acesta nu este un diamant veritabil; este o imitație excelentă”.

Înțelegeți nuanța, desigur, doamnă St. John? Când lady Dortheimer descoperea pierderea, ce și-ar fi reamintit ea? Pe încântătorul tânăr dansator care i-a făcut să-i alunece inelul de pe deget când luminile s-au stins! Ea ar fi făcut cercetări și ar fi descoperit că dansatorii angajați inițial au fost mituiți ca să nu vină. Dacă ancheta ar fi avansat și ar fi ajuns până la biroul meu, povestea despre o doamnă St. John ar fi părut extrem de subțire. Lady Dortheimer n-a cunoscut niciodată o doamnă St. John. Povestea ar fi sunat ca o invenție stângace.

Acum înțelegeți, nu-i așa, că nu putea permite asta? Așa că prietenul meu, Claude, a pus pe degetul doamnei Dortheimer același inel pe care-l scosese. Zâmbetul domnului Parker Pyne era acum mai puțin binevoitor,

înțelegeți de ce n-am putut să vă iau onorariul? Eu garantez să aduc fericire. E clar că nu v-am făcut fericită. Vă mai spun doar un lucru. Sunteți tânără; probabil este prima dumneavoastră încercare de acest soi. Acum eu, spre deosebire de dumneata, sunt avansat în vârstă și posed o îndelungată experiență în executarea de statistici. Din acea experiență, vă asigur că în 87 la sută din cazuri necinstea este sancționată de lege. Optzeci și șapte la sută! Gândiți-vă la asta!

Cu o mișcare bruscă, așa-zisa doamnă St. John se ridică.

— Tu, brută bătrână, mieroasă! Exclamă ea. Să mă duci pe mine de nas! Să mă faci să-ți plătesc cheltuieli! Și tot timpul...

Se sufocă de furie și se repezi spre ușă.

— Inelul dumneavoastră, zise domnul Parker Pyne, întinzându-i-l.

Ea i-l smulse, îl privi și-l aruncă pe fereastra deschisă.

O ușă se trânti și ea dispăru.

Domnul Parker Pyne se uită pe fereastră cu un anume interes. „Cum m-am gândit - își zise el - mare îmbulzeală s-a produs. Domnul care vinde „diamante nenorocoase” nu știe ce să facă cu strălucitorul duplicat picat din cer.”

III. Moarte pe Nil.

Lady Grayle era nervoasă. Din momentul sosirii la bordul vaporului „Fayousu” se plânsese de toate.

Nu i-a plăcut cabina. Putea suporta soarele de dimineață, dar nu pe cel de după-amiază. Nepoata sa, Pamela Grayle, îi oferii, cu plăcere, cabina sa de pe partea cealaltă. Lady Grayle o acceptă, găsind și la ea ceva de obiectat.

O repezi pe domnișoara Mac Naughton, infirmiera sa, pentru că nui dăduse eșarfa care trebuia și împachetase pușorul cu bagajele în loc să-l lase afară. Se stropși la soțul său, sir George, fiindcă tocmai îi cumpăraseră un șirag nepotrivit de mărgele. Ea vroia din lapis lazuli, nu din cornelian roșu. George era un prost!

Sir George zise neliniștit:

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău. Mă duc să le schimb. Avem destul timp.

Nu se rățoi la Basil West, secretarul particular al soțului ei, întrucât nimeni nu-l repezea vreodată pe Basil. Zâmbetul său te dezarma înainte de a începe.

Dar cuvintele cele mai aspre le primi bineînțeles, dragomanul2 - un personaj impozant, frumos îmbrăcat, pe care nimic nu-l putea deranja.

Când lady Grayle zări un străin în scaunul de nuiele, și-și dădu seama că era un pasager în plus pe punte, toate resursele sale de mânie începură să curgă ca apa.

— Mi-au spus clar la oficiu că noi eram singurii pasageri! Este sfârșitul sezonului și nu mai merge nimeni altcineva!

— E adevărat, doamnă, zise Mohammed calm. Numai dumneavoastră, grupul dumneavoastră și un domn, atâția.

— Dar, mi s-a spus că vom fi numai noi.

— Exact, doamnă.

— Nu este exact! A fost o minciună! Ce caută omul acela aici?
— El vine mai târziu, doamnă. După ce dumneavoastră luați bilete. El hotărăște numai în dimineața asta să vină.

— Este o absolută mârșăvie!

— E în regulă, doamnă; el este un gentleman foarte liniștit, foarte drăguț, foarte cuminte.

— Ești un prost! N-ai idee de nimic. Domnișoară Macnaughton, unde ești? O iată-te. Ți-am spus în nenumărate rânduri să stai lângă mine. S-ar putea să-mi vină să leșin. Ajută-mă până la cabină, dă-mi o aspirină și nu-l lăsa pe Mohammed să se apropie de mine. Spune tot timpul „exact, doamnă” încât simt că m-apucă disperarea.

Domnișoara Macnaughton îi întinse un braț fără nici un cuvânt.

Era o femeie înaltă de vreo treizeci și cinci de ani, frumoasă, un tip liniștit, sobru. O duse pe lady Grayle în cabină, o propti cu spatele de perete, îi administră o aspirină și îi ascultă șirul nesfârșit de nemulțumiri.

Lady Grayle avea patruzeci și opt de ani. Ea suferise încă de la șaisprezece ani de nemulțumirea de-a avea prea mulți bani. Se căsătorise cu un baronet care sărăcise, sir George Grayle, cu zece ani mai înainte. Era o femeie înaltă, deloc urâtă în privința trăsăturilor, dar fața îi era frământată, neliniștită și machiajul exagerat pe care-l folosea accentua și mai mult urmele lăsate de ani și enervări. Părul îi fusese pe rând blond platinat și roșu - Henna și, în consecință, arăta obosit. Avea prea multă îmbrăcămintă pe ea și purta prea multe bijuterii.

— Spune-i lui sir George, încheie ea, în timp ce tăcuta domnișoară Macnaughton aștepta cu o față lipsită de expresie - spune-i lui sir George că el trebuie să-l dea pe omul acela jos de pe vapor! Trebuie să mă simt în intimitate. După tot ce am trecut în ultimul timp...

Și își închise ochii.

— Da, lady Grayle, zise domnișoara Macnaughton ieșind din cabină.

Pasagerul, care sosise în ultima clipă și deranja, stătea în scaunul său de pe punte. Cu spatele la Luxor, privirea dincolo de Nil spre dealurile din depărtare, care păreau aurite desupra unei fâșii de pământ verde închis.

Domnișoara Macnaughton trecu pe lângă el privindu-l iute, cercetătoare. Îl găsi pe sir George în sala vaporului. Ținea un șirag de mărgele și se uita la el nehotărât.

— Suneți-mi, domnișoară Macnaughton, astea merg?

Domnișoara Macnaughton își aruncă privirea iute la lapis lazuli.

— Într-adevăr, foarte frumoase, rosti ea.

— Credeți că-i vor place doamnei Grayle, da?

— O, nu, nu cred, sir George. Știți că nimic nu-i place niciodată. Asta-i adevărul adevărat. Apropo, m-a trimis cu un mesaj la dumneavoastră. Dorește s-o scăpați de acest pasager străin.

Lui sir George îi pică fața.

— Cum să fac așa ceva? Ce să-i spun omului?

— Sigur că nu puteți. Elsie Macnaughton avea o voce clară și plăcută. Spuneți-i doar că nu e nimic de făcut. Adăugă încurajator: totul va fi în ordine!

— Credeți că va fi, da?

Fața lui era caraghios de preocupată. Vocea domnișoarei Elsie Macnaughton se împlânzi și mai mult când spuse:

— Nu trebuie să puneți treburile astea la inimă, sir George. Știți, e o problemă de sănătate. N-o luați în serios.

— Soră, credeți că se dimte chiar rău?

O umbră trecu pe fața acesteia. Era ceva ciudat în vocea sa când răspunse:

— Da, nu prea îmi place starea în care se află. Dar vă rog să nu vă îngrijați, sir George. Nu trebuie, nu trebuie deloc.

Îi zâmbi prietenește și plecă.

Pamela intră foarte apatică și rece.

— Bună, unchiule!

— Bună, Pam, dragă!

— Ce ai acolo? O, ce frumoase!

— Ce bine îmi pare că-ți plac. Crezi că mătușii tale o să i se pară la fel?

— Ea e incapabilă să prețuiască ceva. Nu-mi dau seama de ce te-ai însurat cu femeia asta, unchiule?

Sir George nu răspunse. O serie de pariuri dezastruoase la curse, de creditori insistenți și o femeie frumoasă, dar dominantă din fire îi trecu prin fața ochilor.

— Dragul meu bătrânel, continuă Pamela. Cred că ai fost obligat. Dar ne face viața un iad la amândoi, nu-i așa?

— De când e bolnavă... Începu sir George.

Pamela îl întrerupse.

— Nu-i bolnavă cu adevărat! Poate face orice îi place. De ce, cât timp ați stat la Assouan a fost veselă ca un greiere. Pariez că domnișoara Macnaughton știe că ea se preface.

— Nu știu cum ne-am descurca fără domnișoara Macnaughton, oftă sir George.

— E o ființă capabilă, recunosc Pamela. Totuși, nu țin la ea chiar așa de mult ca dumneata, unchiule. O, ba ții! Nu mă contrazice. Crezi că e minunată. Într-un fel, da! Dar e cu două fețe. Nu știu niciodată ce gândește. Și se descurcă destul de bine cu scorpia aia bătrână.

— Uite ce e, Pam, nu trebuie să vorbești așa despre mătușa ta. La naiba cu toate, ea e foarte bună cu tine.

— Da, achită notele, nu-i așa? Dar ducem o viață groaznică.

Sir George trecu la un subiect mai puțin dureros.

— Ce facem cu omul care vine în excursie? Mătușa ta dorește vasul numai pentru ea.

— Ei bine, nu se poate, răspunse nepoata cu răceală. Domnul e prezentabil. Îl cheamă Parker Pyne. Cred că a fost funcționar la Departamentul Informațiilor - dacă există așa ceva. Cel mai nostim e faptul

că mi se pare că am auzit de numele ăsta undeva. Basil! Secretarul tocmai intrase. Unde am văzut cu numele de Parker Pyne?

— Pagina întâi din „The Times”, coloana cu anunțuri personale pentru prieteni dispăruți etc, răspunse tânărul prompt.

„Sunteți fericit? Dacă nu, consultați-l pe domnul Parker Pyne”.

— Nemaipomenit! Ce teribil de amuzant! Hai să-i povestim toate necazurile noastre cât ține drumul până la Cairo.

— N-am niciunul, spuse simplu Basil West. O să plutim pe Nilul cel aurit și o să vedem temple - îi aruncă o privire lui sir George care apucase un ziar - împreună...

Ultimul cuvânt îl rosti în șoaptă, dar Pamela îl auzi. Ochii lor se întâlneau.

— Ai dreptate, Basil, spuse ea din vârful limbii. E bine să trăiești!

Sir George se ridică și ieși. Pamela se întunecă la față.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Mătușa asta groaznică a mea...

— Nu-ți fă griji, o liniști Basil. Ce contează ce-i trece ei prin cap? Nu o contrazice. Înțelegi, răsese el, ăsta-i cel mai bun camuflaj.

Figura binevoitoare a domnului Parker Pyne apăru în sală. În spatele său, se ivi cea pitorească a lui Mohammed, pregătit să-și spună textul.

— Doamnă, domnilor, acum pornim. Peste câteva minute, trecem pe lângă templele de la Karmak, pe partea dreaptă. Vă spun povestea băiețelului care s-a dus să cumpere carne de miel prăjită pentru tatăl său...

Domnul Parker Pyne se ștergea la frunte. Tocmai se întoarse de la o vizită la templul Dendera. A simțit că mersul călare pe un măgar nu-i prea priise siluetei sale. Tocmai voia să-și scoată gulerul când un bilet așezat pe masa de toaletă lângă oglindă îi atrase atenția. Îl despătură. Suna așa:

Dragă domnule, V-aș rămâne recunoscătoare dacă nu v-ați duce să vizitați Templul din Abydos ci ați rămâne pe vas, deoarece doresc să vă cunosc.

A dumneavoastră, Ariadne Grayle.

Un zâmbet se ivi pe fața mare, binevoitoare a domnului Parker Pyne. Căută o foie de hârtie și-și scoase capacul de la stilou.

Dragă lady Grayle (scrise el), îmi pare rău că sunt nevoit să vă dezamăgesc, dar, în prezent, mă aflu în vacanță și nu mă ocup de treburi profesionale.

Se semnă și trimise scrisoarea printr-un steward. Când termină să-și schimbe hainele, un alt bilet îi fu adus.

Dragă domnule Parker Pyne, Mă bucur că sunteți în vacanță, dar sunt gata să plătesc un onorariu de o sută de lire pentru o consultație. A dumneavoastră, Ariadne Grayle.

Domnul Parker Pyne ridică din sprâncene. Se bătu ușor peste dinți cu stiloul. Dorea să viziteze Abydos, dar o sută de lire sunt o sută de lire. Și Egiptul fusese mult mai scump decât își imaginase.

Dragă lady Grayle (scrise el), nu voi vizita Templul din Abydos.

Al dumneavoastră, J. Parker Pyne.

Refuzul domnului Parker Pyne de a părăsi vasul îl supără foarte tare pe Mohammed.

— Un templu foarte frumos. Toți domnii mei doresc să-l vadă. Vă asigur transportul. Marinarii vă pot duce cu scaun cu tot.

Domnul Parker Pyne refuză toate aceste oferte tentante.

Ceilalți pleacă.

Domnul Parker Pyne așteaptă pe punte. Imediat, ușa de la cabina doamnei Grayle se deschise și se târî pe punte.

— E o după-amiază atât de fericită, comentă ea cu amabilitate. Văd că ați rămas, domnule Pyne. Foarte bine ați procedat. Servim un ceai împreună în salon?

Domnul Parker Pyne se ridică prompt și o urmă. Nu se poate spune că nu era curios. Se părea că doamnei Grayle îi era oarecum greu să ajungă la tema discuției. Trecea de la una la alta. Dar, în cele din urmă, spuse pe un ton schimbat:

— Domnule Pyne, ceea ce urmează să vă mărturisesc este strict confidențial! Înțelegeți, nu?

— Normal!

Se opri și răsuflă adânc. Domnul Parker Pyne așteaptă.

— Vreau să știu dacă soțul mă otrăvește sau nu.

Domnul Parker Pyne se așteptase la orice numai la asta nu. Își manifestă deschis uimirea.

— Îi aduceți o acuzație foarte gravă, doamnă Grayle.

— Știți, nu sunt proastă și nu m-am născut ieri. Îl bănuiesc de câțva timp. De câte ori George este plecat, mă simt mai bine. Mâncarea îmi prieste și am o altă dispoziție, mai bună. Trebuie să fie vreun motiv pentru asta.

— Ceea ce susțineți este foarte serios, lady Grayle. Trebuie să țineți seama că nu sunt detectiv. Sunt, dacă doriți să spuneți așa, un detectiv al dragostei...

Ea îl întrerupse.

— Și nu credeți că sunt îngrijorată. Nu am nevoie de un polițist, pot să am grijă de mine, mulțumesc, am nevoie de siguranță. De certitudine. Nu sunt o femeie rea, domnule Pyne. Mă port frumos cu cei care se manifestă la fel. O înțelegere e o înțelegere. Mi-am respectat angajamentul. I-am plătit datoriile soțului meu și nu i-am pimpus restricții la cheltuieli.

Domnul Parker Pyne simți un ușor sentiment de milă pentru sir George.

Iar în ce privește fata, ea își cumpără haine, dă petreceri, vrea una și alta întruna. Tot ceea ce pretind este recunoștință normală.

— Recunoștința nu e un lucru care poate fi provocat la cerere, lady Grayle.

— Prostii! Spuse lady Grayle. Continuă: Bine, asta-i treaba! Descoperiți adevărul pentru mine! De îndată ce voi ști...

O privi curios.

— De îndată ce veți ști, ce se va întâmpla, lady Grayle?

— Asta-i treaba mea, rosti scurt.

Domnul Parker Pyne ezită un minut, după care îi reproșă:

— Vă rog să mă scuzați, lady Grayle, dar am impresia că nu sunteți complet sinceră cu mine.

— Asta-i absurd! V-am spus exact ceea ce doresc să descoperiți.

— Da, dar nu pentru care motiv?

Ochii li se întâlneau. Ai ei se aplecaseră primii.

— Cred că motivul este evident, spuse ea.

— Nu, deoarece mă îndoiesc într-o anumită privință.

— Care anume?

— Doriți ca bănuielile dumneavoastră să se dovedească întemeiate sau false?

— Cum, domnule Pyne?

Doamna se ridicase în picioare, tremurând de indignare. Domnul Parker Pyne dădu încet din cap.

— Da, da, zise el. Dar, știți, asta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Oh! Părea să nu mai aibă cuvinte la îndemână. Părăsi camera.

Rămas singur, domnul Parker Pyne căzu pe gânduri. Era așa adâncit în ele, încât tresări ușor când cineva intra și se așeză în fața sa. Era domnișoara Macnaughton.

— V-ați întors cu toții foarte repede, remarcă domnul Parker Pyne.

— Ceilalți nu s-au întors. Am simulat o durere de cap și m-am întors singură. Ezită. Unde e lady Grayle?

— Îmi închipui că se odihnește în cabina sa.

— O, atunci e în regulă. Nu vreau să știu că m-am întors.

— Deci, n-ați venit din partea ei?

Domnișoara Macnaughton negă.

— Nu, m-am întors ca să vă văd.

Domnul Parker Pyne a fost surprins. Ar fi jurat că domnișoara Macnaughton era absolut capabilă să-și vadă singură de necazurile sale fără să caute ajutor de la altcineva. Părea că se înșelase.

— V-am observat de când ne-am urcat cu toții la bord. Cred că sunteți o persoană cu multă experiență și care gândește profund. Am nevoie urgent de niște sfaturi.

— Să-mi fie scuzată impresia, domnișoară Macnaughton, dar nu sunteți omul care caută de obicei ajutor. Aș zice că sunteți chiar mulțumită să vă bazați pe propria dumneavoastră judecată.

— În general, da. Dar mă aflu într-o situație deosebită. Ezită un moment. Nu obișnuiesc să discut despre cazurile mele. Dar, de data aceasta, cred că este necesar. Domnule Pyne, când am părăsit Anglia cu lady Grayle, ea era un caz clar. Pe șleau, n-avea nimic. Poate, nu e chiar atât de adevărat. Prea multă odihnă și prea mulți bani produc o stare patologică anumită. Dacă ar fi avut câteva dușumele de frecat cu peria, apă și săpun în fiecare zi și cinci - șase copii de îngrijit, lady Grayle ar fi fost o femeie perfect sănătoasă și mult mai fericită. Parker Pyne o aprobă. Ca soră la spital vezi multe cazuri de boli de nervi. Doamnei Grayle îi place să fie blondă. Datoria mea a fost să nu-i minimalizez suferințele, să arăt cât mai mult tact... Și să mă bucur și eu de excursie pe cât îmi stă în putere.

— Foarte rațional, comentă domnul Parker Pyne.
— Dar lucrurile nu mai sunt ca înainte. Suferința de care se plânge acum lady Grayle este reală și nu imaginară.

— Ce vreți să spuneți?

— Am ajuns să bănuiesc că lady Grayle este otrăvită.

— De când bănuți asta?

— De trei săptămâni.

— Suspectați vreo anume persoană?

Își plecă ochii. Pentru prima dată, vocea ei nu sună sinceră când spuse:
„Nu”.

— Presupun, domnișoară Macnaughton, că bănuți o anumită persoană și că aceasta este sir George Grayle.

— O, nu, nu, nu pot să cred așa ceva despre el! E așa de grijuliu, așa de patetic. N-ar putea fi un ucigaș cu sânge rece.

În vocea ei se deslușea o nuanță de neliniște.

— Și, totuși, ați observat, că, ori de câte ori sir George este plecat, soția sa se simte mai bine și că perioadele sale de boală coincid cu întoarcerile lui.

Ea nu răspunse.

— La ce otravă vă gândiți? Arsenic?

— Ceva de genul ăsta. Arsenic sau antimoniu.

— Și ce măsuri ați luat?

— Am făcut tot ce-am putut ca să supraveghez tot ce mănâncă și bea lady Grayle.

Domnul Parker Pyne dădu aprobator din cap.

— Credeți că lady Grayle are și ea suspiciunile ei? Întreabă el într-o doară.

— O, nu, sunt sigură că nu.

— Aici vă înșelați. Lady Grayle bănuiește ceva.

Domnișoara Macnaughton se arată uimită.

— Lady Grayle este mai capabilă să păstreze un secret decât vă imaginați, spuse domnul Parker Pyne. E o femeie care știe foarte bine cum să ceară sfaturi avizate.

— Asta mă surprinde foarte mult, remarca încet domnișoara Macnaughton.

— Aș vrea să vă mai pun încă o întrebare domnișoară: Credeți că lady Grayle ține la dumneavoastră?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Au fost întrerupți. Mohammed intră cu fața radioasă și poalele caftanului fluturând după el.

— Doamna a auzit că v-ați întors; ea întreabă de dumneavoastră. Zice de ce nu vă duceți la ea?

Elsie Macnaughton se ridică în grabă. De asemenea și domnul Parker Pyne.

— V-ar conveni o consultație mâine dimineață devreme? Întreabă el.

— Da, ar fi momentul cel mai potrivit. Lady Grayle doarme până târziu. Până atunci o să fiu foarte grijulie.

— Cred că și lady Grayle va fi grijulie.

Domnișoara Macnaughton dispăru. Domnul Parker Pyne n-o mai văzu pe lady Grayle până la cină. Stătea fumând o țigară și dând foc unei file de scrisori. Nu-i acordă nici o atenție, atitudine din care el ghici că ea era încă jugnită.

După cină, el jucă bridge cu sir Geroge, Pamela și Basil. Toți păreau puțin distanți și jocul se opri devreme.

Câteva ore mai târziu, domnul Parker Pyne fu trezit. Mohammed fu cel care veni la el.

— Doamna bătrână e foarte bolnavă. Sora e foarte speriată. Încerc să aduc doctorul.

Domnul Parker Pyne își puse în grabă niște haine. Sosi la ușa cabinei doamnei Grayle odată cu Basil West. Sir George și Pamela erau înăuntru. Elsie Macnaughton încerca disperată să-și salveze pacienta. Când domnul Parker Pyne sosi, o ultimă convulsie o apucă pe biata femeie. Trupul ei chirchit se zvârcoli și înțepeni. Apoi căzu pe perne. Domnul Parker Pyne o trase încetișor pe Pamela afară.

— Ce groaznic! Fata dădea să plângă. Ce groaznic! A... A...

— Dacă a murit? Da, mă tem că totul s-a sfârșit.

I-o dădu în grijă lui Basil. Sir George ieși din cabină, arătând buimăcit.

— N-am crezut niciodată că-i atât de bolnavă, murmură el. N-am crezut nici o clipă.

Domnul Parker Pyne trecu pe lângă el și intră în cabină. Elsie Macnaughton era albă și trasă la față.

— Au trimis după doctor? Întrebă ea.

— Da. Apoi el spuse: Stricnină?

— Da. Convulsiile astea sunt tipice. O, nu-mi vine să cred! Ea se aruncă într-un scaun plângând. El o bătu pe umăr.

Apoi păru că o idee îi trece prin minte. Ieși din cabină în grabă și se duse în salon. Rămăsese o bucățică de hârtie nearsă în scrumieră. Doar câteva cuvinte se puteau distinge: „...Șeta a visuri... Arde-o!” „Aici e ceva interesant”, își spuse domnul Parker Pyne.

Domnul Parker Pyne se află în biroul unei înalte oficialități din Cairo.

— Așa dar, astea sunt dovezile, zise el gânditor.

— Da, destul de suficient. Omul trebuie să fi fost al dracului de prost.

— N-aș spune că sir George este un om inteligent.

— Cu toate astea! Celălalt recapitula: lady Grayle vrea un pahar de Bovril. Sora i-l pregătește. Apoi vrea să i se pună vin de Xerex în el. Sir George aduce băutura. Două ore mai târziu, lady Grayle moare de pe urma otrăvirii evidente cu stricnină. Un pachet cu stricnină este găsit în cabina lui sir George și un altul în buzunarul hainei sale de la cină.

— Cât se poate de edificator, zise domnul Parker Pyne. Apropo, de unde venea stricnina?

— Sunt mici dubii în legătură cu asta. Sora avea ceva pentru cazul în care pe lady Grayle o supăra inima, dat s-a contrazis o dată sau de două ori. Întâi a spus că pachetul ei era intact și acum susține că nu e.

— Nu prea îi stă în caracter să nu fie sigură, comentă domnul Parker Pyne.

— După părerea mea, au fost amândoi implicați. Țștia doi au o slăbiciune unul pentru altul.

— E posibil, dar dacă domnișoara Macnaughton ar fi plănuit crima, ea ar fi comis-o mult mai bine. Este o tânără abilă.

— Ei bine, asta e. După părerea mea, sir George este implicat. N-are șansă nici cât negru sub unghie.

— Bine, bine trebuie să văd ce pot să fac, se frământă domnul Parker Pyne.

— O căută afară pe nepoata cea drăguță. Pamela era palida și indignată.

— Unchiul n-a făcut niciodată așa ceva, niciodată, niciodată, niciodată!

— Atunci cine a făcut-o? Întrebă domnul Parker Pyne resemnat.

Pamela se apropie mai mult.

— Știți ce cred? A făcut-o cu mâna ei. Era groaznic de ciudată în ultimul timp. Își imagina lucruri.

— Ce lucruri?

— Lucruri stranii. De exemplu, Basil. Insinua mereu că Basil e îndrăgostit de ea. Pe când Basil și cu mine suntem... Noi suntem...

— Îmi dau seama, zâmbi domnul Parker Pyne.

— Totul în legătură cu Basil era pură imaginație. Cred că avea răcă pe bietul meu unchi și a inventat povestea pe care v-a spus-o, după care a pus stricină în cabina și în buzunarul lui și s-a otrăvit. Oamenii au făcut lucruri de astea, nu-i așa?

— Da, recunosc domnul Parker Pyne. Nu cred asta în cazul doamnei Grayle. Dacă-mi permit să spun, ea nu era tipul.

— Atunci amăgirile?

— Da, aș vrea să-l întreb pe domnul West de asta.

Îl găsi pe tânăr în camera sa. Basil îi răspunse la întrebări cu destulă ușurință.

— Nu vreau să vi se pară o prostie, dar făcuse o pasiune pentru mine. De aceea, nu am îndrăznit să-i spun despre intențiile mele și ale Pamelei. L-ar fi pus pe sir George să mă concedieze.

— Vi se pare teoria domnișoarei Grayle plauzibilă?

— Tot ce se poate, știu eu? Tânărul se îndoia.

— Nu e suficient de bună, zise Parker Pyne liniștit. Nu, trebuie să găsim ceva mai bun. Rămase meditănd câteva minute. O mărturisire ar fi cel mai bun lucru, zise el brusc. Scoase stiloul și o foaie de hârtie. Vrei să scrii aici totul?

Basil West îi privi uimit.

— Eu? Ce dumnezeu înseamnă asta?

— Dragă tinere - vocea domnului Parker Pyne suna aproape patern - știu totul. Că erai iubitul bunei doamne. Că ea avea scrupule. Că te-ai îndrăgostit de nepoata cea drăguță și fără un penny, cum ți-ai întocmit planul. Otrăvire treptată. Trebuia să treacă moarte naturală din cauza

gastroenteritei sau, dacă nu, totul ar fi căzut în cărucia soțului, căci aveai grijă ca stările ei proaste să coincidă cu prezența lui.

Apoi, descoperirea dumitale că doamna era suspicioasă și discutase cu mine despre afaceri. Ai trecut rapid la acțiune! Ai sustras niște stricnină din doza domnișoarei Macnaughton. Ai pus o parte în cabina soțului, alta în buzunarul său și suficientă într-o cașetă pe care ai trimis-o cu un bilețel doamnei, spunându-i că era „cașeta visurilor”.

O idee romantică. Ea trebuia s-o ia de îndată ce sora pleca și nimeni nu avea să știe nimic despre aceasta. Dar ai făcut o greșală tinere. Este inutil să-i ceri unei doamne să ardă scrisori. Nu o fac niciodată. Am toată corespondența ta frumoasă, inclusiv biletul despre cașetă.

Basil West se îngălbenise la față. Buna sa dispoziție se evaporase. Arăta ca un șoarece în cursă.

— Să te ia dracu! Se răsti el. Deci, știi totul. Al dracului de Parker care-ți bagi nasul tău mare peste tot.

Domnul Parker Pyne a fost salvat de la violențe fizice datorită apariției martorilor cu care aranjase dinainte să asculte prin ușa întredeschisă.

Domnul Parker Pyne discută din nou cazul cu prietenul său, o înaltă oficialitate.

— Și n-am avut nici o urmă de dovadă! Numai un paragraf aproape indescifrabil cu „Arde-o!” pe el. Am dedus întreaga poveste și l-am pus la încercare. A mers. Am dat peste adevăr. Datorită scrisorilor. Lady Grayle arsese toate foile pe care el le-a scris, dar el nu a știut lucrul acesta.

Era o femeie cu totul neobișnuită. A fost uluit când a venit la mine. Ceea ce vroia era ca eu să-i spun că soțul o otrăvea. În cazul acela, ea avea intenția să fugă cu tânărul West. Dar, avea nevoie de o justificare. Curios caracter.

— Biata fetița aia o să sufere, spuse celălalt...

— O să-și revină, zise domnul Parker Pyne cu blândețe. E tânără. Aș vrea ca sir George să se bucure puțin înainte de a fi prea târziu. A fost tratat ca un vierme timp de zece ani. Acum Elsie Macnaughton va fi foarte drăguță cu el.

El se luminează la față. Apoi oftă.

— Mă gândesc să mă duc incognito în Grecia. Am nevoie de o vacanță adevărată!

IV. Cei patru suspecți.

Discuția se învârtea în jurul unor crime nedescoperite și rămase nepedepsite. Fiecare își spunea părerea: colonelul Bantry, soția lui grăsuță și blajină, doctorul Lloyd și chiar bătrâna Miss Marple. Singurul care nu vorbea, deși era cel mai îndreptățit s-o facă, după cum credeau cu toții, era Sir Henry Clithering, fost inspector la Scotland Yard. Acesta tăcea și își răsucea mustața zâmbind ușor de parcă se gândea la ceva și-i venea să râdă.

— Sir Henry, a zis doamna Bantry, de ce nu spui nimic, zău, îmi vine să urlu, rămân atâtea crime nepedepsite, ce ziceți despre asta?

— Vă referiți la titlurile de o șchioapă din ziare, de felul acesta: SCOTLAND YARD AT FAULT AGAIN urmată de o listă de misterioase cazuri nerezolvate?

— Și care alcătuiesc doar un mic procentaj față de cele petrecute în întreaga lume, a zis dr. Lloyd.

— Asta cam așa este. Sutele de crime rezolvate și sutele de făptași pedepsiți rareori sunt trâmbițate în ziare. Dar nu despre asta vorbeam. Când vorbim de crime nedescoperite și nepedepsite, avem în vedere două lucruri total diferite. În prima categorie intră toate crimele despre care Scotland Yardul n-a auzit niciodată și nimeni nu știe că sau întâmplat.

— Cred că nu sunt prea multe de felul acesta, a zis doamna Bantry.

— Nu sunt?

— Sir Henry, doar nu vreți să spuneți că sunt atât de multe?

— Cred că trebuie să fie un număr foarte mare de astfel de cazuri, a zis Miss Marple gânditoare.

Bătrâna domnișoară, de modă veche, cu un farmec aparte, cu un aer imperturbabil, a spus acest lucru pe un ton cât se poate de calm.

— Draga mea Miss Marple, a zis colonelul Bantry.

— Bineînțeles, a zis aceasta, o bună parte dintre oameni, sunt proști și se dau în vileag, dar o mare parte nu sunt proști și te cutremuri când te gândești ce pot înfăptui dacă nu au puternice principii morale.

— Da, a zis Sir Henry, sunt mulți isteți. Adeseori, când o crimă e decoperită datorită faptului că ai lucrat prost, îți zici tot timpul: dacă nu mi-ar fi scăpat asta, nimeni n-ar fi știut niciodată.

— Dar, e într-adevăr ceva serios, Clithering, a zis colonelul Bantry. Chiar foarte serios!

— Așa crezi?

— Ce vrei să spui? Sigur că e ceva foarte serios.

— Spuneți că rămân crime nepedepsite, dar care așa să fie?

Nepedepsite de lege se poate, dar cauza și efectul lucrează în afara legii. Credeți că după faptă urmează răsplată. A spune lucrul acesta e o nerozie, după părerea mea, lucrurile nu satu chiar așa.

— Se poate, se poate, a zis colonelul Bantry, dar asta nu schimbă gravitatea problemei. A făcut o pauză.

Sir Henry Clithering a zâmbit.

— Nouăzeci și nouă la sută dintre oameni gândesc, fără îndoială, ca dumneavoastră. Dar dumneavoastră nu știți că cel mai important e să dovedești nevinovăția, nu vina. La lucrul acesta nu se gândește nimeni.

— Eu nu înțeleg, a spus Jane Helier.

— Eu înțeleg, a zis Miss Marple. Când doamna Trent a observat că-i lipsea o jumătate de coroană din poșetă, cea suspectată a fost femeia de serviciu, doamna Arthur. Soții Trent erau convinși că ea a fost, dar fiind oameni cumsecade și știind că are o familie mare și că soțul ei era bețiv, n-au făcut mare scandal din asta. Dar s-au purtat altfel cu ea de atunci, n-au mai lăsat-o singură în casă când erau plecați, ceea ce o făcea să fie foarte nedumerită; și alții au început să aibă o rezervă față de ea. Și deodată au

descoperit că vinovată era guvernanta, doamna Trent o văzuse în oglindă prin ușa întredeschisă. Norocul, mai bine zis providența. Iată ce vrea Sir Henry să spună. Mulți cred că cel mai condamnabil lucru e să fure cineva bani, asta se vede și în povestirile cu detectivi! Dar pentru doamna Arthur adevărul era o problemă de viață și de moarte, ea nu era vinovată cu nimic. Asta voi ați să spuneți, Sir Henry, nui așa?

Miss Marple, ați ghicit exact ceea ce voiam să spun. Menajera despre care vorbiți a avut noroc, nevinovăția ei a ieșit la iveală. Dar mulți oameni trăiesc toată viața sub apăsarea unei suspiciuni care în realitate nu se bazează pe nimic.

— Vă gândiți la o anumită întâmplare, Sir Henry, a întrebat doamna Bantry insinuant.

— La drept vorbind, mă gândesc la un caz foarte ciudat. E un caz în care presupun că s-a comis o crimă, dar n-am nici o șansă să o dovedesc vreodată.

— Bănuiesc că e vorba de otrăvire, a șoptit Jane, ceva care e foarte greu de descoperit. Dr. Lloyd se foia pe scaun. Sir Henry a dat din cap:

— Nu, scumpă doamnă, nu e vorba de săgeata otrăvită a indienilor din America de Sud. Aș fi dorit să fie așa ceva, E mult mai prozaic și nu-i nici o speranță să descoperim făptașul. Un bătrân a căzut din capul scărilor și și-a frânt gâtul; unul din acele regretabile accidente care se întâmplă zilnic.

— Dar ce s-a întâmplat în realitate?

— Cine poate ști? Sir Henry a ridicat din umeri. Să-l fi împins cineva? O sfoară întinsă chiar în capul scărilor și luată apoi cu mare grijă? Nu vom putea ști niciodată.

— Dumneavoastră nu credeți că a fost un accident? De ce? A întrebat doctorul.

— E o poveste lungă, dar... Sunt sigur că nu avem nici o șansă să găsim pe cineva vinovat, ar fi neîntemeiat. Dar există o altă față a lucrurilor despre care aș vrea să vorbesc. Vedeți, sunt patru oameni care i-ar fi putut juca această festă bătrânului. Numai unul dintre ei e vinovat, iar ceilalți trei au mâinile curate. Dar, chiar dacă adevărul ar ieși la lumină, toți trei ar rămâne acoperiți de o umbră de suspiciune.

— Ar fi bine să ne spuneți toată istoria, a zis doamna Bantry.

— Nu vreau s-o lungesc prea mult, dar nu pot trece peste începutul acestei povești. E vorba despre o afacere legată de o organizație germană secretă - Schwartze Hand - ceva asemănător cu organizația teroristă italiană, Camorra³. Contrabandiști și teroriști. A apărut imediat după primul război și luase mare amploare. Mulți oameni au fost victimele acestei organizații. Autoritățile n-au reușit să intre în legătură cu ei pentru că își păstrau cu strășnicie secretele, a fost imposibil să găsească printre ei un trădător, în Anglia nu s-a auzit nimic despre această organizație, dar în Germania a avut urmări groaznice. Până la urmă au fost descoperiți și obligați să se împrăștie, grație efortului unui bărbat, doctorul Rosen, care era pe atunci o figură bine cunoscută în serviciul secret. El a devenit membru al Organizației, a pătruns în cele mai secrete cercuri și a fost cel care a contribuit la prăbușirea lor. În

urma acestui fapt, era mai înțelept să plece din Germania, o vreme, pentru că se găsea chiar sub ochii lor. A venit în Anglia, adusesse și recomandări de la poliția din Berlin. Chiar eu am avut o întrevedere personală cu el. Era descurajat și resemnat, nu se îndoia de ceea ce îl aștepta. „Mă vor găsi, Sir Henry, fără îndoială”. Era un bărbat impunător, cu un cap frumos, o voce profundă, ușor guturală, care îi trăda originea.

„Totul e dinadins prevăzut, dar nu-i nimic, eu mă aștept la orice. Mi-am asumat acest risc atunci când m-am vârat în afacere. Am făcut tot ce am putut. Organizația nu se va mai reface niciodată, dar mulți dintre membrii ei sunt în libertate și singura revanșă ar fi pentru ei viața mea. E doar o chestiune de timp, dar aș vrea ca acest timp să fie cât mai lung cu putință. Știți, eu am adunat și am publicat unele materiale foarte interesante, rezultatul muncii mele de o viață. Mi-ar plăcea să pot să-mi închei munca”.

Vorbea simplu, cu oarecare grandilocvență pe care nu puteam să n-o admir. I-am spus că vom lua toate precauțiile, dar el n-a dat atenție cuvintelor mele.

„Într-o zi, mai devreme ori mai târziu, mă vor prinde, a repetat el. Când ziua aceea va veni, nu trebuie să vă faceți reproșuri. Nu mă îndoiesc că veți face tot ce vă stă în putință”.

Apoi a început să-mi. Înșire planurile sale care erau cât se poate de simple. Și-a propus să-și cumpere o căsuță la țară unde ar fi putut să trăiască liniștit și să-și continue munca. A ales pentru asta un sat în Somerset, King's Gnaton, cam la zece kilometri de calea ferată și nu era atins de civilizație. A cumpărat o căsuță splendidă, i-a adus unele modificări și îmbunătățiri și s-a stabilit acolo foarte mulțumit. În casa lui locuiau: nepoata sa, Greta, secretarul său, o bătrână servitoare din Germania care îl slujise cu credință aproape patruzeci de ani și un servitor foarte îndemânatic pentru curte și grădină, care era din King's Gnaton.

— Cei patru suspecți, a zis încet dr. Lloyd.

— Exact. Patru suspecți. Atât și nimic mai mult... Timp de cinci luni viața a decurs pașnic la King's Gnaton, până când s-a întâmplat nenorocirea. Într-o dimineață dr. Rosen s-a prăbușit de pe scări și l-au găsit mort după o jumătate de oră. Când a avut accidentul, Gertrud era în bucătărie, cu ușa închisă, și n-a auzit nimic – cel puțin așa susținea ea. Fräulein Greta era în grădină ocupată cu plantatul florilor, cum spusese chiar ea. Grădinarul Dobbs era în seră, unde tocmai își lua gustarea de la ora unsprezece, după cum zicea el. Secretarul era la plimbare, Deci nu avea cum să spună o vorbă despre cele întâmplate. Niciunul nu avea un alibi și nu putea corobora povestea sa cu a altuia. Un lucru e sigur: nimeni din afară n-ar fi putut face lucrul acesta, pentru că un străin, în sat, n-ar fi trecut neobservat. Ambele uși, din față și din spate, erau închise, fiecare dintre ai casei avea cheia lui. Cum vedeți, lucrurile sunt împotriva celor patru. Fiecare pare să fie dincolo de orice bănuială. Greta era fiica unicului său frate; Gertrud îl slujise cu credință timp de patruzeci de ani; Dobbs nu ieșise niciodată din sat, iar Charles Templeton, secretarul...

— Da, a zis colonelul Bantry, ce-i cu el? Îmi pare suspect. Ce știți despre el?

— Ceea ce știu despre el îl disculpă de orice acuzare. Știți, Charles Templeton a fost unul dintre oamenii mei.

— Oh! A exclamat colonelul Bantry, dând vădit înapoi.

— Da, avem nevoie de unul, dar nu voiam să se știe în sat. Lui Rosen îi trebuia un secretar, așa că i l-am recomandat pe Templeton. E un gentleman, un tip foarte priceput și vorbește germana curent.

— Dar atunci pe cine bănuți? A întrebat doamna Bantry foarte încurcată. Toți par nevinovați, ceea ce e imposibil.

— Da, așa se pare, dar să privim lucrurile și din alt unghi. Fräulein Greta era o fată încântătoare, dar războiul ne-a demonstrat mereu că poate întoarce pe frate contra fratelui, pe tată contra fiului și așa mai departe, ne-a demonstrat că cele mai simpatice și mai încântătoare feteau făcut lucrurile cele mai uimitoare. Lucrul acesta s-ar potrivi și lui Gertrud, cine știe ce alte forțe s-au declanșat în cazul ei? Poate o ceartă cu stăpânul sau poate un resentiment mocnit născut din lunga ei servitute. Femeile de teapa ei pot fi, uneori, uimitor de înverșunate. Dar Dobbs? Ar putea fi exclus pentru că nu avea legături cu cei din familie? Banii pot face multe. Dobbs ar fi putut fi atras și cumpărat cu bani.

Un lucru e sigur: un mesaj sau un ordin a venit dinafară, pentru că altfel nu s-ar explica cele cinci luni de imunitate. Agenții organizației lucrau. Nu erau încă siguri de trădarea lui Rosen, au amânat lucrurile până când n-au mai avut nici o îndoială cu privire la trădarea lui. Când toate îndoielile au fost date la o parte, au primit un mesaj spionului din casă, un mesaj care spunea: Moarte!

— Ce mârșăvie! A zis Jane Helier îngrozită.

— Dar cum a ajuns mesajul? E o treabă pe care încerc s-o clarific și care e singura speranță de a descoperi vinovatul. Unul dintre cei patru a intrat în legătură cu el și comunica într-un anumit fel cu aceștia. Nu era timp de pierdut și, sigur, în momentul în care a primit ordinul a trecut la fapte. E grăitor pentru organizația Schwartz Hand.

Mă apropii de problemă pe o cale care vi se va părea ridicol de meticuloasă. Cine a fost pe la ei în dimineața aceea? Am aici lista, nu mi-a scăpat niciunul.

A scos un plic din buzunar, a luat o hârtie și a citit:

— Măcelarul a adus carne de oaie, am cercetat și corespunde realității; băiatul de la prăvălie i-a adus făină de porumbr două livre de zahăr, o livră de unt și o livră de cafea, am cercetat și corespunde realității. Poștașul i-a adus două prospecte lui Fräulein Rosen, o scrisoare din localitate pentru Gertrud, trei scrisori pentru dr. Rosen, una cu timbru străin și două scrisori pentru domnul Templeton, una tot cu ștampilă din străinătate.

Sir Henry s-a oprit și a scos un teanc de hârtii din plic.

— Ar fi interesant de văzut. Mi le-au dat diverși tipi care le-au descoperit și cules de la coșul de gunoi. Vă spun drept, au fost cercetate de

specialiști în scrisul cu cerneală simpatică și așa mai departe. N-am nici o îndoială asupra acestui fapt.

Toți s-au adunat în jurul lui să se uite. Prospectele veneau de la un grădinar și de la o cunoscută firmă de blănuri din Londra. Cele două facturi adresate doctorului Rosen erau, una din localitate în legătură cu semințele pentru grădină și alta de la o firmă de papetărie din Londra. Scrisoarea, care îi era adresată, suna astfel: „Dragul meu Rosen, Abia m-am întors de la Dr. Helmuth Spath's. L-am văzut pe Edgar Jackson alaltăieri. El și Amos Perry abia s-au întors de la Tsingtau. Îți spun cu toată Onestitatea că nu-i invidiez pentru călătorie. Dă-mi vești despre tine cât se poate de repede. Și cum ți-am mai spus: păzește-te de un anumit tip. Știi ce vreau să spun, chiar dacă nu ești de acord.

A dumneavoastră, Georgina”

— Corespondența lui Templeton constă din această factură de la croitorul său și o scrisoare venită de la un prieten din Germania, a continuat Sir Henry. Scrisoarea, din nefericire, a rupt-o pe când se plimba. În sfârșit, iată scrisoarea primită de Gertrud: „Dragă doamnă Schwartz, Sperăm că puteți veni la întrunirea de vineri seara, vicarul speră să veniți cu toții, veți fi bine veniți. Rețeta pentru șuncă a fost foarte bună, vă mulțumesc pentru ea.

Sper că sunteți sănătoasă și, până la revederea de vineri seara, rămân a dumitale, Emma Greene”

Dr. Lloyd a zâmbit ușor, la fel a făcut și doamna Bantry.

— Cred că ultima scrisoare nu poate fi luată în considerare, a zis dr. Lloyd.

— Așa cred și eu, a zis Sir Henry, dar cu o rezervă: am luat toate măsurile de precauție să văd dacă era vorba de o întrunire religioasă și dacă doamna Greene există. Trebuie să fim foarte atenți.

— Așa cum spune mereu prietena noastră, Miss Marple, a zis dr. Lloydzâmbind. Ai căzut în reverie, Miss Marple, la ce te gândești?

— Miss Marple a tresărit.

— Ce prostie! Tocmai mă întrebam de ce cuvântul Onestitate e scris cu literă mare în scrisoarea adresată doctorului Rosen.

— Doamna Bantry a întărit ideea:

— Așa e, a zis ea, oh!

— Da, dragii mei, a zis Miss Marple, cred că ați observat.

— În scrisoare îl previne de ceva, a zis colonelul Bantry. E primul lucru care mi-a atras atenția. Am băgat de seamă mai mult decât credeți. Da, îl previne clar... Împotriva cui?

— E ceva curios cu scrisoarea aceasta, a zis Sir Henry.

După cum spune Templeton, dr. Rosen a deschis scrisoarea la micul dejun și a azvârlit-o, zicând că nu știe cine e tipul care i-a scris.

— Nu era un „tip”, a zis Jane Helier. Era semnată de una Georgina.

— E greu de spus asta, poate fi Georgey, tot așa de bine, a zis dr. Lloyd, deși pare să fie mai repede Georgina. Ceea ce mă izbește, însă, e că scrisul aparține unui bărbat.

— Să știți că lucrul acesta e foarte interesant, a zis colonelul Bantry. A azvârlit scrisoarea pretinzând că nu știe de ia cine era. Voia să citească ceva pe chipul cuiva. Al cui? Al fetei ori al bărbatului?

— Ori pe al menajerei, și-a spus părerea doamna Bantry. Poate tocmai intrase. În cameră aducând dejunul. E ceva foarte deosebit aici, nu știu ce poate fi...

Apoi s-a uitat peste scrisoare. Miss Marple a venit mai aproape de ea, a pipăit hârtia cu degetul și au început să vorbească în șoaptă.

— Dar de ce secretarul a rupt cealaltă scrisoare? A întrebat deodată Jane Helier. Lucrul acesta pare foarte, foarte curios. De ce a primit o scrisoare din Germania? Deși, după cum spuneți, el e în afară de orice bănuială...

Dar Sir Henry n-a spus așa ceva, a zis repede Miss Marple, întrerupând discuția șoptită cu doamna Bantry. El ne-a spus că sunt patru suspecti, așa că în piesa aceasta joacă și Templeton. Nu-i așa, Sir Henry?

— Așa e, Miss Marple. Am învățat un lucru dintr-o amară experiență: să nu te grăbești niciodată să spui că cineva e în afară de orice bănuială. Până acum v-am dat motive să credeți că trei dintre ei pot fi vinovați, deși e puțin probabil să fie. N-ar trebui ca acest lucru să fie valabil și, în cazul lui Templeton. Dar, urmând cele spuse mai înainte, am fost forțat să recunosc că în fiecare armată, în marină și în poliție există un număr de trădători din rândurile acesteia, chiar dacă nu ne convine să admitem această idee. Am examinat la rece cazul lui Charles Templeton. M-am întrebat adeseori, ceea ce domnișoara Helier a întrebat adineaori. De ce el a fost singurul dintre cei din casă care nu a putut arăta scrisoarea pe care o primise, scrisoare care, pe deasupra, mai avea și un timbru german? De ce să primească scrisori din Germania? Ultima întrebare e naivă, fără îndoială, dar i-am pus-o și lui. Mi-a răspuns destul de simplu: mama lui avea o soră măritată cu un german, scrisoarea era de la verișoara lui. Am aflat ceva ce nu știusem înainte - că Templeton avea rude în Germania, ceea ce m-a făcut să-l pun hotărât pe lista celor suspecti. Era omul meu, aveam mare încredere și țineam la el; dar, urmând calea justiției și a cinstei, trebuie să admit că el e cap de listă.

Dar e ceva aici, nu știu ce, nu știu... Și, după toate probabilitățile, n-o să știu niciodată. Nu problema pedepsirii ucigașului, o altă problemă mi se pare de o mie de ori mai importantă: a distruge întreaga carieră a unui om cinstit din cauza unei suspiciuni de care nu pot să nu țin seama.

Miss Marple și-a dres glasul și a zis cu blândețe:

— Sir Henry, dacă am înțeles exact, tânărul Templeton e singurul la care vă gândiți atât de mult?

— Într-un fel, da. Teoretic aș putea să mă gândesc la toți patru, dar nu e cazul. De plidă, Dobbs. Îl pot bănuși cât vreau, asta nu i-ar afecta cu nimic cariera. Tot satul știe că moartea doctorului Rosen a fost un accident. Gertrud e afectată ceva mai mult. Ar putea duce la o schimbare în atitudinea domnișoarei Rosen față de ea, lucru care n-ar avea cine știe ce importanță pentru ea.

În legătură cu Greta Rosen, ei bine, aici e greutatea problemei. Greta e o fată foarte frumoasă și Charles Templeton e un tânăr foarte atrăgător și

vreme de cinci luni au stat împreună, fără alte distracții din afară. Ceea ce era de așteptat, s-a întâmplat. S-au îndrăgostit unul de altul, chiar dacă nu și-au mărturisit acest lucru. Apoi a venit nenorocirea. Acum trei luni, după vreo două zile de la întoarcerea mea, m-a căutat Greta Rosen. Vânduse căsuța și voia să se întoarcă în Germania, încheiase toate afacerile unchiului său. A ținut să vină neapărat la mine, deși știa că mă retrăsesem din poliție... Voia să mă vadă într-o chestiune absolut personală. Mai întâi m-a luat pe departe, apoi a revenit la subiect. Ce părere aveam? Scrisoarea cu marcă din Germania, aceea pe care Charles a rupt-o, era în regulă? Ar fi vrut să fie în regulă, ea credea tot ce-i spusese el, dar dacă ar putea să știe sigur!

Vedeți? Același lucru: să poți avea încredere, da bănuiala oribilă stă la pândă, ți se înfige în creier, nu te lasă în pace. I-am vorbit absolut deschis și am rugat-o să facă la fel. Am întrebat-o până unde au ajuns, dacă țineau unul la altul.

„Eu așa cred, mi-a spus ea, din câte știu eram foarte fericiți, fiecare zi trecea atât de plăcut. Amândoi știam asta, dar nu ne grăbeam, aveam destul timp înainte. Într-o bună zi mi-ar fi spus că mă iubește și eu i-aș fi spus la fel. Oh, vă puteți închipui că acum totul s-a schimbat. Nori negri plutesc între noi, când ne întâlnim nu știm ce să ne spunem. Amândoi gândeam același lucru: o, dacă aș fi sigură! Iată de ce vă rog, Sir Henry, să-mi spuneți: Fii sigură că cel care l-a ucis pe unchiul tău nu e Charles Templeton. Spuneți-mi lucrul acesta, vă rog spuneți-mi asta!”

Nu putem să-i spun așa ceva. Și ei se vor îndepărta unul de celălalt cu bănuiala între ei ca o fantomă pe care n-o vor putea alunga niciodată.

S-a lăsat pe spatele scaunului, arăta obișnuit și palid și dădea din cap descurajat.

— Nu mai e nimic de făcut, afară de cazul în care Miss Marple ar putea să ne ajute. Ați putea, Miss Marple? Am presimțirea că scrisoarea vă spune ceva, aceea despre întrunirea religioasă. Nu vă amintește de cineva sau de ceva limpede ca lumina zilei? Ați putea să ajutați doi tineri disperați să fie iar fericiți?

Dincolo de aspectul bizar al lucrurilor, era ceva cinstit în apelul său. Ajunsese să aibă o impresie foarte bună despre posibilitățile mentale ale acestei domnișoare bătrână, fragilă și demodată. S-a uitat la ea cu un fel de speranță în priviri.

Miss Marple a început să tușească, în timp ce își netezea dantelele rochiei.

— Îmi amintește, a recunoscut ea, întrucâtva de Annie Poultny. Scrisoarea e cât se poate de limpede pentru mine și doamna Bantry. Nu vorbesc despre scrisoarea referitoare la întrunirea religioasă, ci despre alta. Trăind atâta timp la Londra și neocupându-vă cu grădinăritul, Sir Henry, nu ați putut observa ceva?

— Ei? A zis Sir Henry, ce să observ?

Doamna Bantry a întins și a luat un prospect. L-a deschis și a început să citească cu glas tare și răspicat: „Dr. Helmuth Soarth. Liliac, flori splendide, susținute de o tulpină foarte lungă și dură. Efect decorator în grădină. O

noutate foarte frapantă”; „Edgar Jackson. Splendide crizanteme de culoare cărămizie”; „Amos Perry. Roșu aprins, efect decorativ deosebit”; „Tsingtau. Roșu-portocaliu strălucitor, plantă de grădină de mare efect, florile tăiate rezistă mult timp proaspete”; „Honesty 4, cu literă mare în scrisoare, vă amintiți? Flori roz și albe, bogate, enorme”.

Doamna Bantry a azvârlit catalogul și a zis cu o voce care parcă tună; Dalii!

— Dalii!

— Și litera inițială înseamnă moarte⁵, a adăugat Miss Marple. Acesta era și avertismentul. Ce putea să facă el cu o scrisoare primită de la cineva pe care nu-l cunoștea, încărcată de nume pe care nu le știa? A aruncat-o pur și simplu secretarului său.

— Așadar...

— Oh, nu, a zis Miss Marple, nu secretarul, lucrurile sunt clare, el nu e vinovat. Dacă ar fi vinovat n-ar fi lăsat să fie găsită această scrisoare și n-ar fi rupt niciodată scrisoarea primită de el din Germania. Într-adevăr, nevinovăția lui, dați-mi voie s-o spun - e bătătoare la ochi.

— Atunci, cine?

— Ei bine, e sigur, atât cât poate fi sigur un lucru pe lume aceasta, că mai era cineva la micul dejun care ar fi putut, în anumite împrejurări, să pună mâna pe scrisoare și s-o citească. Numai așa poate să fie. Vă amintiți că a primit prospectul pentru flori de la același poștaș.

— Greta Rosen, a zis Sir Henry încet. Atunci vizita pe care mi-a făcut-o...

— Bărbații nu înțeleg niciodată lucrurile astea, a zis Miss Marple. Mă tem că ei cred, adeseori, că noi femeile bătrâne suntem ca pisicile care văd pe întuneric. Asta așa e! Din nefericire știm foarte multe despre semenele noastre. Nu mă îndoiesc că ceva stătea între ei. Tânărul a simțit brusc o repulsie inexplicabilă, o suspecta fără să vrea și nu-și putea ascunde suspiciunea. Și cred că vizita fetei la dumneata arată o curată dușmănie. Se simțea destul de sigură pe ea, dar s-a băgat la apă inutil, încercând să te facă să-ți îndrepti bănuiala definitiv asupra bietului Templeton. Niciodată n-ai fost atât de sigur de asta, ca după vizita fetei.

— Sunt sigur că nu s-a trădat cu nimic... A început Sir Henry.

— Bărbații, a zis Miss Marple calmă, nu înțeleg niciodată lucrurile astea.

— Și fata asta..., a zis el și s-a oprit. A comis o crimă cu sânge rece și mai vrea să iasă basma curată!

— Nu, Sir Henry, a zis Miss Marple, nu va ieși basma curată. Niciunul dintre noi nu crede asta. Amintește-ți ce ai spus mai înainte. Nu, Greta Rosen își va primi răsplata. A intrat în horă, trebuie să joace și va juca cu oameni foarte suspecti, cu contrabandiști și teroriști, o tovărășie care n-o va duce la bine și care îi rezervă un sfârșit amar.

Așa cum spuneți, trebuie să ne pese de cel nevinovat, nu de cel vinovat. Templeton se va căsători, cred eu, cu verișoara sa din Germania, gestul de a rupe scrisoarea, ei bine, deși pare suspect, are cu totul alt înțeles decât cel pe care i l-am atribuit în seara asta. A rupt-o de teamă că cealaltă

fată o va vedea și îi va cere să i-o arate. Da, pentru că eu cred că între ei s-a înfiripat o idilă. Cu Dobbs nu-i nici o problemă, el nu avea altceva în cap decât gustarea de la ora unsprezece. Mai rămâne biata Gertrud

— Cea care îmi amintește de Annie Poultny. După ce a slujit-o cu credință vreme de cincizeci de ani, a fost suspectată că a furat testamentul domnișoarei Lamb, deși nu avea nici o dovadă împotriva ei. Cât pe ce să moară de inimă rea. Numai după ce a murit, adevărul a ieșit la iveală din cutia în care ținea ceaiul, unde bătrâna domnișoară Lamb îl pusese bine. Dar era prea târziu pentru biata Annie. De aceea sunt îngrijorată în cazul bătrânei nemțoaice. Când ești bătrân, ești ușor de lovit. Mi-e mai mare mila de ea, mai mult decât de Templeton care e tânăr, arătos și, după cum se vede, favoritul femeilor. Vă rog să-i scrieți, Sir Henry, și să-i spuneți că nevinovăția ei e în afară de orice îndoială. Stăpânul ei a murit și ea trăiește și se gândește tot timpul că e suspectată de... Oh! Nu suport nici să mă gândesc la așa ceva.

— O să-i scriu, Miss Marple, o să-i scriu, a zis Sir Henry și s-a uitat la ea într-un fel foarte curios. Știți, nu vă pot înțelege. Punctul dumneavoastră de vedere e întotdeauna cu totul altul decât m-aș aștepta.

— Mă tem că punctul meu de vedere e fără importanță, a zis Miss Marple cu modestie. Rareori plec din St. Mary Mead.

— Și totuși ați rezolvat un caz care putea să constituie un mister de ordin internațional, a zis Sir Henry. Am convingerea că dumneavoastră l-ați rezolvat.

Miss Marple s-a înroșit toată, apoi s-a pornit iar:

— Cred că am primit o educație potrivită pentru ziua de azi. Eu și sora mea am avut o guvernantă din Germania

— O Fräulein, o ființă sentimentală. Ne-a învățat limbajul florilor – ceva care azi nu se mai învață nicăieri, dar care e ceva foarte interesant. De pildă, o lalea galbenă înseamnă „iubire fără speranță”, pe când în China înseamnă „mor de gelozie la picioarele tale”. Scrisoarea era semnată „Georgina”, cuvânt care în germană înseamnă „dalie”, ceea ce face totul foarte limpede. Încerc să-mi amintesc ce înseamnă dalie, dar îmi scapă. Memoria mea nu mai e ca mai demult. Dar, oricum, nu înseamnă moarte. Sigur nu înseamnă moarte. Ce lucruri triste se petrec pe lume!

— Așa e, a zis doamna Bantry suspinând. Noroc cu florile și cu prietenii!

— Ne-a pus pe locul doi, observați, a zis dr. Lloyd.

— Pe vremuri cineva îmi trimitea în fiecare seară la teatru orhidee mov, a zis Jane visătoare.

— Aș vrea să intru în grațiile tale”, a zis Miss Marple, asta înseamnă orhidee.

Sir Henry a tușit într-un fel aparte și și-a întors capul.

Miss Marple a strigat deodată:

— Îmi amintesc! Dalie înseamnă „trădare și inducere în eroare”.

— Minunat, a zis Sir Henry, absolut minunat!

Și a oftat ușurat.

V. Lingouri de aur.

Nu știi dacă povestea pe care vreau să o spun își are rolul aici, spuse Raymond West, deoarece nu cunosc rezolvarea ei. Totuși, faptele au fost atât de interesante și curioase încât aș vrea să v-o prezint ca pe o problemă și, poate, cu toții vom ajunge la vreo concluzie logică.

Aceste întâmplări au avut loc cu doi ani în urmă când m-am dus să petrec weekendul la un om numit John Newman, în Cornwall.

— Cornwall? Întrebă Joyce Lemprière pe un ton ascuțit.

— Da. De ce?

— Nimic. Numai că e ciudat. Povestea mea este despre un loc tot din Cornwall - un mic sat de pescari numit Rathole. Să nu-mi spui că al tău e același?

— Nu. Satul meu se numește Polperran. Este situat pe coasta de vest a Cornwallului; un loc foarte sălbatic și stâncos. Îl cunoscusem cu câteva săptămâni înainte și mi sa părut o persoană cât se poate de interesantă. Un om inteligent și independent care avea o imaginație romantică. Drept urmare a ultimului său hobby, închiriasse „Pol House”. Era specialist în epoca elizabethană și mi-a descris într-un limbaj vioi și colorat ruta Armadei Spaniole. Era atât de entuziasmat încât ți-ai fi putut aproape imagina că el ar fi fost martor ocular al scenei. E ceva adevărat în reîncarnare? Mă întreb... Tare mult mă întreb.

— Ești așa de romantic, dragă Raymond, zise Miss Marple, uitându-se binevoitoare la el.

— Romantic este ultimul lucru care mi se potrivește, răspunse Raymond West, ușor sâcâit. Dar tipul acesta, Newman, era îmbibat de asta și el mă interesa pentru acest motiv, ca un curios supraviețuitor al trecutului. Se pare că un anumit vas aparținând Armadei, știut fiind faptul că ducea o imensă cantitate de tezaur sub formă de aur din Spania, a naufragiat pe coastele Cornwallului pe faimoasele și amăgitoarele Serpent Rocks. Timp de câțiva ani, așa mi-a spus Newman, s-au făcut încercări de salvare a vasului și recuperare a comorii. Cred că astfel de povești nu sunt neobișnuite, deși numărul miturilor despre vasele cu comori îl depășește cu mult pe cel al vaselor adevărate. Fusese alcătuită o companie care dăduse faliment și Newman a putut cumpăra drepturile asupra operației - sau cum s-o numi asta - pe un fleac. Vorbea foarte entuziasmat despre toate astea. După el, era doar o chestiune de utilaj modern de ultimul răgnet al tehnicii. Aurul se afla acolo și nu se îndoia cătuși de puțin că putea fi recuperat.

În timp ce-l ascultam, mă gândeam cât de des se întâmplă lucrurile în felul acesta. Un om bogat precum Newman reușește, aproape fără efort, ca, după toate probabilitățile, adevărata valoare în bani a descoperirii sale să însemne puțin pentru el. Trebuie să mărturisesc că ardoarea lui m-a cuprins și pe mine. Vedeam galeoane îndreptându-se spre coastă, luptându-se cu furtuna, naufragiate și sfărâmate de stâncile negre. Simplu cuvânt galeon are o rezonanță romantică. Cuvintele „aur spaniol” îl înfioară pe orice elev ca și pe un om matur. Mai mult, lucrăm atunci la un roman și câteva scene din el se petreceau în secolul al XVI-lea, așa că am văzut perspectiva de a găsi culoare locală veritabilă din partea gazdei mele.

Am plecat vineri dimineață din Paddington într-o foarte bună dispoziție, așteptând cu nerăbdare excursia. Compartimentul era gol, cu excepția unui om care stătea cu fața la mine în colțul opus. Era un bărbat înalt, cu înfățișare de ofițer și aveam impresia că undeva anume îl mai văzusem. Mi-am stors creierii pentru un timp degeaba, dar în cele din urmă mi-am reamintit. Tovarășul meu de călătorie era inspectorul Badgworth și îl cunoscusem când scrisesem o serie de articole despre cazul dispariției lui Everson.

I-am reamintit cine sunt și foarte curând săteam discutând în mod plăcut. Când i-am spus că mă duceam la Polperran, el a remarcat că era o ciudată coincidență, pentru că și el avea aceeași destinație. Nu vroiam să par băgăreț, așa încât am avut grijă să nu-l întreb ce-l determina să se ducă acolo. În schimb, i-am vorbit despre propriul meu interes pentru locul acela și am menționat galeonul spaniol naufragiat. Spre surprinderea mea, inspectorul părea să știe totul despre el.

— Acela trebuie să fie „Juan Fernandez”, zise el. Prietenul dumitale nu e primul care azvârle cu banii, încercând să scoată bani din el. Este o idee romantică.

— Și, probabil, întreaga poveste este o legendă, am zis eu. Nici o corabie nu a naufragiat vreodată acolo.

— O, vasul s-a scufundat, bineînțeles, spuse inspectorul, împreună cu multe altele. Ați fi surprins dacă ați ști câte epave există lângă coasta aceea. De fapt, asta mă și determină să mă duc acolo. Cu șase luni în urmă, tot acolo, a naufragiat „Otranto”.

— Îmi amintesc că am citit despre asta, i-am zis. N-a murit nimeni, mi se pare.

— Nu s-au pierdut vieți omenești, preciză inspectorul; altceva s-a pierdut. În general, nu se cunoaște, dar „Otranto” ducea lingouri de metale prețioase.

— Chiar? Am întrebat foarte interesat.

— Normal, am pus scafandrii la lucru în operațiuni de salvare, dar... Aurul a dispărut, domnule West.

— Dispărut! Am exclamat, privindu-l uluit. Cum poate să dispară?

— Asta-i întrebarea, zise inspectorul. Stâncile au făcut o gaură mare în cală. A fost destul de ușor pentru scafandri să intre pe acolo, dar au găsit cala goală. Problema este dacă aurul a „fost furat înainte sau după naufragiu? S-a aflat vreodată în cală?

— Pare un caz curios, am zis eu.

— Este un caz foarte curios când te gândești cum sunt lingourile din aur. Nu este un colier de diamante pe care l-ai putea vâri în buzunar. Când știi că sunt atât de voluminoase și grele, ei bine, totul ți se pare absolut imposibil. Trebuie să fi fost un hocus-pocus înainte de plecarea vasului; dar, dacă nu-i așa, ele trebuie să fi fost luate în ultimele șase luni și eu mă duc acolo să cercetez chestiunea.

L-am găsit pe Newman așteptându-mă la gară. Și-a cerut scuze că nu avea mașina sa, pe care o trimisese la Truro pentru niște reparații. În schimb, avea cu el un camion de la fermă care aparținea moșiei.

M-am urcat lângă el și ne-am strecurat cu grijă printre străzile înguste ale. Satului de pescari. Am luat-o în sus, pe o pantă abruptă de douăzeci de grade, așa zice, am parcurs o mică distanță pe un drum sinuos și am ajuns la porțile cu stâlpi din granit de la „Pol House”.

Casa era încântătoare; situată. Sus pe stânci, cu o priveliște frumoasă spre mare. O parte din ea era de vreo 300-400 de ani vechime și o aripă modernă îi fusese adăugată. În spate dispunea de pământ fertil de vreo 7-8 acri.

— Bine ai venit la „Pol House”! Zise Newman. Și la semnul „Galeonului de aur”.

El m-a îndemnat să privesc deasupra ușii de la intrare, unde atârna o reproducere perfectă a unui galeon spaniol cu toate pânzele ridicate.

Prima mea seară a fost cât se poate de încântătoare și instructivă. Gazda mi-a arătat vechile manuscrise privitoare la „Juan Fernandez”. Derulă hărți, îmi indică pe ele poziții cu linii punctate și scoase planuri ale unui aparat submersibil care, recunosc, m-a uluit absolut complet.

L-am povestit despre întâlnirea mea cu inspectorul Badgworth, care l-a interesat foarte mult.

— Sunt oameni ciudați pe coasta asta, zise el dus pe gânduri. Jaful și căutarea epavelor le stă în sânge. Când un vas se scufundă lângă coasta lor îl consideră aproape ca o pradă legală merită să umple buzunarele lor. Există un tip aici pe care așa vrea să-l vezi. Este un supraviețuitor interesant.

A doua zi, dimineața era luminoasă și caldă. Am fost dus jos la Polperran și prezentat scafandrului lui Newman, un om pe nume Higgins. Era un individ cu fața ca de piatră, extrem de taciturn și participarea lui la conversație a constat mai mult din monosilabe. După ce-am purtat o discuție asupra unor aspecte foarte tehnice, ne-am mutat la „Three Anchors”. O cană mare de bere a mai dezlegat puțin limba valorosului individ.

— Un gentleman detectiv din Londra a sosit, mormăi el. Susține că vasul care s-a scufundat acolo în noiembrie ducea o grămadă uriașă de aur. Ei bine, nu e primul care se scufundă și nici ultimul.

— Așa, așa, strigă proprietarul de la „Three Anchors”. Ai spus-o pe cea dreaptă Bill Higgins.

— Așa e, domnule Kelvin, zise Higgins.

L-am privit cu o oarecare curiozitate pe proprietar. Era un bărbat cu o înfățișare deosebită, brunet și oacheș, cu umeri curios de lați. Ochii săi erau injectați și avea un mod ciudat de rapid de a evita privirea cuiva. Am bănuțit că acesta trebuia să fie omul la care se referise Newman când spusese că era un supraviețuitor interesant.

— Nu avem nevoie ca străinii să se amestece pe coasta asta zise el, oarecum, brutal.

— Te referi la poliție? Întrebă Newman zâmbind.

— Mă refer la poliție... Și la alții, zise Kelvin în mod semnificativ. Și nu uita asta, domnule.

— Știi, Newman, mi s-a părut că sună ca o amenințare, i-am spus când urcam iar dealul spre casă.

Prietenul meu râse.

— Prostii, nu le fac oamenilor de aici nici un rău.

Am dat din cap plin de îndoială. Era ceva sinistru și necivilizat la Kelwin. Simțeam că mintea lui ar putea s-o apuce pe căi ciudate, necunoscute.

Cred că din acel moment am început să nu mă simt în apele mele.

Dormisem foarte bine în prima noapte, dar noaptea următoare somnul mi-a fost tulburat și întrerupt.

Dimineața de duminică a început întunecoasă și morocănoasă, cu cerul acoperit și cu amenințări de tunete în aer. Nu prea m-am priceput vreodată să-mi ascund sentimentele și Newman a observat la mine schimbarea.

— Ce-i cu tine, West? Ești un pachet de nervi în dimineața asta.

— Nu știu, am mărturisit, dar am sentimentul groaznic că se va întâmpla ceva rău.

— E din cauza vremii.

— Da, poate.

N-am mai spus nimic. După-amiază am plecat cu barca cu motor a lui Newman, dar ne-a prins o ploaie așa de puternică, încât am fost bucuroși să ne întoarcem la țarm și să ne punem hâine uscate.

Și, în seara aceea neliniștea mea crescuse. Afară furtuna urla și vâjâia. Către ora zece, vijelia se liniștea. Newman se uită pe fereastră.

— Se înseninează, zise el. Nu m-aș mira dacă va fi onapte extrem de furtunoasă peste o jumătate de oră. Dacă e așa, am să mă duc să fac o scurtă plimbare.

— Mi-e grozav de somn, am căscat eu. Nu prea am dormit noaptea trecută. Cred că în seara asta am să mă duc devreme la culcare.

Așa am și făcut. În noaptea precedentă dormisem puțin. În noaptea aia am dormit greoi ca un buștean. Totuși, somnul nu a fost odihnitor. Eram încă apăsător de o groaznică presimțire rea. Am avut niște vise teribile: despre prăpăstii înfricoșătoare și vaste hăuri, prin care hoinăream, știind că un pas greșit însemna moartea. Când m-am trezit, ceasul meu arăta ora opt. Capul mă durea rău și groaza coșmarurilor încă mă urmărea.

Atât de puternic era acesta, încât, atunci când m-am dus la fereastră și am ridicat-o, m-am tras înapoi cu un nou sentiment de spaimă, pentru că primul lucru pe care l-am văzut sau m-am gândit că l-am văzut, era un om care săpa un mormânt.

Mi-au trebuit câteva minute ca să mă adun; apoi, mi-am dat seama că cioclul era grădinarul lui Newman și că „mormântul” era destinat să primească trei noi tufe de trandafiri ce zăceau alături, așteptând momentul să fie plantate în siguranță în pământ.

Grădinarul ridică privirea, mă văzu și-și atinse pălăria.

— Bună dimineața, domnule. Frumoasă dimineață, domnule.

— Cred că așa este, i-am răspuns nesiguri fiind încă incapabil să înlătur complet deprimarea mea.

Totuși, așa cum spusese grădinarul, era, cu siguranță o dimineață frumoasă. Soarele strălucea și cerul de un albastru palid, clar promitea vreme frumoasă toată ziua. Am coborât la micul dejun fluerând o melodie. Newman

nu avea servitoare care să locuiască în casă. Două surori, între două vârste, care trăiau într-o casă din apropiere, veneau zilnic ca să aibă grijă de gospodărie. Una dintre ele punea cafetiera pe masă când am intrat în cameră.

— Bună dimineața, Elizabeth, am zis. Domnul Newman nu a coborât încă?

— Trebuie să fi plecat foarte devreme, domnule, răspuse ea. Nu era în casă când noi am sosit.

Instantaneu neliniștea mă cuprinse din nou. În cele două dimineți anterioare, Newman coborâse la micul dejun oarecum târziu; și nu mi-am imaginat niciodată că el era unul care să se scoale devreme. Îmboldit de acele presentimente sumbre, am alergat sus la dormitorul său. Era gol și, mai mult, patul era nedesfăcut. La o sumară examinare a camerei mi-am dat seama de alte două lucruri. Dacă Newman ieșise pentru o scurtă plimbare, trebuie să se fi dus în hainele sale de seară, pentru că ele lipseau.

Acum eram sigur că reaua mea premoniție a fost îndreptățită. Newman plecase, așa cum spusese, să facă o plimbare de seară. Pentru un oarecare motiv nu se întorsese. De ce? Avusese vreun accident? Căzuse de pe stânci? Trebuia căutat imediat. În câteva ore strânsesem un mare grup de ajutoare și cu toții am cercetat în toate direcțiile, stâncile și pe sub ele. Dar n-am dat de nici o urmă a lui Newman.

În cele din urmă, disperat, l-am căutat pe inspectorul Badgworth. Fața lui deveni foarte gravă.

— Mi se pare că e ceva necurat la mijloc, zise el. Sunt niște clienți nu prea scrupuloși prin părțile acestea. L-ai văzut pe Kelvin, proprietarul de la „Three Anchors”?

I-am spus că-l văzusem.

— Știați că a stat patru ani în închisoare, pentru violență?

— Nu mă surprinde, i-am răspuns convins.

— Părerea generală pe aici pare să fie aceea că prietenului dumitale îi place puțin cam mult să se amestece în treburi care nu-l privesc. Sper să nu fi pățit ceva serios.

Am continuat cercetările cu și mai multă vigoare. Abia târziu în după-amiaza aceea, eforturile ne-au fost răsplătite. L-am descoperit pe Newman într-un șanț adânc, în colțul propriei sale moșii. Era legat zdravăn la mâini și la picioare și îi băgaseră o batistă în gură ca să fie siguri că asta o să-l împiedice să strige.

Era grozav de extenuat și avea dureri mari; după frecționarea încheieturilor de la mâini și picioare, și după câteva înghițituri de whisky, a fost în stare să ne povestească ce i se întâmplase.

Vremea liniștindu-se, ieșise la o plimbare pe la ora unsprezece. Străbătuse ceva drum de-a lungul stâncilor până la un loc cunoscut, în general, sub numele de „Grotă tâlharilor”, datorită marelui număr de peșteri care se găseau acolo. Observase niște oameni care descărcau ceva dintr-o bărcuță și coborâse ca să vadă ce se întâmpla. Indiferent ce marfă era, părea foarte grea și era dusă întruna dintre cele mai adânci peșteri.

Fără să bănuiască în mod serios că ceva nu era în regulă, totuși Newman era contrariat. Se apropiase chiar foarte mult fără să fie observat. Deodată cineva dădu alarma și, de îndată, doi marinari puternici se aruncară asupra lui și-l făcuseră să-și piardă cunoștința. Când își reveni se trezi zăcând într-un vehicul de un anumit fel, care mergea hurducându-se, după cum își putea da seama, în sus pe drumul care ducea de la coastă spre sat. Spre marea sa surpriză, camionul intră pe poarta propriei sale case. Acolo, după ce discutară în șoaptă între ei, în cele din urmă, bărbații îl dădură jos și-l aruncară într-un șanț, într-un loc unde adâncimea acestuia făcea ca el să fie descoperit cu o anumită întârziere. Apoi camionul a plecat și el s-a gândit c-a ieșit pe o altă poartă cam la vreun sfert de milă mai aproape de sat. Nu putea să-i descrie pe atacatorii săi, cu excepția faptului că erau, în mod sigur, marinari și că după limbaj erau din Cornwall.

Inspectorul Badgworth a fost foarte interesat.

— Depinde de asta unde marfa a fost ascunsă, strigă el. Într-un fel sau altul, ea a fost scoasă din epavă și depozitată, undeva, într-o peșteră părăsită. Se știe că noi le-am cercetat pe toate cele de la „Grota tâlharilor” și nu mai continuăm mai departe, așa că ei, evident, mutau marfa, noaptea, într-o peșteră care fusese deja cercetată și probabil că nu s-ar mai fi umblat la ea din nou. Din nefericire, au avut la dispoziție un avans de cel puțin optsprezece ore ca să manevreze marfa. Dacă l-au prins pe domnul Newman aseară, mă îndoiesc că noi vom mai găsi ceva din ea acolo, în momentul acesta.

Inspectorul plecă în grabă să facă cercetări, Obținu dovezi suficiente că lingourile de aur fuseseră ascunse, așa cum bănuia, dar acestea au fost din nou transferate și nu există nici un clu în privința noii ascunzători.

Totuși un clu exista și inspectorul însuși mi l-a indicat în dimineața următoare.

— Drumul acela este foarte puțin folosit de vehicule, observă el și în vreo două locuri urmele pneurilor sunt foarte clare. Unuia dintre pneuri îi lipsește o bucățică în formă de triunghi, ceea ce lasă o urmă absolut inconfundabilă. Se vede că a mers spre poartă; ici și colo mai e câte o urmă slabă că a ieșit pe poarta cealaltă, așa încât nu este nici o îndoială că noi căutam vehicolul adevărat. Acum, de ce au ieșit pe poarta cea îndepărtată? Mi se pare foarte clar că acel camion venea dinspre sat. Și nu sunt mulți oameni care posedă un camion, doar vreo doi, trei. Kelvin, proprietarul de la „Three Anchors”, are unul.

— Care a fost prima profesie a lui Kelvin? Întrebă Newman.

— E curios că mă întrebați asta, domnule Newman. În tinerețe Kelvin a fost un scafandru profesionist.

Newman și cu mine ne-am uitat unul la altul. Afacerea părea să se clarifice treptat.

— Nu l-ați recunoscut pe Kelvin printre oamenii de pe plajă? Întrebă inspectorul.

Newman dădu din cap.

— Mă tem că nu pot să precizez așa ceva, zise el cu regret. Nu prea am avut timp să văd mare lucru.

Inspectorul, foarte amabil, mi-a permis să-l însoțesc la „Three Anchors”. Garajul se afla mai sus pe stradă. Ușile sale mari erau închise, dar, luând-o pe o mică alee laterală, am găsit o ușă mică, ce ducea înăuntru, și aceasta era deschisă. O foarte scurtă examinare a pneurilor îi fu suficientă inspectorului.

— Pe cinstea mea, l-am prins, exclamă el. Iată semnul mare de-o șchioapă la roata stângă din spate. Ei, domnule Kelvin, nu cred că vei fi destul de isteț să scapi de asta.

Raymond West se opri.

— Și? Întrebă Joyce. Până acum nu văd nimic care să facă din asta o problemă, doar dacă n-au găsit niciodată aurul.

— Bineînțeles că n-au găsit niciodată lingourile de aur, anunță Raymond. Și nu l-au prins nici pe Kelvin. Cred că el era prea deștept pentru ei, dar nu prea îmi dau seama cum de a scăpat. A fost imediat arestat pe baza dovezii semnului de la pneuri. Dar, se ridică un extraordinar obstacol. Vizavi de marile uși ale garajului se afla o casuță închiriată pentru vară de o doamnă pictoriță.

— O, aceste doamne pictorițe! Zise Joyce, râzând.

— Așa cum spui, „O, aceste doamne pictorițe!” Ei bine, aceasta era bolnavă de câteva săptămâni și, ca urmare, două surori de la spital o îngrijeau. Cea care era de serviciu noaptea își trăsese fotoliul lângă geam, unde oblonul era ridicat. Ea a declarat că acel camion n-ar fi putut părăsi garajul fără ca ea să-l vadă și a jurat că, de fapt, nu ieșise din garaj în noaptea aceea.

— Nu cred că asta constituie vreo problemă, zise Joyce. Sora, pesemne, adormise. Întotdeauna li se întâmplă.

— Se știe că... li se întâmplă, interveni domnul Petherick, convins; mi se pare că acceptăm fapte fără să le examinăm suficient. Înainte de a aproba mărturia sorei de spital, ar trebui să cercetăm foarte amănunțit buna ei credință. Alibiul care vine cu o promptitudine atât de mare poate inspira anumite îndoieli.

— Mai este și mărturia doamnei pictorițe, adăugă Raymond. Ea a declarat că avea dureri, a stat trează aproape toată noaptea și că ar fi auzit în mod sigur camionul, ce ar fi făcut un zgomot neobișnuit într-o noapte atât de liniștită după furtună.

— Hm, zise reverendul Pender, acesta este, fără îndoială, un fapt în plus. Avea Kelvin vreun alibi?

— El a declarat că a stat acasă, în pat, după ora zece, dar nu a putut aduce martori care să-i susțină afirmația.

— Sora a adormit, repetă Joyce, ca și pacienta. Oamenii bolnavi întotdeauna cred că n-au închis un ochi toată noaptea.

Raymond West se uită întrebător la dr. Pender.

— Știți, îmi pare foarte rău pentru acel Kelvin. Mi se pare că mergem prea departe în a-l învinovății. Kelvin făcuse închisoare. Pe lângă urma de pe

pneu, care pare prea ieșită din comun ca să fie o coincidență, nu prea sunt elemente împotriva sa, cu excepția trecutului său nefericit.

— Ce ziceți, sir Henry?

Sir Henry dădu din cap.

— Se întâmplă, zise el zâmbind, să știu ceva despre acest caz. Atât de bine încât nu trebuie să vorbesc.

— Bine, continuă mătușa Jane, ce ai de zis?

— Doar o clipă, dragă, zise Miss Marple. Mă tem că am numărat greșit. Două ochiuri pe dos, trei pe față, iau unul, două pe dos... Da, e în regulă. Ce spuneai, dragă?

— Ce părere ai?

— Nu o să-ți cam placă părerea mea, dragul meu. Observ că tinerilor nu le place niciodată. Mai bine nu spun nimic.

— Prostii, mătușă Jane; hai spune!

— Ei bine, dragă Raymond, zise Miss Marple, lăsându-și în poală lucrul și uitându-se aspru la nepotul său, cred c-ar trebui să fii mai grijuliu când îți alegi prietenii. Ești atât de credul, dragă, așa de ușor de păcălit. Îmi imaginez că asta ți se întâmplă că ești scriitor și ai atât de multă imaginație. Toată povestea aceea cu galeonul spaniol! Dacă ai fi fost mai în vârstă și ai avea mai multă experiență de viață ai fi fost suspicios imediat. Și apoi, un bărbat pe care îl cunoșteai abia doar de câteva săptămâni!

Sir Henry izbucni deodată într-un hohot mare de râs și se lovi peste genunchi.

— Ți-a zis-o de data asta, Raymond. Miss Marple sunteți minunată. Prietenul tău, Newman, băiete, avea un alt nume, de fapt mai multe. În prezent, el nu mai e în Cornwall, ci în Devonshire, la Dartmoor, ca să fiu mai exact, pușcăriaș la închisoarea Princetown. Nu l-am prins în legătură cu afacerea lingourilor de aur furate, ci când a vrut să jefuiască o bancă din Londra. Atunci i-am cercetat trecutul și am descoperit o bună parte din aurul furat, îngropat în grădina de la „Pol House”. A fost o idee destul de isteasă. De-a lungul întregii coaste din Cornwall se povestesc întâmplări despre galeoane scufundate pline cu aur. Asta l-a acoperit pe scafandru și mai târziu lingourile. Dar un țap ispășitor le trebuia și Kelvin era ideal în acest scop. Newman și-a jucat comedia foarte bine, și prietenul nostru Raymond, cu celibritatea sa de scriitor, a reprezentat un martor care nu putea fi pus sub acuzare.

— Dar urma pneului? Obiectă Joyce.

— O, mi-am dat seama imediat, dragă, deși nu știu despre mașini, zise Miss Marple. Oamenii schimbă câte o roată, știți i-am văzut adesea făcând asta și, bineînțeles, puteau să ia o roată de la camionul lui Kelvin s-o scoată pe poarta mică dinspre alee, s-o pună la camionul domnului Newman, să iasă cu mașina acestuia pe poarta dinspre plajă, s-o umple cu lingourile de aur și să revină pe cealaltă poartă; după aceea, trebuie să fi adus roata înapoi și s-o plaseze la camionul domnului Kelvin, în timp ce, cred, altcineva îl lega pe domnul Newman într-un șanț. Foarte neconfortabil pentru el și, probabil, a

durat mai mult decât se aștepta până a fost găsit. Mai cred că omul care se prezentase drept grădinar avea grijă de aspectul acesta al afacerii.

— De ce spui „se prezentase drept grădinar”, mătușă Jane? O întrebă Raymond curios.

— Ei bine, nu putea să fi fost un grădinar adevărat, nu-i așa? Zise Miss Marple. Grădinarii nu lucrează în luna de după Rusalii. Toată lumea știe asta. Ea zâmbi și-și strânse lucrul de mână.

— De fapt, acest mic amănunt mi-a dat de gândit, zise ea. Se uită aspru la Raymond.

— Când ai o gospodărie, dragă, și o grădină proprie o să cunoști aceste mici amănunte.

VI. Doamna de companie

— Acum, doctore Lloyd, zise domnișoara Helier, nu știți vreo poveste de aia de groază?

Ea îi zâmbi cu zâmbetul acela care seara vrăjea publicul la teatru. Jane Helier era câteodată desemnată ca cea mai frumoasă femeie din Anglia și femei geloase de aceeași profesie cu a ei aveau obiceiul să-și spună una alteia: „Bineînțeles, Jane, nu este o actriță. Nu știe să joace, dacă înțelegi ce vreau să spun. Are însă ochii aceia!”

Și „ochii aceia” erau în această clipă fixați rugători asupra doctorului celibatar, grizonat și mai în vârstă care, de cinci ani, îngrijise suferințele celor din satul St. Mary Mead.

Cu un tic, doctorul își trase vesta (care începuse de la o vreme să-i fie neplăcut de strâmtă) și-și revizui amintirile ca să n-o dezamăgească pe ființa frumoasă care i se adresa cu atâta încredere.

— Cred, zise Jane visătoare, că mi-ar place să mă desfăt cu o crimă în seara asta.

— Splendid, exclamă colonelul Bantry, gazda ei. Splendid, splendid. Și râse din toată inima ca un adevărat militar. Ei, Dolly?

Soția sa, rechemată brusc la obligațiile vieții sociale, (ea se gândea cu ce flori să facă o bordură la primăvară) îl aprobă cu entuziasm.

— Sigur că e splendid, zise ea din toată inima, dar fără să priceapă. Întotdeauna mi s-a părut că-i așa.

— Chiar, dragă? O întrebă bătrâna Miss Marple și ochii ei sclipiră puțin.

— Nu prea avem povești care să te înfioare și cu. Atât mai puțin crime în St. Mary Mead, știți domnișoară Helier, zise doctorul Lloyd.

— Mă surprindeți, interveni sir Henry Clithering. Fostul inspector de la Scotland Yard se întoarse către Miss Marple. Am înțeles de la prietena noastră de aici că St. Mary Mead e un adevărat cuib de crimă și vicii.

— O, sir Henry! Protestă Miss Marple, căreia începură să i se îmbujoreze obrazii. Sunt sigură că n-am spus niciodată așa ceva. Singurul lucru pe care l-am spus e că natura umană este într-un sat la fel ca cea din oricare altă parte, numai că ai prilejul și liniștea s-o analizezi mai îndeaproape.

— Dar, dumneata n-ai locuit mereu aici, insistă Jane Helier, adresându-se în continuare doctorului. Ați fost în tot felul de locuri exotice din lume, locuri unde se întâmplă atâtea lucruri!

— Așa e, desigur, aprobă doctorul Lloyd, gândindu-se disperat. Da, desigur... Da. Ah! Am găsit!

Se rezemă în scaun cu un aer de ușurare.

— S-a întâmplat acum câțiva ani, aproape uitasem. Dar faptele au fost, într-adevăr, foarte stranii, deosebit de stranii. Și coincidența din final, care m-a pus în posesia cluului, a fost la fel de ciudată. Domnișoara Helier își apropie scaunul de al lui, se rujă și așteaptă nerăbdătoare. Ceilalți se întoarseră interesați spre doctor.

— Nu știu dacă vreunul dintre dumneavoastră cunoașteți Insulele Canare, încep doctorul.

— Trebuie să fie minunate, opină Jane Helier. Sunt în Mările Sudului, nu-i așa? Sau în Mediterană?

— M-am oprit acolo în drumul meu spre Africa de Sud, interveni colonelul. De pe Tenerife ai o priveliște frumoasă a apusului de soare.

— Incidentul despre care am să vă povestesc s-a întâmplat în insula Grand Canare, nu Tenerife. Au trecut mulți ani de atunci. Fusesem bolnav și am fost obligat să renunț de a mai practica medicina în Anglia și să plec în străinătate. Am practicat-o, în schimb, în Las Palmas, care este principalul oraș din Grand Canare. Din multe puncte de vedere mi-a plăcut foarte mult viața acolo. Clima e blândă și însorită, e un loc excelent pentru înot (eu sunt un înotător înrăit) și activitatea portuară mă atrăgea. Vase din întreaga lume acostează în Las Palmas. Obişnuiam să mă plimb de-a lungul digului în fiecare dimineață mult mai entuziasmat decât ar face-o o femeie pe o stradă cu buticuri de pălării.

Cum vă spuneam, vapoare din toată lumea trag în Las Palmas. Uneori rămân câteva ore, alteori o zi sau două. În principalul hotel de acolo, „Metropole”, întâlnești oameni de toate rasele și naționalitățile – păsări călătoare. Chiar și cei care se duc la Tenerife vin de obicei aici și locuiesc câteva zile, înainte de a traversa spre cealaltă insulă.

Povestea mea începe aici la hotelul „Metropole”, într-o joi seară de ianuarie. Se dansa și eu împreună cu un prieten stăteam la o măsuță privind în jur. Erau câțiva englezi și de alte naționalități, dar majoritatea dansatorilor erau spanioli; când orchestra a atacat un tangou, numai vreo șase cupluri de spanioli s-au dus pe ring. Toți dansau bine și noi îi priveam cu admirație. Cu deosebire o femeie ne-a atras privirile. Înaltă, frumoasă și suplă, se mișca cu grația unei tigrese pe jumătate îmblânzită. Avea un aer periculos. I-am spus asta prietenului meu și el a fost de acord.

— Femei ca astea sunt sortite să li se întâmple ceva. Viața nu trece fără să le atingă.

— Frumusețea este, poate, o calitate periculoasă, am spus eu.

— Nu e vorba numai de frumusețe, insistă el. Mai e și altceva. Privește-o din nou. O să i se întâmple niște lucruri femeii aceleia, sau altele provocate de ea. Așa cum am zis, viața nu o va ignora. Evenimente stranii și tulburătoare o vor înconjura. E de ajuns să te uiți la ea ca să-ți dai seama.

Se opri și apoi adăugă, zâmbind:

— Așa cum este suficient să le privești pe cele două femei de acolo și să înțelegi că nimic ieșit din comun nu li s-ar putea întâmpla vreodată vreunzia dintre ele! Sunt făcute pentru o existență sigură și monotonă.

I-am urmărit privirea. Cele două femei la care făcea referire erau călătore ce tocmai sosiseră; un vas „Holland Lloyd” tocmai acostase în port seara aceea și pasagerii începuseră să se arate.

Când le-am văzut, am înțeles imediat ce vroia să insinueze prietenul meu. Erau două călătore drăguțe, tipic englezoaice pe care le găsești în străinătate. Vârsta lor, aș zice, era în jur de 40 de ani. Una era blondă și puțin, doar puțin prea plinuță, cealaltă era brunetă și puțin, doar puțin, cam uscățivă. Cum se spune, se țineau bine, îmbrăcate decent și sobru în taioare bine croite, în nici un fel machiate. Aveau aerul acela de siguranță liniștită care reprezintă dreptul din naștere al unei englezoaice bine crescute. Nu era nimic deosebit la niciuna. Semănau cu miile de surori ale lor. Fără îndoială, vedeau ceea ce doreau să vadă, ajutate de ghidul „Baedeker” și neinteresate de altceva în plus. Ele foloseau biblioteca engleză și se duceau la biserica anglicană și, probabil, că una sau amândouă desenau puțin. Și așa cum spusese prietenul meu, nimic tulburător sau ieșit din comun nu li s-ar fi întâmplat vreodată niciuneia dintre ele, deși ar fi putut prea bine să traverseze jumătate de mapamond. Mi-am întors din nou privirea la spaniola grațioasă cu ochii ei languroși, pe jumătate închiși și i-am zâmbit.

— Bietele femei, oftă Jane Helier. Cred că e așa o prostie că oamenii nu și pun în valoare ce au mai bun. Femeia aceea din Bond Street, Valentine, e într-adevăr minunată. Audrey Denman se duce la ea; ați văzut-o în „The Downward Step”? În rolul școlăriței din primul act joacă excelent. Și totuși Audrey are 50 de ani, dacă are vreo zi de naștere. De fapt, eu știu că se apropie de 60.

— Continuați, îl îndemnă doamna Bantry pe doctorul Lloyd. Ador povestirile despre dansatorii spanioli supli. Mă face să uit cât de bătrână și grasă sunt.

— Îmi pare rău, își ceru scuze doctorul Lloyd. Dar știți, de fapt, povestea asta nu este despre spaniolă.

— Nu?

— Nu. Prietenul meu și cu mine ne-am înșelat. Absolut nimic tulburător nu s-a întâmplat cu frumoasa spaniolă. S-a căsătorit cu un funcționar de la oficiul naval și până când am părăsit eu insula a avut cinci copii și se îngrășase foarte mult.

— Exact ca fiica lui Israel Peters, comentă Miss Marple. Cea care a făcut teatru și avea picioare așa frumoase că i-au dat rolul băiatului principal din pantomimă. Toată lumea zicea că n-o să se aleagă nimic bun de ea, dar s-a măritat cu un comis-voiajor și s-a așezat la casa ei în mod splendid.

— Paralela cu satul, murmură Sir Henry încet.

— Nu, continuă doctorul. Povestea mea este despre cele două englezoaice.

— S-a întâmplat ceva cu ele? Se exaltă domnișoara Helier.

— S-a întâmplat ceva cu ele și chiar în ziua următoare:

— Adică? Îl încurajă doamna Bantry.

— Numai din curiozitate, când am ieșit în seara aceea, m-am uitat în registrul hotelului. Le-am găsit numele destul de ușor. Domnișoara Mary Barton și domnișoara Amy Durrant din Little Paddocks, Caughton Weir, Bucks. Atunci nici nu mi-a trecut prin cap cât de curând aveam să le întâlnesc pe purtătoarele acelor nume și în ce circumstanțe tragice.

Pentru a doua zi aranjasem să mă duc cu niște prieteni la un picnic. Urmam să traversăm insula cu mașina și să luăm prânzul într-un loc numit (după câte îmi amintesc, a trecut mult timp de atunci) Las Nieves, un golf bine adăpostit unde puteam să înotăm dacă aveam chef. Am urmat acest program cu excepția faptului că, plecând cu întârziere, ne-am oprit pe drum pentru picnic și ne-am dus apoi spre Las Nieves să facem o baie înainte de ceai.

Cum ne-am apropiat de plajă, ne-am dat seama imediat de o imensă agitație. Întreaga populație a micului sat părea strânsă pe țărm. Cum ne-au văzut s-au repezit la mașină și-au început să ne explice emoționați. Spaniola noastră nefiind prea bună, mi-au trebuit câteva minute ca să înțeleg, dar, până la urmă, am priceput.

Două dintre doamnele engleze nebune se duseseră să înoate și una mersese prea departe și avea dificultăți. Cealaltă s-a îndreptat spre ea și a încercat s-o ajute dar puterea o lăsase și pe ea, așa încât s-ar fi înecat dacă un bărbat n-ar fi văslit într-o barcă dându-i ajutor și salvândo pe cea de-a doua care nu mai avea multe șanse.

De îndată ce am prins înțelesul vorbelor, am împins mulțimea la o parte și m-am grăbit spre plajă. La început nu le-am recunoscut pe cele două femei. Silueta plinuță în costumul ei negru din material elastic și cu casca de baie din cauciuc verde strânsă pe cap nu-mi trezi nici un semn de recunoaștere când se uită în sus speriată. Îngenunchiase lângă corpul prietenei sale făcând niște încercări de amatorism de respirație artificială. Când i-am spus că sunt doctor, a răsuflat ușurată, i-am ordonat să se ducă imediat la o căsuță să i se facă masaj și să i se dea haine uscate. Una din doamnele din grupul meu a plecat împreună cu ea. Eu însumi mi-am dat osteneala s-o readuc la viață pe femeia înecată, dar în van. Se vedea cât se poate de clar că nu mai exista nici o pâlpâire și, în cele din urmă, a trebuit, cu regret, să mă dau bătut.

I-am regăsit pe ceilalți în căsuța pescarului și le-am adus la cunoștință trista veste. Supraviețuitoarea era acum îmbrăcată în propriile ei haine și am recunoscut-o imediat ca una dintre cele două călătoare sosite în seara precedentă. Primi trista veste destul de calmă și era evident că oroarea întregii întâmplări o șocase mai mult decât vreun sentiment puternic personal.

— Biata Amy, spuse ea. Biata, biata Amy. Dorea atât de mult să înoate aici. Și era o înotătoare foarte bună. Nu înțeleg. Ce credeți că ar fi putut fi, doctore?

— Poate vreun cârcel. Vreți să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat?

— Înotam amândouă de câțva timp, de douăzeci de minute, cred. Apoi, m-am gândit să mă întorc acasă, dar Amy a spus că vrea să se ducă să mai înoate o dată. S-a avântat și, deodată, am auzit-o strigând și mi-am dat seama că cerea ajutor. Am înotat cât am putut de repede. Era încă la suprafață când am ajuns la ea, dar s-a agățat de mine disperată și amândouă ne-am dus la fund. Dacă n-ar fi venit omul acela cu barca, m-aș fi înecat și eu.

— Asta se întâmplă destul de des, am spus eu. Nu e o treabă ușoră să salvezi un om de la înec.

— Mi se pare atât de îngrozitor, continuă domnișoara Barton. Am sosit abia ieri, ne bucuram atât de mult de soare și de mica noastră vacanță. Și acum să se întâmple... Tragedia asta.

I-am cerut, apoi, amănunte despre femeia noastră, explicându-i că am să fac tot ce pot pentru ea, dar că autoritățile spaniole vor cere toate informațiile. Mi le-a dat pe loc.

Moarta, Amy Durrant, era dama de companie și venise la ea cu cinci luni în urmă. Se împăcaseră foarte bine, dar domnișoara Durrant povestise puțin despre rudele sale. Rămăsese orfană de mică, fusese crescută de un unchi și își câștiga propria sa existență de la vârsta de 21 de ani.

— Și așa s-a întâmplat, continuă doctorul. Se opri și spuse din nou, dar, de data asta, pe un ton de încheiere: "Și așa s-a întâmplat".

— Nu înțeleg, zise nedumerită Jane Helier. Asta-i tot? Adică, e foarte tragic, cred, dar nu e...mă rog, nu e ce numesc „de groază”.

— Cred că mai urmează ceva, spuse sir Henry.

— Da, recunosc doctorul Lloyd, mai urmează. Vedeți, chiar atunci, era un lucru ciudat. Sigur că i-am chestionat pe pescari în legătură cu ceea ce văzuseră. Ei au fost martori. <

Și o țărancă povesti ceva cu totul aiurea. Nu i-am acordat atenție atunci, dar mi-a revenit, mai târziu, în memorie. Ea insista, știți că domnișoara Durrant nu s-a aflat în dificultate când a strigat. Cealaltă a înotat spre ea și, potrivit acestei martore, i-a ținut în mod intenționat, capul domnișoarei Durrant în apă. După cum spuneam, nu i-am dat atenție. Era o poveste atât de fantastică și lucrurile astea par atât de deosebite dinspre țărâm. Domnișoara Barton s-ar fi putut să încerce s-o facă pe prietena sa să-și piardă cunoștința, dându-și seama că aceasta din urmă agățându-se cuprinsă de panică ar fi provocat înecul amândurora. Vedeți, după spaniola aceea, părea ca și cum, ei bine, ca și cum domnișoara Barton încercase, în mod intenționat, să-și înece însoțitoarea.

Cum vă spuneam, am acordat foarte puțină atenție acestei povești la vremea respectivă. Mi-am amintit de ea mai târziu. Marea noastră dificultate a fost să găsim ceva în legătură cu femeia aceasta, Amy Durrant. Părea să nu aibă nici un fel de rude. Domnișoara Barton și cu mine ne-am uitat împreună prin lucrurile ei. Am descoperit o adresă și am scris acolo, dar s-a dovedit a fi doar o cameră pe care o închiriasse pentru a-și ține lucrurile. Proprietăreasa nu știa nimic, o văzuse doar când venise după cameră. Atunci, domnișoara Durrant remarcase că-i plăcuse întotdeauna să aibă un loc care să spună că-i

al ei și la care să se întoarcă în orice clipă. Erau vreo două piese de mobilă veche, câteva numere legate de reproduceri și un geamantan plin de cupoane de materiale, dar nici un obiect personal. Îi spusese proprietăresei că tatăl și mama îi murise în India când era mică și că fusese crescută de un unchi reverend, dar nu menționase cu care dintre părinți era frate, așa că numele nu ne putea ghida nicăieri.

Nu era propriu zis un mister, ci pur și simplu insuficient. Trebuie să existe multe femei singure, mândre și reținute, în aceeași situație. Erau vreo două fotografii printre lucrurile ei din Las Palmas – destul de vechi și fanate și acestea fuseseră tăiate ca să intre în rame, așa” că nu era numele niciunui fotograf pe ele și mai era o fotografie veche făcută prin daghereotepie6 care ar fi putut aparține mamei sau, mai probabil, bunicii ei.

Domnișoara Barton primise două referințe despre ea. Una o uitase, celălalt nume și-l reaminti cu greu. Se dovedi a fi cel al unei doamne, acum în străinătate, plecată în Australia. I s-a scris. Desigur, a durat foarte mult timp până a venit răspunsul ei și pot spune că atunci când a sosit nu ne-a fost de prea mare ajutor. Scria că domnișoara Durrant fusese dama ei de companie, cât se poate de eficientă, că era femeie foarte încântătoare, dar că nu știa nimic despre afacerile sau relațiile sale particulare.

Deci, nu era, ca să zic așa, de fapt, nimic neobișnuit. Erau doar două lucruri care nu-mi dădeau pace. Această Amy Durrant, despre care nu se știa nimic, și povestea ciudată a spaniolei. Da, și-am să adaug un al treilea lucru: când m-am aplecat pentru prima dată asupra trupului înecatei, iar domnișoara Barton se îndrepta spre căsuțe, ea întoarse capul. Expresia de pe fața ei nu pot s-o descriu decât ca fiind de adâncă îngrijorare – un fel de nesiguranță speriată care s-a întipărit în memoria mea.

Atunci nu m-a izbit ca fiind ceva neobișnuit. Am pus-o pe seama teribilei amărăciuni în legătură cu prietena sa. Dar, știți, mai târziu mi-am dat seama că ele nu se aflau în asemenea relații. Nu există un atașament deviat între ele, nici jale profundă. Domnișoara Barton ținuse la Amy Durrant și a fost șocată de moartea ei – asta era tot.

Dar, atunci, de ce acea teribilă adâncă îngrijorare? Întrebarea asta îmi revenea mereu. Nu mă înșelasem în legătură cu acea privire. Și, aproape împotriva voinței mele, un răspuns începu să se înfiripe în mintea mea. Să presupunem că povestea martorei spaniole era adevărată; să presupunem că Mary Barton, cu bună știință și cu sânge rece, încercase s-o înece pe Amy Durrant. Reușește s-o țină sub apă în timp ce se preface c-o salvează. La rândul ei este salvată de o barcă. Se află pe o plajă goală foarte îndepărtată. Și atunci apar eu – ultimul lucru la care se aștepta. Un doctor! Și un doctor englez! Știe prea bine că oamenii care au stat în apă mult mai mult decât Amy Durrant au fost readuși la viață prin fespirație artificială. Dar ea trebuie săși joace rolul, să plece și să mă lase singur cu victima sa. Și când se întoarce, ca să arunce ultima privire, o adâncă îngrijorare apare pe fața sa. Își va reveni Amy Durrant și va povesti ceea ce știe?

— O! Exclamă Jane Helier. Acum mă înfior.

— Văzută din acest unghi, întreaga afacere părea mai sinistră și personalitatea damei de companie devenea mai misterioasă. Cine era Amy Durrant? De ce ea, o damă de companie plătită, neînsemnată, să fie ucisă de stăpâna ei? Ce se ascundea în spatele aceluși înot fatal? Fusese angajată de Mary Barton numai cu câteva luni înainte. Mary Barton o dusesese în străinătate și chiar în ziua după acostarea vasului tragedia avusese loc. Și amândouă erau englezoaice drăguțe, obișnuite, rafinate! Totul mi se părea fantastic și mi-am spus că-mi lăsasem imaginația s-o ia razna.

— N-ați făcut nimic, atunci? Întrebă domnișoara Helier.

— Dragă domnișoară, ce puteam face? Nu aveam nici o dovadă.

Majoritatea martorilor susțineau varianta domnișoarei Barton. Îmi construise propriile mele bănuieli pe o expresie pasageră pe care mi-aș fi putut-o doar imagina. Singurul lucru pe care l-am putut face, și l-am dus la îndeplinire, a fost acela de a avea grijă ca să se întreprindă cele mai amănunțite cercetări privitoare la rudele damei de companie. Cu următorul prilej, când m-am aflat în Anglia, m-am dus chiar să-i fac o vizită proprietăresei camerei ei, cu rezultatele pe care vi le-am relatat.

— Dar simțeați că ceva nu era în regulă, zise Miss Marple.

Doctorul Lloyd dădu din cap aprobând-o.

— Mi-era cam jenă că puteam gândi astfel. Cine eram eu ca s-o suspectez pe această englezoaică drăguță, cu maniere plăcute, de o crimă feroce comisă cu sânge rece? Mi-am dat osteneala să fiu cât se poate de cordial cu ea în timpul scurtului său sejur pe insulă. Am ajutat-o la autoritățile spaniole. Am făcut tot ce-am putut ca britanic să-mi ajut un compatriot aflat într-o țară străină; și totuși, sunt convins că știa că o suspectez și nu-mi plăcea de ea.

— Cât timp a rămas acolo? Întrebă Miss Marple.

— Cred că vreo două săptămâni. Domnișoară Durrant a fost îngropată acolo și, cam după vreo zece zile, stăpâna ei s-a întors cu un vas în Anglia. Șocul o supărase atât de mult încât simțea că nu mai putea petrece iarna acolo așa cum plănuise. Asta a spus.

— Părea să fie supărată? Întrebă Miss Marple.

Doctorul ezită.

— Ei bine, nu știu ca asta să-i fi afectat cumva înfățișarea, zise el prudent.

— Nu s-a îngrășat, de pildă? Întrebă Miss Marple.

— Știți, curios faptul că spuneți asta. Acum când stau și mă gândesc la ce-a fost, cred că aveți dreptate. Ea... Da, ea părea să se îngrășe.

— Ce oribil, exclamă Jane Helier tresărind. E ca și cum... E ca și cum te-ai îngrășă din sângele victimei tale.

— Și totuși, pe de altă parte, s-ar putea s-o nedreptățesc, continuă doctorul Lloyd. Ea a spus cu siguranță ceva înainte de a pleca ce se referea la cu totul altceva. Ar putea fi, cred că sunt, conștiințe care se dezvoltă foarte încet, cărora le trebuie ceva timp ca să se trezească și să-și dea seama de enormitatea faptei comise.

Era în seara dinaintea plecării ei din Canare. M-a invitat să mă duc s-o văd și mi-a mulțumit foarte călduros pentru tot ceea ce făcusem ca s-o ajut. Eu, bineînțeles, am bagatelizat totul, spunând că fusese cât se poate de firesc în acele împrejurări și așa mai departe. Urmă o pauză, după care îmi puse brusc o întrebare.

— Credeți că are uneori cineva vreo justificare să-și iacă dreptate de unul singur?

I-am răspuns că era o întrebare dificilă, dar că, în general, credeam că nu. Legea este lege și trebuie să ne lăsăm ghidați de ea.

— Chiar când legea e neputincioasă?

— Nu prea pot să înțeleg.

— E greu de explicat, dar un om ar putea face ceva care este considerat absolut greșit... Care este considerat chiar o crimă pentru un motiv bun și rațional.

I-am răspuns cu răceală că, probabil, și alți criminali se gândiseră așa, la vremea lor și ea a dat înapoi.

— Dar e oribil, murmură ea. Oribil.

Și apoi, schimbându-și tonul, m-a rugat să-i dau ceva să doarmă.

Nu fusese în stare să se odihnească bine de când, ezită, de la șocul acela teribil.

— Sunteți sigură că ăsta este motivul? Nu-i nimic care să vă îngrijoreze? Ceva care să vă obsedeze?

— Să mă obsedeze? Ce-ar putea să mă obsedeze?

Vorbea supărată și bănuitoare.

— Grija este o cauză a insomniei câteodată, i-am spus într-o doară. Păru să mediteze puțin.

— Vă referiți la grija în privința viitorului sau la neliniștea alimentată de trecut, cel care nu poate fi schimbat?

— La amândouă.

— Numai că n-ar avea nici un rost să-ți faci griji în privința trecutului. Nu-l poți aduce înapoi. O! Ce rost are? Nu trebuie să te gândești. Nu trebuie să te gândești.

I-am prescris niște somnifere ușoare și mi-am luat la revedere. Am plecat tot gândindu-mă la cuvintele care le pronunțasem: „Nu-l poți aduce înapoi...” Ce? Sau pe cine?

Cred că ultima întrevvedere m-a pregătit într-un fel pentru ceea ce avea să urmeze. Nu m-am așteptat, bineînțeles, dar când s-a întâmplat, nu m-a surprins. Deoarece înțelegeți, Mary Barton mi s-a părut tot timpul ca o femeie cu o conștiință, nu o păcătoasă slabă, ci o femeie cu convingeri, care acționa potrivit lor și care nu ceda atât timp cât încă mai credea în ele. Mi-am imaginat că la ultima noastră convorbire ea începuse să se îndoiească de propriile sale convingeri. Știu că vorbele sale mi-au sugerat că ea simțea primele împunsături slabe ale celei care pustiește sufletul teribil - remușcarea.

Lucrul s-a întâmplat în Cornwall, într-o mică stațiune balneară, cam lipsită de vizitatori în aceea parte a anului. Trebuie să fi fost, ia să văd, în

martie trecut. Am citit în ziare. O doamnă locuia la un mic hotel de acolo pe nume Barton. Era foarte ciudată și avea o purtare cu totul deosebită. Toată lumea observase asta. Toată noaptea umbla pînă în cameră, vorbind de una singură, nelăsându-i pe vecinii săi să doarmă. Într-o zi făcuse o vizită vicarului și-i spusese că are de împărtășit o comunicare de cea mai mare importanță. Spunea că ar fi comis o crimă. Apoi, în loc să continue, s-a ridicat brusc și a promis că va reveni într-o altă zi. Vicarul a considerat că era ușor slabă de înger și nu a luat în serios autoacuzarea ei.

Chiar a doua zi dimineață s-a descoperit că lipsește din cameră. S-a găsit un bilet adresat anchetatorului deceselor suspecte. Scrisa așa: „Am încercat să vorbesc ieri cu vicarul, să-i mărturisesc totul, dar nu mi s-a permis. Ea nu mă lăasă. Pot să îndrept lucrurile numai într-un singur fel – o viață pentru o viață; și viața mea trebuie să se termine la fel ca a ei. Și eu trebuie să mă înece în mare. Credeam că am vreo justificare. Acum văd că n-a fost așa. Dacă doresc ca Amy să mă ierte, trebuie să mă duc la ea. Nimeni să nu fie învinuit de moartea mea.”

Mary Barton.

Hainele ei au fost găsite pe plajă într-un loc retras și părea clar că se dezbrăcase acolo și că înotase hotărâtă în largul mării, unde se știe cât de periculos e curentul care mătură coasta.

Cadavrul nu a fost găsit, dar după un interval de timp s-a presupus oficial că a decedat. Era o femeie bogată, averea ei ridicându-se la o sută de mii de lire. Pentru că murise fără să lase vreun testament, totul a revenit rudelor celor mai apropiate – o familie de veri din Australia. Ziarele au făcut referințe discrete la tragedia din insulele Canare, lansând teoria că moartea domnișoarei Durant îi afectase creierul prietenei sale. La anchetă s-a dat verdictul obișnuit de „sinucidere din nebunie temporară”.

Și așa cortina cade peste tragedia domnișoarelor Amy Durant și Mary Barton.

Urmă o lungă pauză și Jane Helier se revoltă spunând:

— O, dar nu trebuie să vă opriți aici, tocmai în punctul cel mai interesant. Continuați.

— Vedeți, domnișoară Helier, asta nu e un serial. Asta-i viață adevărată. Și viața adevărată se oprește acolo unde vrea.

— Dar, nu vreau să... Zise Jane, vreau să știu.

— De acum trebuie să ne folosim mințile noastre, domnișoară Helier, îi explică sir Henry. De ce Mary Barton și-a ucis dama de companie? Asta-i problema pe care ne-o dă de rezolvat doctorul Lloyd.

— O, bine, zise domnișoara Helier, ar fi putut s-o omoare dintr-o mulțime de motive. Adică... O, nu știu. Ar fi putut-o călca pe nervi, sau ar fi devenit geloasă, deși doctorul Lloyd nu menționează nici un bărbat, dar, totuși, plecarea cu vasul acela... Ei bine, știți ce spune toată lumea despre vapoare și călătorii pe mare.

Domnișoara Helier se opri, răsuflând din greu și celor prezenți li se păru că exteriorul încântătorului cap al Janei era în mod clar superior interiorului.

— Mi-ar place să expun o mulțime de motive, încep cu doamna Bantry. Dar cred că-mă rezum la unul. Ei bine, cred că tatăl domnișoarei Barton își însușise toată averea ruinându-l pe tatăl fetei Amy Durant, așa că Amy s-a hotărât să se răzbune. O, nu, totul e invers. Ce plicticos! De ce stăpâna bogată să-și omoare biata sa damă de companie? Am greșit. Domnișoara Barton avea un frate mai tânăr care s-a împușcat din dragoste pentru Amy Durant. Domnișoara Barton așteaptă momentul potrivit. Amy își caută o slujbă. Domnișoara Barton o angajează ca damă de companie și o duce în Canare unde se răzbună. Cum vi se pare?

— Excelent, zise sir Henry. Numai că noi nu știm că domnișoara Barton să fi avut vreodată un frate mai mic.

— Deducem asta, îl contră doamna Bantry. Dacă nu a avut un frate mai mic, atunci nu există nici un motiv. Așa că trebuie să fi avut un frate. Înțelegi, Watson?

— Totu-i foarte bine, Dolly, o liniști soțul ei, dar e numai o variantă.

— Bineînțeles că da, îl aprobă doamna Bantry. Tot ce putem face e să ghicim. N-avem nici un clu. Continuă, dragă, ghicește și tu.

— Pe cuvântul meu, nu știu ce să zic. Dar cred că e ceva în părerea domnișoarei Helier că s-ar fi dondănit pentru un bărbat. Uite ce e, Dolly, era probabil vreun înalt prelat. Amândouă trebuie să-i fi brodat vreun veșmânt de preot sau cam așa ceva și el l-a purtat întâi pe cel făcut de femeia Durant. Mă bazez pe asta, a fost ceva de soiul ăsta. Vedeți cum la sfârșit s-a dus la un reverend. Femeile astea își pierd toate capul când văd un preot frumos. Auzi de astea tot timpul.

— Cred că ar trebui să-mi prezint explicația puțin mai subtil, zise sir Henry, deși admit că este numai o supoziție. Presupun că domnișoara Barton a fost întotdeauna bolnavă mental. Există mai multe cazuri ca acesta decât v-ați imagina. Mania ei s-a întărit tot mai mult și-a început să creadă că e de datoria ei să elimine din lume anumite persoane – probabil ceea ce se numește femei nefericite. Nu prea multe se știu despre trecutul domnișoarei Durant. Așa că este foarte posibil ca ea să fi avut un trecut – unul „nefericit”. Domnișoara Barton află de asta și hotărăște exterminarea. Mai târziu, justificarea actului ei începe să-o urmărească și ea este copleșită de remușcare. Sfârșitul ei dovedește că e complet trăsănită. Acum, spuneți-mi dacă sunteți de acord cu mine, Miss Marple.

— Mă tem că nu, sir Henry, îi zâmbi, scuzându-se Miss Marple. Cred că sfârșitul ei dovedește că a fost o femeie foarte inteligentă și responsabilă.

Jane Helier o întrerupse cu un ușor țipăt.

— O! Am fost așa de proastă. Pot să mai ghicesc o dată? Sigur că trebuie să fi fost asta. Șantaj! Dama de companie o șantaja. Numai că nu văd de ce Miss Marple spune că a fost inteligent din partea ei să se sinucidă. Nu înțeleg deloc.

— Ah! Glumi sir Henry. Vedeți, Miss Marple a cunoscut un caz similar în St. Mary Mead.

— Întotdeauna râdeți de mine, sir Henry, îi reproșă Miss Marple. Trebuie să mărturisesc că-mi reamintește, doar puțin de bătrâna doamnă. Ea lua pensia de bătrânețe pentru trei bătrâne moarte în diferite parohii.

— Mi se pare o crimă cât se poate de complicată și inventivă, mărturisi sir Henry. Dar mi se pare că nu aruncă nici o lumină asupra problemei noastre actuale.

— Sigur că nu, îl aprobă Miss Marple. Dumneavoastră nu vi se pare. Dar unele familii erau foarte sărace și pensia de bătrânețe era o mare binefacere pentru copii. Știu că e dificil pentru cineva de afară să înțeleagă. Dar ceea ce vroiam să spun, de fapt, este că totul i s-a întâmplat unei bătrâne care era asemenea tuturor bătrânelor.

— Poftim? Întrebă sir Henry încurcat.

— Întotdeauna explică lucrurile așa de prost. Ceea ce vreau să spun e că atunci când doctorul Lloyd le-a descris prima dată pe cele două femei, el n-a știut ce e fiecare și cred că nimeni din hotel nu și-a dat seama. Ar fi remarcat, desigur, după vreo zi sau două, dar exact în ziua următoare una din cele două s-a înecat, și dacă cea care a rămas a spus că-i domnișoara Barton, cred că nu i-ar fi trecut niciodată prin cap cuiva că ea s-ar fi putut să nu fie.

— Vă gândiți... O, înțeleg, zise sir Henry încet.

— Este chiar firesc să te gândești la asta. Draga doamnă Bantry a început în felul acesta chiar adineauri. De ce stăpâna bogată și-ar fi ucis brava ei doamnă de companie. E mult mai probabil ca să se fi întâmpla invers. Vreau să zic... Că așa se întâmplă lucrurile.

— Chiar? Se întrebă sir Henry. Mă șocați.

— Dar, desigur, continuă Miss Marple, ea trebuie să poarte hainele domnișoarei Barton și acestea îi erau probabil puțin cam strâmte, așa încât, după înfățișarea ei generală, părea ca și cum se îngrășase puțin. De aceea am pus întrebarea. Un bărbat se gândește cu siguranță că doamna s-a îngrășat și nu că hainele s-au strâmtat, deși nu prea mă expun foarte clar.

— Dar dacă Amy Durrant a ucis-o pe domnișoara Barton, ce a câștigat ea prin asta? Întrebă doamna Bantry. Nu putea să țină secretul o veșnicie.

— L-a ținut încă vreo lună sau cam așa ceva, sublinie Miss Marple. Și în timpul ăsta cred că a călătorit, ținându-se la distanță de oricare ar fi putut s-o recunoască. Asta ara vrut să înțeleg când am spus că o doamnă de o anumită vârstă seamănă cu cele asemenea ei. Îmi închipui că fotografia de pe pașaportul ei nu a fost niciodată luată în seamă - știți cum sunt pașapoartele. Și apoi, în martie s-a dus în locul acela din Cornwall și a început să se poarte ciudat, să atragă atenția asupra sa, pentru ca atunci când oamenii i-au găsit hainele pe plajă și i-au citit ultima scrisoare, ei să se gândească la concluzia obișnuită.

— Care anume? Întrebă sir Henry.

— Nici un cadavru, zise Miss Marple ferm. Asta-i lucrul care vă sare în față dacă n-ar fi atâtea fleacuri care să vă ducă în eroare, inclusiv sugestia cu făcutul pe nebuna și remușcarea. Nici un cadavru. Acesta este adevăratul fapt semnificativ.

— Vreți să spuneți... Intervenii doamna Bantry, vreți să spuneți că n-a avut nici o remușcare? Că nu a fost, că nu s-a înecat?

— Ea nu! Zise Miss Marple. Iar aduc vorba despre doamna Trout. Doamna Trout era foarte bună la inventat lucruri, dar eu i-am venit de hac. Și eu pot să văd prin domnișoara Barton a dumneavoastră o femeie roasă de remușcări. Să se înece? A plecat în Australia, dacă mă mai pricep la ghicit.

— Vă pricepeți, Miss Marple, declară admirator doctorul Lloyd. Fără îndoială, că vă pricepeți. Din nou m-a luat prin surprindere. M-ați fi putut doborî cu o pană, în ziua aceea la Melbourne.

— La aceasta v-ați referit când ați vorbit despre o coincidență finală. Doctorul Lloyd dădu afirmativ din cap.

— Da, a fost chiar un ghinion pentru domnișoara Barton... Sau domnișoara Amy Durrant, ori cum vreți să-i spuneți. M-am imbarcat pentru o vreme ca doctor pe o navă și acostând în Melbourne, prima persoană pe care am văzut-o, când mă plimbam pe stradă, a fost doamna care crezusem că s-a înecat în Cornwall. Și-a dat seama că jocul se sfârșise, în ceea ce mă privea, așa că a făcut un lucru îndrăzneț - mi-a mărturisit totul. O femeie curioasă căreia îi lipsea complet, cred, simțul moral. Era cea mai mare dintr-o familie de nouă persoane, îngrozitor de săracă.

Ceruseră odată ajutor verișoarei lor bogate din Anglia, dar fuseseră respinși deoarece domnișoara Barton se certase cu tatăl lor. Aveau nevoie disperată de bani, pentru că cei trei frați mai mici erau fragili și necesitau tratament medical costisitor. Atunci Amy Barton se părea că se hotărâse să pună în aplicare planul ei de a ucide cu sânge rece. A plecat spre Anglia, plătindu-și drumul cu banii pe care-i câștiga ca guvernantă a unor copii. A obținut slujba de damă de companie a domnișoarei Barton, pretinzând că se numește Amy Durrant. A închiriat o cameră și a pus niște mobilă în ea, ca săși creeze un fel de personalitate a ei. Planul cu înecul a fost o inspirație de moment. Aștepta un anumit prilej să se prezinte. Apoi, a însemnat finalul dramei, s-a întors în Australia și la timpul potrivit ea, frații și surorile ei i-au moștenit banii domnișoarei Barton ca cele mai apropiate rude.

— O crimă foarte îndrăzneată și chiar perfectă zise sir Henry. Aproape crimă perfectă dacă ar fi fost domnișoara Barton care ar fi murit în Canare, bănuiala ar fi căzut asupra fetei Amy Durrant și legătura ei cu familia Barton ar fi putut fi descoperită; dar schimbarea de identitate și dubla crimă, cum ați putea-o numi, au îndepărtat orice urmă. Da, aproape crimă perfectă.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă doamna Bantry. Ce ați făcut în această problemă doctore Lloyd?

— M-am trezit într-o situație foarte curioasă, doamnă Bantry.

Ca dovezi, așa cum le presupune legea, aveam foarte puține. În același timp, erau anumite semne clare, pentru mine ca medic, că oricât de tare și viguroasă în aparență, doamna nu era destinată să trăiască mult pe lumea aceasta. M-am dus acasă la ea și am văzut restul familiei - o familie încântătoare, devotată surorilor celei mai mari și fără să aibă nici cea mai mică idee ea ar fi putut fi condamnată de comiterea unei crime. De ce să le aduc nenorocire când nu puteam dovedi nimic. Mărturisirea, pe care mi-o

făcuse doamna, n-a fost auzită de altcineva. Am lăsat Natura să-și urmeze cursul. Domnișoara Amy Barton a murit șase luni mai târziu după ce m-am întâlnit cu ea. M-am întrebat adesea dacă a fost fericită și lipsită de remușcări până la sfârșit.

— Sigur că nu, spuse doamna Bantry.

— Așa cred, întâri Miss Marple. Doamna Trout a fost.

Jane Helier se cutremură puțin.

— Vai, zise ea. E foarte, foarte palpitant. Nu prea înțeleg acum cine pe cine a înecat. Și cum de a ajuns doamna Trout în povestea asta.

— N-a ajuns, dragă, o liniști Miss Marple. Ea a fost doar o persoană, o persoană nu prea drăguță din sat.

— O! Se lămuri Jane. În sat. Dar niciodată nu se întâmplă nimic în sat, nu-i așa? Oftă. Sunt sigură că n-aș avea minte de loc dacă aș trăi într-un sat.

VII. Cuibul de viespi.

John Harrison ieși din casă și se opri pe terasă o clipă pentru a se uita la grădină. Era un om înalt, cu fața suptă, cadaverică. Înfrățirea sa obișnuită era posomorâtă, dar câteodată, ca acum, de pildă, când asprimea trăsăturilor i se pierdea într-un surâs ușor, fața i se lumina și devenea atrăgătoare.

John Harrison își îndrăgea grădina și aceasta nu arătase niciodată atât de bine ca în acea seară tristă, apăsătoare, de august. Trandafirii agățători erau încă frumoși, glicina parfuma aerul.

Un scârțâit scurt, binecunoscut, îl făcu să-și mute privirile. Cine putea să intre acum pe poarta grădinii? Rămase înmărmurit, fără să poată spune vreun cuvânt câteva clipe, întrucât bărbatul, ce pășea grav pe alee, era ultimul pe care s-ar fi așteptat să-l vadă în acest colț al lumii.

— Extraordinar, de necrezut! Izbucni Harrison în cele din urmă.

Monsieur Poirot!

Era într-adevăr cunoscutul detectiv Hercule Poirot, al cărui renume se dusese în toată lumea.

— Da, spuse acesta. Chiar eu! Mi-ați spus cândva că dacă mă aflu pe aceste meleaguri să vin să vă văd. V-am ascultat și, deci, iată-mă!

— Sunt încântat! Luați loc, vă rog. Să bem ceva! Spuse Harrison.

Arătă cu mâna spre o masă de pe terasă, încărcată cu tot felul de sticle.

— Mulțumesc, spuse Poirot cufundându-se într-un fotoliu din nuiel. Sirop cred că nu aveți, dar aș lua doar un pahar cu sifon, fără whisky. Și adaugă pe un ton patetic, în timp ce i se punea paharul lângă el: „Vai, mustățile mele s-au umezit. E așa de cald!”

— Și ce vă aduce prin acest colț liniștit? Vreți să vă odihniți, nu-i așa?

— Nu, mon ami, treburi!

— Treburi? Într-un loc care vă este atât de peste mână?

— Și de ce nu? Doar nu-toate crimele se comit în marile centre aglomerate. Ce credeți?

— Aveți dreptate, cred că am făcut o remarcă stupidă. Dar despre ce crimă este vorba? Sau poate că nu mi-e îngăduit să întreb.

— Dimpotrivă, mă bucur că mă întrebați.

Harrison îl privi nedumerit. I se părea că era, ceva neobișnuit în comportarea sa.

— Deci, vă ocupați de un caz grav. Vreți să spuneți...

— Crimă.

Hercule Poirot pronunță acest cuvânt pe un ton atât de grav, încât Harrison rămase descumpănit. Detectivul îl privea țintă, într-un fel care i se părea din nou neobișnuit și care îl stingherea. În cele din urmă, își luă inima în dinți:

— Dar n-am auzit de nici o crimă.

— Cred, zise Poirot. Nici n-aveați cum.

— Și cine a fost omorât?

— Nimeni încă.

— Cum adică?

— Vedeți, de aceea v-am spus că nu aveați cum să fi auzit. Cercetez o crimă care n-a fost încă săvârșită.

— Ascultați, cred că glumiți.

— Cătuși de puțin! Nu credeți că e mai bine ca o crimă să fie cercetată înainte de a fi comisă? În acest fel poate fi împiedicată.

— Și credeți că o crimă e pe punctul de a fi săvârșită aici? Nu, e imposibil!

Hercule Poirot nu dădu atenție exclamației gazdei sale.

— În afară de cazul în care noi vom reuși să o împiedicăm.

— Noi?

— Da, noi. Vreau să spun că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— De aceea ați venit?

Ochii lui Poirot se ațintiră din nou asupra lui Harrison cu aceeași gravitate tulburătoare.

— Am venit aici, monsieur Harrison, în primul rând fiindcă-mi sunteți simpatic.

Apoi, renunțând la tonul grav de până atunci, adăugă ca într-o doară:

— Văd că aveți acolo un cuib de viespi. De ce nu-l distrugeți?

Neașteptata schimbare a subiectului îl făcu pe Harrison să se încrunte încurcat.

— Da, tocmai am de gând să fac acest lucru. Adică nu eu, ci tânărul Langton. Cred că vă reamintiți de Claude Langton. L-ați cunoscut odată, când eram împreună.

— Da, da, zise Poirot. Și cum vrea să-l distrugă?

— Cu petrol. Vine în seara asta cu pompa lui, care-i mai mare decât a mea.

— Și alt mijloc nu mai există? Întrebă Poirot. Cu cianură de potasiu, de exemplu.

Harrison îl privi surprins.

— Da, dar e o treabă periculoasă. E foarte riscant să ții așa ceva în casă.

Poirot dădu din cap în semn de încuviințare:

— O otravă groaznică.

— Bună doar dacă vrei să scapi de soacră, încercă Harrison să glumească.

Poirot rămase însă mai departe grav.

— Și sunteți absolut sigur că acest monsieur Langton va folosi doar petrol?

— Absolut sigur! Dar, de ce?

— Pentru că mă cam îndoiesc. Am fost azi dupăamiază la farmacia din Barchester și pentru ceea ce am cumpărat a trebuit să semnez în registrul de substanțe otrăvitoare. Și cu această ocazie am putut vedea că înregistrarea precedentă era semnată de Claude Langton, care cumpărase niște cianură de potasiu.

Harrison holbă ochii uluit.

— Mi se pare ciudat. Chiar zilele trecute, Langton spunea că nici nu-i trece prin cap să folosească o asemenea otrăvă. De altfel era scandalizat că se vinde pentru astfel de scopuri.

Poirot se uita distrat la trandafiri și vocea sa deveni foarte blândă când întrebă:

— Vă e simpatic Langton?

Acesta tresări. Se vedea bine că întrebarea îl luase prin surprindere.

— Mda... Da. Desigur. Mi-e simpatic. De ce nu?

— Mă întrebam doar, spuse Poirot calm, dacă vă e simpatic cu adevărat și dacă și dumneavoastră îi sunteți simpatic lui.

— Unde vreți să ajungeți, monsieur Poirot? Nu pot să înțeleg de loc ce este în mintea dumneavoastră.

— Așadar am să vă vorbesc deschis. Sunteți logodit, monsieur Harrison. O cunosc pe domnișoara Molly Deane, o tânără frumoasă, plină de farmec. Dar știți prea bine că mai înainte a fost logodită cu Claude Langton și i-a dat cu piciorul pentru dumneavoastră.

Harrison dădu din cap aprobator.

— Nu vă întreb ce motive a avut să facă acest lucru. Poate că a fost îndreptățită. Dar nu e prea greu să presupun că Langton n-a uitat și nu a iertat lovitura primită.

— Vă înșelați, monsieur Poirot. Jur că vă înșelați. Langton e un sportiv, ia lucrurile bărbătește și a continuat să poarte uimitor de frumos, chiar prietenește cu mine.

— Și asta nu vă șochează? Ați folosit cuvântul „uimitor”, dar dumneavoastră înșivă nu păreți de loc uimit.

— Ce vreți să spuneți, monsieur Poirot?

— Vreau să spun că un om este în stare să-și ascundă ura până sosește momentul potrivit.

— Ura? Harrison izbucni în hohote de râs.

— Da, dumneavoastră englezii sunteți mult prea încrezători. Nu puteți admite că în mintea unor oameni simpatici, cumsecade cum sunt sportivii și alții pot încolți, totuși, gânduri rele. De aceea, vă pierdeți viața în situații care n-ar trebui să vă ducă la moarte.

— Deci, mă avertizați. Mă puneți în gardă împotriva lui Langton. De aceea ați venit.

Poirot nu răspunse decât cu o înclinare a capului.

— Trebuie să fiți nebun, monsieur Poirot. Iertați-mă că vă vorbesc astfel, dar suntem în Anglia. Aici lucrurile nu se petrec așa cum vă închipuiți dumneavoastră. Candidații la căsătorie dezamăgiți nu tabără pe oameni să-i înjunghie sau să-i otrăvească. Cât despre Langton, n-ar fi în stare să se atingă nici de o muscă.

— Viața muștelor nu mă privesc, răspunse Poirot cu același calm. Afirmați în adevăr că Langton n-ar fi în stare să se atingă nici de o muscă, dar uitați că e gata să ucidă câteva mii de viespi chiar în seara asta. Harrison rămase tăcut. Poirot se ridică agitat și se apropie de el, îi puse mâna pe umăr și îl zgâlțâi puternic:

— Treziți-vă iubite prietene! Deschideți ochii mari în jurul dumneavoastră! Uitați-vă la viespile acelea care se întorc liniștite la cuibul lor! N-are cine să le spună că în seara asta vor fi ucise. Pentru mine crima constituie obiectul ocupației mele. Și mă ocup de ea, atât înainte, cât și după ce s-a săvârșit. La ce oră vine Claude Langton?

— La ora nouă. Dar vă rog să mă credeți...

— Știu, știu ce vreți să spuneți: n-ar fi în stare, n-ar putea... Și așa mai departe. În orice caz, am să revin la ora nouă. Are să mă amuze să asist la distrugerea cuibului de viespi. Un alt sport englezesc de-al dumneavoastră. Nu mai așteptă nici un răspuns și porni în grabă pe alee spre poarta grădinii. Ajuns în stradă își încetini pașii. Era tulburat, agitat, stăpânit de un presentiment sumbru. Se uită la ceas: opt și zece minute.

— Peste trei sferturi de oră. Nu știu dacă are vreun rost să mai aștept. Se gândi că ar fi mai bine să se întoarcă, dar porni agale spre sat.

Mai erau doar câteva minute până la ora nouă, când se apropie din nou de poarta grădinii. Era o seară senină, liniștită. Doar o adiere ușoară clătina încet frunzele copacilor. Dar liniștea era sinistră, amenințătoare, părând să prevestească o furtună.

La un moment dat, poarta grădinii se deschise cu un scârțâit ușor și Claude Langton ieși în stradă. Când dădu cu ochii de Poirot tresări:

— A, dumneavoastră? Bună seara.

— Bună seara, monsieur Langton. Ați plecat destul de repede. Langton își holbă ochii mari.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Ați distrus cuibul de viespi?

— Nu, nu l-am distrus.

— Ah, spuse Poirot cu blândețe, deci nu l-ați distrus. Atunci ce ați făcut?

— Am stat puțin de vorbă cu domnul Harrison. Dar vă rog să mă iertați, sunt grăbit. Nu bănuiam că am să vă întâlnesc.

— Da, am ceva treburi pe aici.

— Bine, îl găsiți pe domnul Harrison pe terasă. Pe mine vă rog să mă iertați.

Se îndepărtă în grabă. Poirot îl urmărește cu privirea. Un tânăr chipeș, cu mișcări repezi, nervos.

— Deci am să-l găsesc pe Harrison pe terasă. Da, s-ar putea, murmură Poirot.

Deschise poarta și se îndreaptă spre terasă. Harrison stătea nemișcat pe un scaun lângă masă și nici nu-și întoarse ochii spre el.

— Ah, mon ami, izbucni Poirot. Vă simțiți bine?

Trecu mult timp până ce Harrison se hotărî să rostească leneș, cu o voce stinsă:

— Ce-ați spus?

— V-am întrebat dacă vă simțiți bine.

— Cum să nu? De ce mă întrebați?

— Nu simțiți nici un efect supărător?

— Efect supărător? De ce?

— De la soda de rufe.

Harrison se ridică brusc.

— Sodă de rufe? Ce mai înseamnă și asta?

— Îmi pare rău, dar n-am avut încotro. V-am pus în buzunar niște sodă.

— Mi-ați pus sodă? La ce bun? Nu mai pricep nimic.

Tonul lui Poirot deveni blajin, ca acela al unui profesor care încearcă să coboare la nivelul de înțelegere al unor elevi necopti.

— Vedeți, unul din avantajele sau poate dezavantajele îndeletnicirii de detectiv este că te pune în contact cu acea categorie de oameni pe care o alcătuiesc infractorii. Și de multe ori poți învăța de la ei lucruri care-ți prind bine. Așa s-a întâmplat cu un pungaș de buzunare, care odată în viața lui fusese și el învinuit pe nedrept. Firește, i-am dat drumul, iar el m-a răsplătit în singurul chip în care putea să o facă: m-a învățat secretele meseriei lui. În felul ăsta pot să pun o mână pe umărul unui om, să-l zgâlție puțin, așa cum am făcut cu dumneavoastră ceva mai devreme, iar cu cealaltă să-i umblu în buzunare fără să simtă, deci v-am scos ceea ce aveți în buzunarul din dreapta al hainei și am pus în loc sodă de rufe. Vedeți, știam că un om care nu e stângaci și care vrea să pună repede niște otravă într-un pahar n-o poate ține în altă parte decât în buzunarul din dreapta.

Băgă apoi mâna în buzunarul hainei sale și scoase câteva cristale mici albe.

— Este peste măsură de periculos să purtați asupra dumneavoastră asemenea lucruri așa, la îndemâna oricui.

Apoi, liniștit, fără să se grăbească, scoase din celălalt buzunar o sticlă cu gura largă, introduse cristalele înăuntru, turnă apă, o astupă cu un dop și agită până ce cristalele se dizolvă. Harrison îl urmărea înspăimântat.

Mulțumit de cele făcute, Poirot se îndreaptă spre cuibul de viespi, desfăcu dopul sticlei și turnă soluția în interiorul cuibului. Apoi se dădu cu un pas sau doi înapoi și privi în tăcere. Câteva viespi, care tocmai se înapoie spre cuib, căzură, se zbătură câteva clipe și apoi rămaseră nemișcate. Celelalte se târau în afara cuibului doar ca să moară. Poirot mai privi un minut și apoi se înapoie pe terasă.

— O moarte rapidă, spuse el, fulgerătoare!

Harrison își recăpătă glasul:

— Și ce mai știți?

— Așa cum v-am spus, am văzut numele lui Claude Langton în registrul farmaciei. Ceea ce nu v-am spus este că imediat după aceea s-a întâmplat să-l întâlnesc, mi-a spus că procurase cianura de potasiu la cererea dumneavoastră, ca să distrugeți cuibul de viespi.

— Altceva?

— Da, mai știu și altceva. L-am văzut pe Claude Langton și pe Molly Deane împreună, într-un moment când socotea că nu-i vede nimeni. Nu cunosc neînțelegerile care i-au făcut să se despartă la început și care au adus-o pe ea în brațele dumneavoastră, dar mi-am putut da seama că au trecut peste toate și că domnișoara Deane s-a întors la vechea ei dragoste.

— Și mai departe?

— Da, mai departe știu ceva, dragă prietene. Eram în Harley Street mai zilele trecute și v-am văzut ieșind de la un anumit doctor. Știu foarte bine pentru ce boală i se solicită consultații acelui doctor, iar expresia de pe chipul dumneavoastră nu lăsa nici o îndoială. Aveați înfățișarea întunecată a unui om aflat sub o sentință de moarte. Am dreptate?

— Exact. Mi-a spus că mai am două luni de trăit.

— Nu m-ați văzut fiindcă erați mult prea cufundat în gândurile dumneavoastră. Dar v-am mai citit ceva pe față: un lucru despre care v-am spus mai devreme că oamenii încearcă întotdeauna să-l ascundă cu grijă. Da, am văzut ură, iubite prieten. Nu vă străduiați să o ascundeți, fiindcă socoateți că n-avea cine să vă vadă.

— Continuați! Spuse Harrison.

— Nu mai am mare lucru de spus. Am văzut numele lui Langton în registrul farmaciei. L-am întâlnit și apoi am venit aici. V-am întins o cursă. Ați negat că l-ați rugat pe Langton să vă procure cianură și v-ați arătat chiar mirat că făcuse asta. Ați fost luat prin surprindere și toată comportarea dumneavoastră n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Mi-ați spus că Langton urma să vină la ora nouă, dar eu știu că ora stabilită era opt și jumătate. Socoteați că dacă revin la ora nouă aș putea fi pus în fața unui fapt împlinit. După cum vedeți, știu totul.

— Dar cine v-a rugat să veniți? De ce nu m-ați lăsat în pace?

— Știți bine că eu mă ocup de crime.

— Crimă? Poate vreți să spuneți sinucidere.

— Nu sinucidere, ci crimă, rosti Poirot răspicat. Moartea dumneavoastră ar fi fost ușoară, fulgerătoare, dar moartea pe care i-o pregătiseși lui Langton ar fi constituit cel mai îngrozitor chip în care un om își poate sfârși zilele. V-a cumpărat otrava, apoi a venit să vă vadă și era singur cu dumneavoastră. Dumneavoastră muriți într-o clipă, pe pahar se găsesc urmele otrăvirii, iar Langton e pe undeva prin preajma dumneavoastră. Asta v-a fost planul.

Harrison oftă adânc.

— Cine v-a pus să veniți? Cine v-a pus să veniți?

— Dar v-am spus limpede. Mai există însă și un alt motiv, Am multă simpatie pentru dumneavoastră. Ascultați-mă vă rog! Sunteți muribund, ați pierdut femeia de care erați îndrăgostit. Dar este totuși un lucru care nu se poate afirma despre dumneavoastră: nu sunteți un criminal. Și de aceea nu puteam să vă las să comiteți o faptă necugetată, îngrozitoare și străină de firea dumneavoastră. Și-acum spuneți-mi, vă rog: mai regretați că am venit?

Urmă o clipă de tăcere. Harrison se ridică. Pe față i se citea demnitate, hotărâre, siguranța omului care se scuturase de un coșmar și își venise în fire. Îi întinse mâna bărbătește lui Poirot.

— Da, a fost bine că ați venit. Vă mulțumesc! Vă mulțumesc!

VIII. Misterul vasului chinezesc.

Jack Hartington își privea trist „topped drive-ul”⁷. Stând lângă minge, privi în urmă spre „teen”⁸. Pe față i se citea disprețul și dezgustul pe care le simțea. Cu un oftat își îndreptă crosa de golf cu capăt de fier, execută două mișcări defectuoase, spulberând, pe rând, o păpădie și un smoc de iarbă și, apoi, atinse cu putere mingea.

E greu, când ai 24 de ani și când singura ta ambiție în viață este să reduci handicapul⁹ la golf, să fii obligat să pierzi timp și energie cu problema de a-ți câștiga existența. Cinci zile și jumătate din șapte, Jack era închis într-un fel de mormânt de mahon în oraș. Sâmbăta dupăamiază și duminica erau, cu religiozitate, dedicate adevăratei sale preocupări în viață și, dintr-un exces de zel, închiriasse camere la un mic hotel din apropiere de Stourton Heath; se trezea zilnic la ora șase pentru a prinde o oră de antrenament, înainte de a se urca în trenul de 8 și 46 spre oraș.

Singurul dezavantaj în acest plan era faptul că el părea incapabil, prin constituție, să nimerească ceva la ora aceea a dimineții. O crosă manevrată neîndemânatic se termină cu un „drive”¹⁰ stângaci. Un „shot”¹¹ ce nimeri vesel pe teren și nu pe traseu și patru „putts”¹² păreau a fi minimum ce obținea pe orice traseu.

Jack oftă, apucă crosa sa cu putere și-și repetă cuvintele magice: „Brațul stâng pregătit și nu privi în sus”.

Se răsuci și... Apoi se opri încremenit, când un țipăt ascuțit sparse tăcerea dimineții de vară.

— Mă omoară, striga cineva. Ajutor! Mă omoară.

Era o voce de femeie și amuți în cele din urmă într-un fel de oftat ce se pierdea încet.

Jack își aruncă crosa și alergă în direcția țipătului. Venise de undeva din apropiere. Această parte anume a traseului era câmp pustiu și puține case se aflau împrejur. De fapt, era numai una în apropiere, o căsuță pitorească la care Jack observase, adesea, aerul de rafinament al vechii Europe. Alergă spre această casă. Era ascunsă de o pantă acoperită cu buruieni, dar o ocoli și, în mai puțin de un minut, se afla cu mâna pe porțița zăvorâtă.

O față stătea în grădină și, sub impulsul momentului, Jack trase concluzia că ea țipase după ajutor. Dar își schimbă, repede, părerea.

Ținea un coșuleț în mână, pe jumătate plin de buruieni și, evident, abia se ridicase după ce smulsese buruienile dintr-un rând lung de panseluțe. Jack

observă că ochii ei erau ca panseluțele, catifelați, blânzi și adumbriți și mai mult violeți decât albaștri. Ea însăși era ca o panseluță, în rochia ei simplă, roșie.

Fata se uită la Jack cu o expresie amestecată, de supărare și surpriză.

— Vă cer scuze, spuse tânărul. Dar ați țipat adineauri?

— Eu? Nu, deloc.

Surpriza ei era atât de autentică încât Jack se simți încurcat. Vocea ei era blândă și frumoasă, cu un ușor accent străin.

— Dar trebuie să-l fi auzit, exclamă el. A venit de undeva, din apropiere.

Ea făcu ochii mari:

— N-am auzit absolut nimic.

La rândul său, Jack făcu ochii mari. Era, pur și simplu, incredibil ca ea să nu fi auzit acea chemare agonizantă de ajutor. Și, totuși, calmul său era atât de evident încât nu putea crede că-l minte.

— A venit de undeva, din apropiere, insistă el.

Ea se uita acum la el bănuitoare.

— Ce zicea? Întrebă ea.

— Mă omoară... Ajutor! Mă omoară!

— Mă omoară... Ajutor, mă omoară, repetă fata. Cineva v-a jucat o festă, monsieur. Cine ar putea fi ucis aici?

Jack se uită în jurul său cu ideea confuză de a descoperi un cadavru pe cărarea din grădină. Cu toate acestea, era perfect convins că țipătul pe care-l auzise era adevărat și nu produsul imaginației sale. Ridică privirea spre ferestrele casei. Totul părea perfect, calm și liniștit.

— Doriți să percheziționați casa noastră? Întrebă fata cu răceală.

Era atât de evident sceptică încât Jack se încurcă rău de tot. Se întoarse.

— Scuzați, spuse. Trebuie să fi venit de mai sus, din pădure.

Își ridică șapca și plecă. Privind peste umăr, o văzu pe fată apucându-se din nou, calmă, să scoată buruienile.

Câtva timp colindă prin pădure, dar nu putu găsi nici un semn că ceva neobișnuit s-ar fi întâmplat. Și, totuși, era mai sigur ca, oricând, că auzise, cu adevărat, țipătul acela. Până la urmă, renunță la investigație și se grăbi spre casă să-și ia micul dejun și să prindă trenul de 8,46, ca de obicei, în ultimele clipe. Îl mustră conștiința puțin în timp ce se afla în tren. Nu ar fi trebuit, oare, să raporteze, imediat, la poliție ceea ce auzise? Nu făcuse asta numai datorită neîncrederii manifestate de fata ca o panseluță. A bănuit, în mod sigur, vrea să intre în vorbă cu ea... Probabil și poliția ar fi crezut la fel. Era absolut sigur că auzise țipătul?

Ajunsese să nu mai fie chiar atât de convins după cum fusese rezultatul firesc al încercării de a rețrai o senzație pierdută. Fusese țipătul vreunei păsări în depărtare pe care el îl luase drept vocea unei femei?

Dar respinsese varianta supărat. Fusese o voce de femeie și el o auzise. Și-a amintit că s-a uitat la ceas chiar înainte de a izbucni strigătul. Trebuie să fi fost șapte și douăzeci de minute când a auzit chemarea. Ar putea fi un detaliu util poliției dacă... Dacă s-ar descoperi ceva.

În seara aceea, când s-a dus acasă, a răsfoit ziarele, nerăbdător să vadă dacă era vreo mențiune despre o crimă ce s-ar fi comis. Dar n-a găsit nimic și nu mai știa dacă trebuie să se simtă ușurat sau dezamăgit.

A doua zi dimineață, pământul era ud, atât de ud încât și cel mai pasionat jucător de golf și-ar fi potolit entuziasmul. Jack se sculă abia în ultima clipă, își înghiți micul dejun, alergă la tren și, din nou, aruncă o privire scrutătoare prin ziare. Nu era nici o mențiune despre vreo descoperire macabră. În ziarele de seară același lucru.

„Ciudat”, își spuse Jack, dar asta era treaba. „Probabil, niște băieței nătângi s-au jucat sus, în pădure”.

În dimineața următoare se trezi devreme. Când trecu pe lângă căsuță, observă, cu coada ochiului, că fata era în grădină scoțând din nou buruienile. Evident, un obicei deal ei. Îi reuși o lovitură deosebit de bună pe teren și speră ca ea să fi observat asta. În timp ce plasa mingea pentru următoare lovitură, se uită la ceas. „Exact șapte și douăzeci și cinci de minute”, murmură el. „Mă întreb...”

Cuvintele îi înghețară pe buze. Din spate, izbucni același strigăt care-l impresionase atât de mult înainte. Vocea unei femei aflată la groaznică ananghie.

— Mă omoară... Ajutor, mă omoară!

Jack alergă într-acolo. Fata ca o panseluță stătea la poartă. Se uită surprinsă și Jack alergă spre ea, cu un aer triumfător, strigând:

— Acum ai auzit-o, nu se poate.

Ochii ei erau larg deschiși din cauza unei emoții pe care el nu putea s-o înțeleagă, dar observă că ea se trăgea înapoi în vreme ce el se apropia și chiar fata privi spre casă, ca și cum se gândea să fugă să se adăpostească acolo.

Dădu din cap că nu, holbându-se la el.

— N-am auzit absolut nimic, spuse ea pe un ton uimit.

Asta fu pentru el ca o lovitură primită între ochi.

Sinceritatea ei era așa de evidentă încât nu putu s-o contrazică. Și totuși, nu putea să-și fi imaginat... Nu putea... Nu putea... Îi auzi vocea blândă, aproape compătimitoare:

— Ați avut o psihoză traumatică, cumva?

Dintr-o străfulgerare, înțelese de ce avea privirea înfricoșată, de ce se uitase în spate, spre casă. Ea credea că el suferea de halucinații.

Și, apoi, ca un duș rece, îi trecu prin cap gândul oribil: „Avea dreptate? Suferea de halucinații?” Obsedat de gândul ăsta oribil se întoarse și se îndepărtă împiedicându-se, fără să mai scoată vreun cuvânt. Fata îl urmări cu privirea, oftă, clătină din cap și se aplecă, din nou, lângă buruienile ei.

Jack încercă să-și explice lui însuși lucrurile: „Dacă am auzit, din nou, lucrul ăla al dracului la șapte și douăzeci și cinci de minute – își spuse – e clar că am un gen de halucinație. Dar n-am să-l mai aud”.

A fost nervos toată ziua și s-a culcat devreme, hotărât să verifice chestia a doua zi dimineață.

Cum era, probabil, natural, într-un astfel de caz, rămase treaz jumătate de noapte și apoi dormi peste măsură. Era șapte și douăzeci de minute când părăsi hotelul și alergă spre terenul de golf. Își dădu seama că nu va putea ajunge la locul fatal până la șapte și douăzeci și cinci, dar, în mod sigur, dacă vocea era o halucinație pur și simplu, ar fi auzit-o oriunde. Alergă cu ochii pe arătătorul ceasului.

Și douăzeci și cinci de minute. De departe veni ecoul unei voci de femei care chema în ajutor. Cuvintele nu se puteau distinge, dar el se convinse că era strigăt pe care-l mai auzise și că provenea din același loc, de undeva din apropierea căsuței.

Destul de ciudat, dar acest lucru îl făcu să-și recapete încrederea. Deși părea improbabil, chiar fata putea să-i joace o festă. Își îndreptă umerii și scoase crosa din sacul de golf. O să joace pentru cele câteva găuri în direcția căsuței.

Fata era în grădină ca de obicei. În dimineața asta ridică privirea și când el își scoase șapca, spuse un „bună dimineața” timid. Arăta, se gândi el, mai frumoasă ca oricând.

— Frumoasă zi, nu? Îi strigă Jack vesel, blestemând banalitatea inevitabilă a observației.

— Da, într-adevăr, e frumoasă.

— Bună pentru grădinărit, cred.

Fata zâmbi ușor, etalând o gropiță încântătoare.

— A, nu! Florilor mele le trebuie ploaie. Vedeți, toate s-au uscat.

Jack acceptă invitația de a se uita și se apropie de gardul viu scund, care despărțea grădina de terenul de golf și privi peste el în grădină.

— Arată bine, remarcă el stânjenit, conștient, în timp ce vorbea, de privirea compătimitoare cu care-l contempla fata.

— Soarele le privește, nu? Spuse ea. Pe flori le poți uda oricând. Dar soarele dă putere și reface sănătatea. Monsieur se simte mult mai bine azi, după cum văd.

Tonul ei încurajator îl supără grozav pe Jack. „Blestemat să fie totul, își zise, cred că vrea să mă îngrijească prin sugestie”.

— Mă simt perfect, zise iritat.

— Atunci e bine, răspunse fata repede, cu aerul de a-l reconforta.

Jack avu sentimentul neplăcut că ea nu-l credea.

Mai jucă câteva minute și se grăbi să se întoarcă să-și ia micul dejun. În timp ce mânca, era conștient, nu pentru prima dată, că un om, care stătea la masa de lângă el, îl cerceta cu atenție. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o față care emana forță și putere. Avea o bărcuță neagră și ochi cenușii, pătrunzători, ușurința și siguranța în maniere care-l plasau în rangurile înalte ale categoriilor profesionale. Jack știa că se numea Lavington și auzise vagi zvonuri că este un vestit specialist în medicină; dar cum Jack nu frecventa Harley Street13, numele nu-i spunea nimic.

Dar în dimineața aceasta era foarte conștient că se afla sub observație atentă și asta îl înfricoșă puțin. „I se citea clar pe față secretul său și-l vedeau

toți? Știa omul ăsta, prin natura profesiei sale, că era ceva în neregulă în materia sa cenușie?”

Jack se cutremură la acest gând. „Era adevărat? Avea, într-adevăr, să înnebunească? Era totul o halucinație sau o uriașă înscenare?”

Și, deodată, o modalitate foarte simplă de a testa lucrurile îi veni în cap. Până atunci fusese singur pe teren. Dacă ar fi și alcineva cu el? Atunci, un lucru din trei se va întâmpla. Vocea va amuți. Amândoi ar putea-o auzi. Sau... Numai el ar auzi-o.

În seara aceea trecu la punerea în aplicare a planului său. Lavington era omul pe care dorea să-l ia cu el. Au intrat destul de ușor în vorbă – celălalt părea să fi așteptat ocazia. Era clar că, pentru un oarecare motiv, Jack îl interesa. Acestuia i-a fost foarte ușor și natural să-i sugereze că ar putea face împreună o partidă de golf înainte de micul dejun. Au aranjat pentru dimineața următoare.

Au început cu puțin înainte de șapte. Era o zi propice, liniștită și senină, dar nu prea caldă. Doctorul juca bine, Jack groaznic. Se gândea intens la criza care-l va apuca. Se uita tot timpul, pe furis, la ceas. Au ajuns la al șaptelea punct de pornire a mingii, căsuța fiind situată între acestea și gaură; era șapte și douăzeci.

Fata, ca de obicei, era în grădină, când ei au trecut. N-a ridicat privirea la trecerea lor.

Cele două mingii erau în poziție, a lui Jack lângă gaură, a doctorului puțin mai departe.

— Am să reușesc, spuse Lavington. E rândul meu, cred.

Se aplecă, apreciind direcția pe care trebuia s-o urmeze. Jack încremenise cu ochii ațintiți pe ceas. Era exact șapte și douăzeci și cinci.

Mingea se rostogoli repede pe iarbă, se opri pe marginea găurii, ezită și căzu în ea.

— Un „putt” bun, zise Jack. Vocea-i sună răgușită și străină de-a lui. Își ridică ceasul pe braț cu un oftat de imensă ușurare. Nu se întâmplase nimic. Vraja se rupsesse.

— Dacă nu vă supărați să așteptați o clipă, spuse el, îmi vine să trag din pipă.

Se opriră o clipă la al optulea „tee”. Jack își umplu și-și aprinse pipa cu degetele ce-i tremurau puțin în ciuda sa. O greutate enormă parcă i se ridicase de pe creier.

— Doamne, ce zi frumoasă, remarcă el, contemplând terenul din fața sa cu mare mulțumire: Continuă, Lavington, e lovitura ta.

Și atunci se porni. Chiar în clipa în care doctorul lovea. O voce de femeie, ascuțită, pe moarte.

— Mă omoară... Ajutor! Mă omoară!

Pipa îi căzu din mână fără vlagă, în timp ce el se întoarse în direcția zbieratului și, apoi, amintindu-și, se uită, cu răsuflarea tăiată, la partenerul său.

Lavington privea terenul, cu mâna pavăză la ochi.

— Puțin prea scurtă... Cred că a atins marginea, totuși.

El nu auzise nimic.

Lumea părea că se învârtește cu Jack. Făcu un pas sau doi, mers greu, șovăitor. Când își reveni, zăcea pe gazon și Lavington era aplecat deasupra lui.

— Haide, ușor, acum, ușor.

— Ce-am făcut?

— Ai leșinat, tinere, sau ai încercat să te prefaci foarte bine.

— Doamne! Făcu Jack și gemu.

— Ce s-a întâmplat? Te frământă ceva?

— Vă spun într-o clipă, dar aș vrea să vă întreb ceva, mai întâi.

Doctorul își aprinse propria-i pipă și se așeză pe bancă:

— Întrebă-mă tot ce dorești, zise el, ca să-l liniștească.

— M-ați studiat în ultimele zile. De ce?

Ochii lui Lavington străluciră puțin.

— Asta-i o întrebare cam ciudată. Toți suntem o apă și-un pământ.

— Nu mă duceți cu vorba. De ce? Vorbesc serios. Am un motiv capital pentru care vă întreb.

Fața lui Lavington deveni serioasă.

— Am să-ți răspund cinstit. Am recunoscut la dumneata toate semnele unui om care se află sub o tensiune extremă și mă intrigă care ar putea fi oare acest stres.

— Pot să vă spun destul de ușor, zise Jack, cu amărăciune. Simt că înebunesc.

Se opri dramatizând, dar cum afirmația sa nu părea să suscite interesul și consternarea la care se aștepta, repetă:

— Vă spun că înebunesc.

— Foarte curios, murmură Lavington. Chiar foarte curios.

Jack făcu indignat.

— Deci asta-i tot ce vi se pare. Doctorii sunt ai dracului de duri.

— Haida, haida, tânărul meu prieten, vorbești aiurea. Mai întâi, deși mi-am luat diploma, nu practic medicina. De fapt, nu sunt doctor, nu unul pentru trup.

Jack îl privi încordat.

— Dar al minții?

— Da, într-un fel, dar mai exact, mă consider un doctor al sufletului.

— Oh!

— Observ disprețul din tonul tău și, totuși, trebuie să folosim un termen pentru a desemna principiul activ care poate fi separat și există independent de învelișul său - trupul. Trebuie să te împaci cu sufletul, tinere; nu este vorba doar de un termen religios inventat de oamenii bisericii. Hai să-l numim „minte” sau „eul subconștient” sau cu oricare alt cuvânt care ți se potrivește ție mai bine. Te-ai supărat chiar acum pe tonul meu, dar pot să te asigur că m-a izbit într-adevăr, ca ceva foarte curios, faptul că un tânăr atât de echilibrat și perfect normal ca dumneata să sufere de pe urma închipuirii că și-a ieșit din minți.

— Am înebunit deja. Sunt absolut sărit de pe fix.

— Iartă-mă că-ți spun asta, dar nu te cred.
— Sufăr de pe urma halucinațiilor.
— După masa de seară?
— Nu, dimineața.
— Nu se poate, spuse doctorul, reaprîzându-și pipa care se stinsese.
— Vă spun că aud lucruri pe care nu le aude nimeni altcineva.
— Un om dintr-o mie poate vedea și lunile lui Jupiter. Deoarece ceilalți nouă sute nouăzeci și nouă nu le pot zări, acesta nu-i un motiv să ne îndoim că lunile lui Jupiter există și, desigur, nu-i cazul să-l facem pe al o miilea om bun.

— Lunile lui Jupiter sunt un fapt științific dovedit.
— E foarte posibil ca închipuirile de azi să se dovedească a fi faptele științifice de mâine.

Cu toată împotrivirea sa, maniera degajată a lui Lavington își făcea efectul asupra lui Jack. Se simțea tot mai ușurat și se înveseli. Doctorul îl privi cu atenție un minut, două și apoi dădu din cap aprobator.

— E mai bine, zise el. Necazul cu voi, tinerii, e că vă împăunați că nimic nu poate exista pe lângă filosofia voastră, că faceți valuri când ceva se întâmplă să vă zdruncine părerea asta. Să auzim motivele pentru care crezi că înnebunești și vom decide dacă te închidem sau nu după aceea.

Cât putu mai fidel, Jack îi povesti toată seria de evenimente.

— Dar ceea ce nu pot înțelege, încheie el, este motivul pentru care, în această dimineață, s-a întâmplat la șapte și jumătate, cinci minute mai târziu.

Lavington se gândi câteva clipe. Apoi...

— Cât arată acum ceasul dumitale? Întrebă el.

— Opt fără un sfert, răspunse Jack, uitându-se la el.

— E destul de simplu, deci. Al meu arată opt fără douăzeci. Ceasul dumitale e cu cinci minute înainte. E un lucru foarte interesant și important pentru mine. De fapt, e de neprețuit.

— În ce fel?

Jack începu să ia lucrurile în serios.

— Ei bine, explicația evidentă este că în prima dimineață ai auzit într-adevăr un asemenea țipăt - putea fi o glumă sau nu. În diminețile următoare te-ai sugestionat că îl auzi la aceeași oră.

— Sunt sigur că nu.

— Conștient nu, desigur, dar subconștientul ne joacă niște feste nostime, știi. Dar, oricum, explicația asta nu-i totul, dacă ar fi un caz de sugestie, ai fi auzit țipătul la șapte și douăzeci și cinci de minute, după ceasul dumitale și nu l-ai fi auzit niciodată când ora a trecut, după cum spui.

— Și atunci?

— Ei bine... E clar, nu? Acest strigăt după ajutor ocupă un loc și un timp bine definit în spațiu. Locul este vecinătatea acelei căsuțe și timpul este șapte și douăzeci și cinci de minute.

— Da, dar de ce trebuie să fiu tocmai eu acela care să-l aud? Nu cred în chestiile cu fantome și stafii – spirite care zgâlțâie mesele și toate celelalte. De ce să aud lucrul ăla al dracului?

— Ah! Asta nu puteam spune deocamdată. E un lucru curios că multe dintre cele mai bune medium-uri au fost sceptici convingși. Nu oamenilor interesați de fenomene oculte li se transmit manifestările. Unii oameni văd și aud lucruri pe care alții nu le simt – nu știu de ce – și în nouă cazuri din zece ei nu doresc să le vadă sau să le audă și sunt convingși că suferă de farmece, așa ca dumneata. E ca electricitatea. Unele substanțe sunt buni conducători și, mult timp, n-am știut de ce a trebuit doar să ne mulțumim să acceptăm faptele. În prezent știm de ce. Fără îndoială că, într-o zi, vom afla de ce auzi acest lucru, iar eu și fata nu. Totul este guvernat de legi naturale, știi, nu există astfel de lucruri ca cele supranaturale. Descoperirea legilor care guvernează așa-numitele fenomene psihice va fi o muncă grea, dar orice ajută la asta.

— Dar ce trebuie să fac? Întrebă Jack.

Lavington chicoti.

— Ești practic, după cum văd. Ei bine, tânărul meu prieten, ia-ți micul dejun și du-te în oraș fără să te mai frământați cu lucruri pe care nu le înțelegi. În ce mă privește, eu am băjbâit să văd ce pot descoperi în legătură cu căsuța aceea. Aș jura că pe-acolo se află misterul.

Jack se ridică.

— E-n regulă, domnule. Mă bag în treaba asta, dar aș zice că...

— Poftim?

Jack se înroși fără să vrea.

— Sunt sigur că nu-i nimic cu fata, murmură el.

Lavington îl privi amuzat.

— Nu mi-ai spus că e o fată drăguță! Ei bine, nu te amărî, cred că misterul s-a dezlănțuit înainte ca ea să vină să locuiască aici.

Jack se întoarse seara acasă mânat de o cumplită curiozitate.

De-acum se agățase orbește de Lavington. Doctorul acceptase asta atât de natural, fusese atât de liniștit și de netulburat, încât Jack era impresionat.

Își găsi noul prieten așteptându-l în hol când coborî pentru cină și doctorul îi propuse să mănânce la aceeași masă.

— Aveți vești, domnule? Întrebă Jack nerăbdător.

— Am strâns date despre povestea existenței căsuței Heather. A fost închiriată, la început, de un bătrân grădinar și soția lui. Bătrânul a murit și bătrâna s-a dus la fata ei. Apoi, a pus mâna pe ea un constructor și a modernizat-o cu gust, după care a vândut-o unui om de afaceri care o folosea pentru week-end-uri. Acum vreun an, a vândut-o unei familii care se numește Turner – domnul și doamna Turner. Pare să fi fost o pereche ciudată, din cele ce am aflat. El era englez, oamenii ziceau că soția sa era pe jumătate rusoaică – o femeie de o frumusețe destul de aparte. Trăiau foarte retrași, nu făceau vizite și nici nu prea ieșeau din grădină. Cei din partea locului ziceau că se temeau de ceva, dar nu cred că ar fi trebuit să ne bizuim pe asta. Și

apoi, deodată, într-o zi, au plecat, au șters-o devreme, într-o dimineață, și nu s-au mai întors niciodată. Agentul imobiliar de aici a primit o scrisoare de la domnul Turner, scrisă la Londra, prin care-i cerea să vândă casa cât mai repede cu putință. Mobila a fost vândută și casa cumpărată de un domn Mauleverer. El a locuit de fapt în ea două săptămâni și apoi a închiriat-o mobilată. Oamenii care locuiesc acum în casă sunt un profesor francez tuberculos și fiica sa. Sunt aici doar de zece zile.

Jack ascultă povestea în tăcere:

— Cred că asta nu ne ajută să avansăm, nu-i așa? Spuse el, în cele din urmă.

— Aș vrea să aflu mai mult despre familia Turner, spuse Lavington liniștit. Ei au plecat foarte devreme dimineața, îți amintești. După câte îmi dau seama, nimeni nu i-a văzut de fapt plecând. De atunci, domnul Turner a mai fost văzut, dar nu pot găsi pe nimeni care s-o fi văzut pe doamna Turner.

Jack păli.

— Nu se poate, doar nu crezi...

— Nu te neliniști, tinere. Influența unora pe punctul de-a muri - și, în special, de o moarte violentă - asupra mediului lor înconjurător este foarte puternică. Acel mediu ar putea, cred, să absoarbă această influență, transmitând-o, la rândul său, unui primitor deosebit de sensibil, în acest caz, dumneata.

— Dar de ce eu? Murmură Jack revoltându-se. De ce nu cineva care ar fi bun la ceva?

— Consideri forța ca ceva și mânată de un scop, în loc de-a o privi ca pe o forță oarbă și mecanică. Nici eu nu cred în spirite pământene, care bântuie anumite locuri pentru anumite scopuri. Dar lucrul pe care l-am văzut, de atâtea ori, încât nu prea mai cred să fie pură coincidență, este un fel de orbecăială spre justiție - o mișcare subterană a unor forțe oarbe, lucrând întotdeauna, în chip neinteligibil, în direcția aceluia scop...

Se scutură, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze o obsesie care-l preocupa și se întoarse spre Jack cu un zâmbet de complezență.

— Să lăsăm baltă subiectul, măcar pentru seara asta, propuse el.

Jack se declară repede de acord, dar nu-i fu prea ușor să-și ia gândul de la subiect.

În timpul week-end-ului făcu ample cercetări pe cont propriu, dar reuși să obțină prea puține informații în plus decât cele ale doctorului. Renunțase, în mod hotărât, să mai joace golf înainte de micul dejun.

Următoarea verigă în lanțul cercetărilor veni dintr-o direcție neașteptată. Întorcându-se acasă într-o zi, i se spuse că o tânără îl aștepta pentru a-i vorbi. Spre marea lui surpriză se dovedi a fi fata din grădină, fata-panseluță, cum îi spusese întotdeauna în sinea lui. Era foarte nervoasă și tulburată.

— Scuzați-mă, monsieur, c-am venit să vă caut așa! Dar vreau să vă spun ceva... Eu.

Privi în jur cu neîncredere.

— Intrați aici, zise Jack pe loc, conducând-o spre salonul doamnelor care era acum pustiu în hotel, o cameră sumbră cu mult pluș roșu în ea. Luați loc, domnișoară, domnișoară...

— Marchaud, monsieur. Felise Marchaud.

— Luați loc, domnișoară Marchaud și povestiți-mi totul.

Felise se așează ascultătoare. Era îmbrăcată în verde închis astăzi, frumusețea și farmecul fețișoarei ei pline de mândrie erau mai evidente decât oricând. Lui Jack inima începu să-i bată mai repede când se așează lângă ea.

— Uitați despre ce este vorba, explică Felise. Suntem de puțin timp aici și, de la început, am auzit de casa - căsuța noastră dragă - că ar fi bântuită de stafii. Nici o servitoare nu vrea să vină. Asta nu contează prea mult, căci eu mă pot ocupa de menaj și pot găti destul de ușor.

„Un înger”, se gândi tânărul îndrăgostit. „E minunată”. Dar păstră aparența că-l interesa afacerea.

— Treaba asta cu fantomele, am crezut că-s numai prostii, până acum patru zile. Monsieur, patru nopți la rând, am avut același vis. O doamnă - frumoasă, înaltă și blondă - în picioare. În mâini ținea un vas de porțelan albastru. E tristă, foarte tristă și-mi întinde mereu vasul mic, ca și cum m-ar implora să fac ceva cu el. Dar, vai! Ea nu poate vorbi și eu... Eu nu știu ce-mi cere. Așa a fost visul în primele două nopți, dar în cea următoare s-a mai întâmpla ceva. Ea și vasul albastru au dispărut și, deodată, am auzit vocea ei, țipa... Știu că era vocea ei, mă înțelegeți... Și, ah, monsieur, cuvintele erau cele pe care mi le-ați spus în dimineața aceea: „Mă omoară... Ajutor! Mă omoară!” M-am trezit îngrozită. Mi-am zis - e un coșmar. Dar, noaptea trecută, visul s-a repetat. Monsieur, ce-i asta? Și dumneata ai auzit. Ce ne facem?

Fața Felisei era îngrozită. Mânuțele ei se împreunaseră și se uita rugătoare la Jack. Acesta se prefăcu că nu-l preocupa problema, ceea ce nu era adevărat.

— E-n regulă, domnișoară Marchaud. Nu trebuie să-ți faci griji. Am să-ți spun ce aș vrea să faci, dacă nu te superi. Repetă toată povestea asta unui prieten de-al meu, care locuiește aici, doctorul Lavington.

Felise acceptă să facă acest lucru și Jack plecă în căutarea lui Lavington. Se întoarse cu el câteva minute mai târziu.

Lavington o privi scrutător pe fată în timp ce Jack făcea grăbit prezentările. Cu câteva cuvinte de îmbărbătare, o liniști pe fată și, la rândul său, îi ascultă cu atenție povestirea.

— Foarte curios, spuse el, când fata termină. I-ați spus tatălui dumneavoastră despre asta?

Felise dădu din cap că nu.

— N-am vrut să-l îngrijorez. E încă foarte bolnav - ochii i se umplură de lacrimi. Îi ascund tot ce l-ar putea frământa sau agita.

— Înțeleg, spuse blând Lavington. Și mă bucur că ați venit la noi, domnișoară Marchaud. Hartington aici de față, după cum știți, a avut o

experiență aproape similară cu a dumneavoastră. Cred că pot spune că ne aflăm pe urme. Nu mai e altceva care v-a dat de gândit?

Felise reacționează imediat.

— Ba da! Ce proastă. E partea cea mai importantă a întregii povești. Uitați, domnule, ce am găsit în spatele unui dulap, unde căzuse după un raft.

Le întinse o foaie de desen murdară pe care era schițată, în mare, în acuarelă, o femeie. Era doar o mâzgăleală, dar asemănarea era, probabil, destul de bună. Reprezenta o femeie înaltă, blondă, cu ceva subtil, neenglezesc în expresia ei. Stătea lângă o masă pe care se afla o vază albastră de porțelan.

— Am găsit-o abia azi dimineață, explică Felise. Monsieur le docteur, acesta este chipul femeii pe care am văzut-o în vis și acesta este vasul albastru identic.

— Extraordinar, comentă Lavington. Cheia misterului este, evident, vasul cel albastru. Mi se pare un porțelan chinezesc, probabil unul vechi. Pare să aibă un desen în relief curios pe el.

— E chinezesc, declară Jack. Am văzut unul exact la fel în colecția unchiului meu - este un mare colecționar de porțelanuri chinezești, știți, și-mi amintesc că am observat un vas ca acesta cu puțin timp în urmă.

— Vasul chinezesc, medită Lavington. Căzu pe gânduri un minut, două, apoi își ridică, deodată, capul, cu o strălucire ciudată în ochi: Hartington, de când are unchiul tău vasul acela?

— De când? Nu prea știu.

— Gândește-te. L-a cumpărat recent?

— Nu știu, da. Cred că da, dacă mă gândesc mai bine. Pe mine nu prea mă interesează porțelanurile, dar îmi amintesc că mi-a arătat „recentele sale achiziții” și asta a fost una dintre ele.

— Cu mai puțin de două luni în urmă? Familia Turner a părăsit căsuța Heather acum două luni.

— Da, cred că da.

— Unchiul tău participă câteodată la licitațiile din provincie?

— Se învârte întotdeauna pe la toate vânzările.

— Atunci există o oarecare certitudine în presupunerea noastră că el ar fi cumpărat acest porțelan când s-au vândut lucrurile lui Turner. O coincidență curioasă - sau poate ceea ce numesc bâjbâiala justiției oarbe. Hartington, trebuie să afli imediat de la unchiul tău de unde a cumpărat vasul.

Jack se posomorî.

— Mă tem că e imposibil. Unchiul George a plecat pe continent. Nici nu știu unde să-i scriu.

— Cât timp va lipsi?

— Trei săptămâni, o lună, cel puțin.

Se așternu tăcerea. Felise se uita neliniștită de la unul la altul.

— Nu putem face nimic? Întrebă ea timid.

— Ba da, se poate face ceva, spuse Lavington, pe un ton de emoție reținută. Este ceva neobișnuit poate, dar cred că va reuși. Hartington, trebuie

să aduci vasul. Adu-l aici și, dacă domnișoara ne permite, vom petrece o noapte la căsuța Heather, luând și vasul cu noi.

Jack simți că i se face pielea ca de găină:

— Ce credeți că o să se întâmple? Întrebă stânjenit.

— N-am nici cea mai mică idee, dar cred, pe cuvântul meu, că misterul se va lămuri și fantoma se va întoarce în mormânt. E foarte posibil să existe un fund dublu la vas și să fie ascuns acolo, dacă nu se întâmplă nici un fenomen, o să ne folosim imaginația.

Felise bătu din palme:

— E o idee minunată, exclamă ea.

Ochii ei erau plini de entuziasm. Jack nu se simțea chiar atât de entuziasmat – de fapt îi era teribil de frică în sinea lui, dar nimic în lume nu l-ar fi făcut să admită acest lucru în fața Felisei. Doctorul se purta ca și cum propunerea sa era cea mai naturală din lume.

— Când poți să iei vasul? Întrebă Felise, întorcându-se spre Jack.

— Măine, zise acesta, împotriva voinței sale.

Trebuia să meargă până la capăt acum; amintirea aceluiași țipăt disperat de ajutor care-l urmărise în fiecare dimineață era ce trebuia elucidat și nu mai trebuia să stea mult pe gânduri.

În seara următoare se duse la casa unchiului său și luă vasul cu pricina. Fu mai convins decât oricând, când îl văzu, că era identic cu cel din desenul în acuarelă, dar, în timp se îl cerceta cu atenție, nu a văzut nici un semn că ar conține vreun orificiu secret de vreun fel anume.

Era ora unsprezece noaptea când sosi cu Lavington la casa Heather. Felise îi aștepta și deschise ușa încet, înainte ca ei să bată.

— Intrați, șopti ea. Tata doarme sus și nu trebuie să-l trezim. V-am făcut cafea.

Îi conduse într-un salonaș plăcut. O lampă cu spirt stătea pe cămin și aplecându-se, le turnă la amândoi cafea ce mirosea bine.

Apoi, Jack scoase vasul chinezesc din toate flendurile în care îl învelise. Felise făcu ochii mari când îl văzu.

— Acesta e, acesta e, strigă nerăbdătoare. Așa era – l-aș recunoaște oriunde.

Între timp, Lavington își făcea pregătirile sale. Dădu la o parte toate lucrurile care împodobeau o măsuță și o așeză în mijlocul camerei. În jurul ei puse trei scaune. Apoi, luând vasul albastru de la Jack, îl plasă în mijlocul mesei.

— Acum, zise el, suntem gata. Stinge lumina și să stăm în jurul mesei, în întuneric.

Ceialți îl ascultară. Vocea lui Lavington se auzi în întuneric:

— Nu vă gândiți la nimic sau, la totul. Nu vă forțați mintea. E posibil ca unul din noi să fie un medium bun, să comunice cu spiritele. Dacă e așa, persoana aceea va cădea în transă. Amintiți-vă că nu aveți de ce să vă temeți. Alungați frica, lăsați-vă în voia valurilor, plutiți, plutiți...

Vocea i se stinse și se lăsă tăcerea. Minut cu minut, tăcerea părea să crească tot mai promițătoare în posibilități. Era normal ca Lavington să spună

„Alungați frica”. Jack nu simțea frica ci... Panica, și era aproape sigur că și Felise simțea același lucru. Deodată îi auzi vocea slabă și îngrozită:

— O să se întâmple ceva teribil. O simt.

— Alungați frica, spuse Lavington. Nu luptați împotriva influenței.

Întunericul părea să se adâncească și liniștea devenea tot mai apăsătoare. Se apropia tot mai mult simțământului acela nedefinit de amenințare.

Jack simțea că se sufocă - că înțepenește - acel lucru rău era foarte aproape...

Și apoi momentul de încleștare trecu. Se lăsă dus de valuri... Plutea dus de curent... Pleoapele i se închiseră... Liniște. Întuneric.

Jack se sculă încet. Avea capul greu... Greu ca plumbul. Unde se afla? Soare... Păsări... Zăcea cu ochii la cer.

Atunci își reaminti totul. Ședința de spiritism. Cămăruța. Felise și doctorul. Ce se întâmplase?

Își ridică creștetul care-i zvâcnea în mod neplăcut și se uită în jur. Zăcea într-un crâng din apropierea căsuței. Nimeni nu era lângă el. Se uită la ceas. Spre uimirea sa arăta ora douăsprezece și jumătate.

Jack se ridică în picioare cu greutate și alergă cât putu de repede spre căsuță. Trebuie să se fi alarmat de faptul că nu putea ieși din transă și-l scoaseră afară, la aer.

Odată sosit la căsuță, bătu tare la ușă. Dar nu răspunse nimeni și nu era nici un semn de viață înăuntru. Or fi plecat după ajutor. Sau... Jack simți cum o teamă de nedescris pune stăpânire pe el. Ce se întâmplase noaptea trecută?

Se întoarse la hotel cât putu de repede. Tocmai vroia să întrebe ceva la recepție, când atenția îi fu distrasă de o lovitură grozavă în coasta care era cât pe-aci să-l doboare.

Întorcându-se indignat, dădu cu ochii de un bătrân domn cu părul alb, ce se îneca de atâta râs.

— Nu te așteptai la mine, băiete. Nu te așteptai la mine, nu? Spuse bătrânul.

— Dar, unchiule George, te credeam la kilometri depărtare... Undeva în Italia.

— Ah! Dar n-am fost. Am acostat la Dover, azi-noapte. M-am gândit să vin cu mașina la oraș și mă opresc aici pe drum să te văd. Și ce-am aflat? Ai lipsit toată noaptea, care va să zică? Frumoase escapade...

— Unchiule George. Jack îl apucă strâns. Trebuie să-ți spun cea mai extraordinară poveste, nu știi dacă ai s-o crezi.

Și el îi povesti toată tărașenia.

— Și Dumnezeu știu ce s-a întâmplat cu ei, încheie el.

Unchiul său părea în pragul apoplexiei. „Vasul meu, reuși el să articuleze în cele din urmă”. Vasul albastru! Unde e?

Jack se uită mirat la el, fără să înțeleagă, dar sub torentul de vorbe care urmă începu să priceapă.

Se pogorau în viteză: „...Ming14. Unică. Bijuteria colecției mele... Valora zece mii de lire cel puțin... Am primit o ofertă de la Hoggenheimer, milionarul american... Mai e numai una de acest fel în lume... Să-l ia naiba, domnule, ce-ai făcut cu vasul meu albastru?

Jack se repezi la recepție. Trebuia să-l găsească pe Lavington. Tânăra de serviciu îl privi cu răceală.

— Doctorul Lavington a plecat târziu azi noapte cu mașina. V-a lăsat un bilet.

Jack rupse plicul. Nota era scurtă și la obiect: „Dragă tinere prieten, S-au sfârșit zilele supranaturalului? Încă nu, mai ales când sunt îmbălsămate în limbaj științific. Cele mai calde complimente de la Felise, tatăl ei bolnav și de la mine. Avem douăsprezece ore avans, ceea ce este mai mult decât suficient.

Al dumitale pentru totdeauna, Ambrose Lavington.

Doctor al sufletului”

IX. Perla prețioasă.

Grupul avusese o zi lungă și obositoare. Pornise din Amman, dimineată în zori la o temperatură de 98 F°15 la umbră, și ajunsese, în cele din urmă, exact când se întuneca, în tabăra aflată în inima aceluia oraș fantastic și ciudat din piatră roșie care este Petra.

Erau șapte membri: domnul Caleb P. Blundell, magnatul acela american solid și bogat. Secretarul său brunet, arătos, oarecum taciturn, Jim Hurts. Sir Donald Marvel, membru al Parlamentului, un politician englez cu o alură obosită. Doctorul Carver, un arheolog mai în vârstă, vestit în toată lumea. Un francez galant, colonelul Dubosc, în permisie din Siria. Un domn Parker Pyne, nu prea ușor de etichetat pentru profesiunea sa, dar care trăda un infailibil aer britanic. Și, în fine, mai era domnișoara Carol Blundell – drăguță, alintată și extrem de sigură pe ea ca fiind singura femeie pe lângă o jumătate de duzină de bărbați.

Au luat cina în cortul cel mare, după ce și-au ales corturile și peșterile în care urmau să doarmă. Au discutat despre politica în Orientul Apropiat – englezul prudent, francezul discret, americanul oarecum neinspirat, arheologul și domnul Parker Pyne deloc. Amândoi au părut că preferă să asculte. La fel a procedat Jim Hurst.

Apoi au vorbit despre orașul pe care veniseră să-l viziteze.

— E prea romantic să exprimi în cuvinte, zise Carol. Când te gândești la acei – cum se numesc – Nabataeani¹⁶ care au trăit aici cu atâta timp în urmă, aproape înainte de a începe vremurile noastre!

— Nu-i chiar așa! Fu de părere domnul Parker Pyne blând. Ei, doctore Carver?

— O, asta s-a întâmplat cu vreo două mii de ani în urmă și dacă scandalagii și cheflii sunt romantici, atunci cred că și Nabataeanii sunt la fel. Erau un grup de escroci bogați, așa zice, care îi obligau pe călători să folosească rutele propriilor lor caravane și aveau grijă ca toate celelalte drumuri să nu prezinte siguranță. Petra era ascunzătoarea pentru profiturile lor necinstite.

— Credeți că erau doar hoți? Întrebă Carol. Simpli hoți?

— Hoți e un cuvânt mai puțin romantic, domnișoară Blundell. Un hoț sugerează un om căre fură fleacuri. Un tâlhar te duce cu gândul la o acțiune mai amplă.

— Dar un om de finanțe modern? Intervenii domnul Parker Pyne clipind.

— Asta-i pentru tine, Pop! Zise Carol.

— Un om care face bani ajută omenirea să prospere, declară pe un ton sentențios domnul Blundell.

— Omenirea, murmură domnul Parker Pyne, este așa de nerecunoscătoare.

— Ce este cinstea? Întrebă francezul. Este o mance, o convenție. În țări diferite înseamnă lucruri diferite. Unui arab nu îi este rușine să șterpelească. Nu îi este rușine să mintă. Pentru el contează de la cine ia și pe cine îl păcălește.

— Åsta-i adevărul, da, încuviință Carver.

— Ceea ce dovedește superioritatea Vestului asupra Estului, jubilă Blundell. Când aceste biete ființe vor primi educație...
Sir Donald se infiltră în discuție.

— Învățământul este cam nereușit, știți. Îi pune pe oameni să-și însușească o mulțime de lucruri inutile. Și ceea ce vreau să zic e că nimic nu-ți schimbă firea.

— Vreți să spuneți că...

— Da, că un hoț, de exemplu, rămâne toată viața un hoț.
Se lăsa o tăcere mormântală pentru un moment. Apoi Carol începu să vorbească aprins despre țăntări și tatăl său îi ținu isonul.

Sir Donald, puțin uluit, îi șopti vecinului său, domnul Parker Pyne:

— Parcă am pus sare pe rană, nu?

— Curios, îi răspunse domnul Parker Pyne.

Indiferent ce stânjeneală momentană se produsese, o singură persoană nu-și dădu seama de ea. Arheologul tăcea cu ochii visători și gândurile duse departe. Când se făcu o pauză, spuse deodată răspicat:

— Știți, sunt de acord cu asta, în orice caz, din punctul de vedere opus. Un om este fundamental cinstit sau nu este. Nu poți să scapi de asta.

— Nu credeți că o tentație neașteptată, de pildă, poate transforma un om cinstit într-un criminal? Întrebă domnul Parker Pyne.

— Imposibil! Zise Carver.

Domnul Parker Pyne dădu din cap încetitor.

— N-aș zice imposibil. Știți, sunt atâția factori care trebuie luați în considerare. Există punctul slab, de exemplu.

— Ce vreți să spuneți prin punctul slab? Întrebă tânărul Hurst, luând cuvântul pentru prima dată. Avea o voce plină, plăcută.

— Creierul este adaptat să poarte o greutate așa de mare. Lucrul care precipită criza, care poate transforma un om cinstit într-unui necinstit poate fi un singur fleac. De aceea multe crime sunt absurde. Cauza, în nouă cazuri din zece este un fleac de supravegheat – picătura care varsă paharul sau paiul care doboară cămila.

— Vorbiți despre psihologie, prietene, observă francezul.
— Dacă criminalul ar fi psiholog, ce ucigaș ar mai fi! Rosti domnul Parker Pyne, apăsând cu subînțeles fiecare cuvânt. Când te gândești că din zece oameni pe care îi întâlnești, cel puțin nouă dintre ei pot fi determinați să acționeze în orice chip dorești aplicându-le stimulul corect!

— O, explicați asta! Strigă Carol.

— Există omul docil. Zbiară destul de tare la el și acesta va asculta. Omul contradictoriu. Îndreaptă-l în cealaltă direcție în care dorești de fapt să meargă. Apoi sunt persoanele care se autosugestionează, tipul cel mai întâlnit. Oameni care au „văzut” un automobil, pentru că au auzit un claxon; care au „văzut” poștașul fiindcă au auzit capacul de la cutia de scrisori; care au „văzut” un cuțit în rană deoarece li s-a spus că cineva a fost înjunghiat; care au „auzit” pistolul dacă li se povestește că altcineva a fost împușcat.

— Nu cred că poate vreo persoană să-mi pună în cârcă așa ceva, sublinie Carol, nedorind să-și creadă urechilor.

— Ești prea deșteaptă pentru asta, iubito, o asigură tatăl.

— Foarte adevărat ce spuneți, declară francezul gânditor. Ideea preconcepută, asta îți înșeală simțurile.

Carol căscă.

— Mă duc în culcușul meu din peșteră. Sunt moartă de oboseală. Abbas Efendi a spus că pornim foarte devreme mâine. Ne va duce la locul sacrificiului - sau ce o fi ăla.

— Locul unde se sacrifică fete tinere și frumoase, glumi sir Donald.

— Merți, n-am nevoie. Bine, noapte bună, la toată lumea. O, mi-a căzut cercelul!

Colonelul Dubosc îl ridică din locul în care se rostogolise pe masă și i-l dădu.

— Sunt veritabile? Întrebă sir Donald brusc. Nepoliticos în acea împrejurare, privea vrăjit cele două mari perle de la urechile ei.

— Bineînțeles că sunt, răspuse Carol.

— M-au costat 80000 de dolari, se laudă tatăl încântat. Și ea și-i pune atât de neglijent încât îi cad și se rostogolesc pe masă. Vrei să mă ruinezi, fetițo?

— Cred că nu o să te ruinezi chiar dacă va trebui să-mi cumperi o pereche nouă, zise Carol alintându-se.

— Cred că nu, îi întări spusele tatăl. Ți-aș putea cumpăra trei perechi de cercei fără să observ vreun dezechilibru în contul meu bancar. Se uită mândru împrejur.

— Ce bine pentru dumneavoastră! Zise sir Donald.

— Ei bine, domnilor, cred că acum am să mă retrag. Tânărul Hurst plecă odată cu el.

Ceialți patru își zâmbiră unii altora, ca și cum se gândeau la același lucru.

— Da, bine, vorbi afectat și trăgănat sir Donald. Ce plăcere să știi că nu o să-și piardă banii. Bogătan înfumurat! Adăugă el răutăcios.

— Americanii ăștia au prea mulți bani, comentă Dubosc.

— E greu pentru un om bogat să fie apreciat de cei săraci, interveni calm domnul Parker Pyne.

Dubosc râse.

— Invidie și răutate? Sugeră el. Aveți dreptate, monsieur. Cu toții dorim să fim bogați; să cumpărăm de mai multe ori cercei cu perle. Poate, cu excepția domnului de aici.

Se înclină spre doctorul Carver, care, așa cum arăta ca de obicei, era din nou cu gândurile duse departe. Frământa un obiect mic în mână.

— Poftim? Se trezi el din reverie. Nu, trebuie să recunosc că nu râvnesc la perle mari. Bani sunt întotdeauna utili, desigur. Vorbea pe un ton firesc. Dar uitați-vă la asta, zise el. Iată ceva de o sută de ori mai important decât perlele.

— Ce anume?

— E un cilindru cu sigiliu din hematită¹⁷ neagră și are o scenă gravată pe ei - un zeu care prezintă un aspirant unui zeu mai mare. Aspirantul aduce un ied ca ofrandă și marele zeu de pe tron este păzit de muște de un servitor care îndepărtează o muscă, făcându-i vânt cu o frunză de palmier. Inscripția îngrijită menționează că omul era un servitor al lui Hammurabi, așa încât trebuie să fi fost cu patru mii de ani în urmă.

Scoase o bucată de plastilină din buzunar, o întinse pe masă, apoi o înmuie cu puțină vaselină și apăsă sigiliul pe ea, rostogolindu-l. Cu un briceag luă un pătrățel din plastilină și îl ridică ușor de pe masă.

— Vedeți? Întrebă el.

Scena pe care o descriesese li se desfășura în față, pe plastilină, clară și bine imprimată.

Pentru o clipă, mirajul trecutului îi cuprinse pe toți. Când, de afară se auzi tonul ridicat, supărat al domnului Blundell.

— Hei, voi tuciuriilor! Duceți-mi bagajele din afurisita asta de peșteră într-un cort! Nevăzutele astea mă pișcă al naibii. N-o să dorm o clipă!

— Nevăzutele? Se întrebă sir Donald.

— Probabil, muște de nisip, spuse doctorul Carver

— Îmi place nevăzutele, spuse domnul Parker Pyne. Este o denumire mult mai sugestivă.

Grupul porni devreme în dimineața următoare, obișnuindu-se cu drumul după diferite exclamații inspirate de culoarea și urmele de la stânci. Orașul „roz-roșu” era, într-adevăr, o fantezie a naturii, inventată de aceasta în modul cel mai extravagant și colorat. Grupul înainta încet, deoarece doctorul Carver mergea încet, cu ochii pe jos, oprindu-se câteodată pentru a ridica mici obiecte.

— Întotdeauna îți dai seama când cineva e un arheolog, zise colonelul Dubosc, zâmbind. Nu se uita niciodată la cer, nici la dealuri, nici la frumusețile naturii. El merge cu capul aplecat, căutând.

— Da, dar ce anume? Întrebă Carol. Ce lucruri adunați, doctore Carver? Cu un ușor zâmbet, arheologul îi întinse câteva fragmente de ceramică.

— Ce prostii! Exclamă Carol cu dispreț.

— Ceramica e mai interesantă decât aurul, ripostă doctorul Carver. Carol îl privea neîncrezătoare. Ajunseseră la o cotitură abruptă și trecură pe lângă două, trei morminte tăiate în piatră. Urcușul nu era așa ușor. Beduinii mergeau în frunte, ocolind pantele abrupte fără grijă, fără să arunce vreo privire la pericolele care-i pândeau dintr-o parte. Carol arăta cam palidă. Un beduin se aplecă de sus și-i întinse o mână. Hurst sări în fața ei și-și întinse bastonul ca o balustradă pe partea prăpăstioasă. Le mulțumi din privire și o clipă mai târziu se afla în siguranță pe o potecă largă, pe stâncă. Ceilalți îi urmăreau încet. Soarele se ridicase acum sus și căldura începea să se simtă.

În cele din urmă, ajunseră pe un platou întins aproape de vârf. Era ușor de urcat, până pe culmea unui mare bloc pătrat de piatră. Blundell a făcut semn ghidului că grupul putea merge singur. Beduinii s-au rezemat confortabil de stânci și au început să fumeze. În câteva minute ceilalți ajunseră pe culme.

Era un loc curios, golaș. Priveliștea era minunată, îmbrățișând întreaga vale. Se aflau pe un podiș neted, pătrat, cu scobituri în stâncă pe o parte și un fel de altar pentru sacrificii.

— Un loc ceresc pentru sacrificii, exclamă Carol cu entuziasm... Dar, zău, că trebuie să le fi luat timp să aducă victimele până aici sus!

— A existat inițial un fel de serpentină din piatră, îi explică doctorul Carver. Vom vedea urme din ea când vom coborî pe partea cealaltă.

Au mai stat de vorbă comentând. Apoi se auzi un clinchet și doctorul Carver zise:

— Cred că v-ați pierdut cercelul din perle, domnișoară Blundell.

Carol își duse mâna la ureche.

— Chiar mi-a căzut!

Dubosc și Hurst se apucaseră să-l caute.

— Trebuie să fie pe aici, se amestecă francezul. Nu se poate să se fi rostogolit, pentru că nu are în ce direcție s-o ia. Locul e ca o cutie pătrată.

— Poate a intrat într-o crăpătură, se întrebă Carol.

— Nu există nicăieri vreo crăpătură, constată domnul Parker Pyne. Puteți să vedeți și singură. Locul este cât se poate de neted. Ah, ați găsit ceva, colonele?

— Numai o pietricică, zise Dubosc, zâmbind și aruncând-o.

Treptat, o altă atmosferă - una de tensiune - se instalează în jurul căutărilor. Nu au fost pronunțate, dar cuvintele „optzeci de mii de dolari” răsunau în capul fiecăruia.

— Ești sigură că l-ai avut, Carol? Se răsti tatăl. Mă întreb dacă nu l-ai pierdut pe drum?

— L-am avut precis când am urcat aici pe platou, îi răspunse Carol. Știu asta pentru că doctorul Carver mi-a atras atenția că stătea să se desprindă și mi l-a fixat. Nu-i așa, doctore?

Carver o aprobă. Sir Donald exprimă gândurile care ne treceau la toți prin cap:

— Este o afacere cam neplăcută, domnule Blundell. Ne-ați spus aseară ce valoare au cerceii aceștia. Numai unul dintre ei reprezintă o mică avere.

Dacă el se găsește și dacă nu există probabilitatea de a fi recăpătat, toți vom fi în situația de a plana bănuiala asupra noastră.

— Și tocmai de aceea cer să fim percheziționați, izbucni colonelul Dubosc. Nu o cer, pretind că este necesar!

— Căutați-mă și pe mine, zise Hurst. Vocea sa suna patetic.

— Ce părere au ceilalți? Întrebă Dubosc, uitându-se în jur.

— Sunt de acord, spuse domnul Parker Pyne.

— Excelentă idee, își dădu acordul doctorul Carver.

— Mă supun și eu, domnilor, se oferă Bundell. Am motivele mele, deși nu vreau să le explic acum.

— Cum doriți, desigur, domnule Blundell, îl susținu sir Donald, politicoș.

— Carol, draga mea, vrei să cobori și să aștepți împreună cu însoțitorii beduini?

Fără să comenteze, fata îi lăsă. Era serioasă și abătută la față. Mai degaja și un aer disperat care nu-i scăpă cel puțin unui membru al grupului. Se întrebă ce poate însemna asta.

Am început percheziția. A fost totală, până la piele și nu a condus la nici un rezultat. Un singur lucru era sigur. Nimeni nu avea asupra sa cercelul. De-acum un mic colectiv se hotărî să coboare, ascultând fără entuziasm, descrierile și informațiile furnizate de ghid.

Domnul Parker Pyne tocmai terminase să se îmbrace pentru prânz când o siluetă apără în ușa cortului său.

— Domnule Pyne, pot să intru?

— Desigur, dragă domnișoară, desigur.

Carol intră și se așeză pe pat. Fața ei avea aceeași expresie posomorâtă pe care o observase mai devreme.

— Pretindeți că îndreptați lucrurile pentru cei care sunt nefericiți, da? Întrebă ea.

— Sunt în vacanță, domnișoară Blundell. Nu preiau nici un caz.

— Bine, v-a trebuit să-l luați pe acesta, spuse fata calm. Uitați ce este, domnule Pyne, sunt îngrozitor de nenorocită.

— Ce vă necăjește? Întrebă el. Problema cercelului?

— Exact. Așa cum ați spus. Jim Hurst nu l-a luat, domnule Pyne. Știu că nu.

— Nu prea vă înțeleg, domnișoară Blundell. De ce ar presupune cineva că l-a luat el?

— Din cauza trecutului său. Jim Hurst a fost odată hoț, domnule Pyne. A fost prins în casa noastră. Mie... Mie mi-a părut rău de el. Arăta atât de tânăr și de disperat...

„Și așa de frumos”, se gândi domnul Parker Pyne.

— L-am rugat pe taticu să-i dea o șansă ca să se îndrepte. Pop face orice pentru mine. Ei bine, i-a acordat lui Jim această șansă și el s-a îndreptat. Tata a ajuns să se bazeze pe el și să-i încredințeze toate secretele afacerilor sale. Și, în cele din urmă, el ar fi ajuns unde trebuie, adică ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat incidentul.

— De ce spuneți „ar fi ajuns...”?

— Vreau să zic că eu vreau să mă căsătoresc, cu Jim și el vrea să se însoare cu mine.

— Și sir Donald?

— Sir Donald este ideea tatălui meu. Nu a mea. Credeți că aș vrea să mă mărit cu individul ăla îndesat de sir Donald?

Fără să-și exprime vreo părere în legătură cu descrierea tânărului englez, domnul Parker Pyne întrebă:

— Și sir Donald ce crede?

— Aș zice că se gândește că sunt bună pentru hectarele sale sărăcăcioase, zise Carol cu dispreț.

Domnul Parker Pyne studie situația.

— Aș vrea să vă întreb două lucruri. Seara trecută s-a făcut remarcă „o dată hoți, totdeauna hoț”. Fata dădu din cap. Acum îmi dau seama de motivul pentru care remarcă aceea a părut să vă pună în încurcătură.

— Da, era stânjenitor pentru Jim...ca și pentru mine și Pop. Mia fost atât de teamă ca fața lui Jim să nu trădeze ceva încât am spus primele vorbe care mi-au venit pe limbă.

Domnul Parker Pyne încuviință gânditor. Apoi o întrebă:

— Dar de ce a insistat tocmai tatăl dumitale să fie percheziționat astăzi?

— N-ați înțeles? Eu, da. Pop a presupus că eu m-aș putea gândi că întreaga afacere e un complot împotriva lui Jim. Înțelegeți, ține morțiș ca eu să mă mărit cu englezul. Ei bine, a avut să-mi dovedească, de fapt, că nu vrea să-l bage la apă pe Jim.

— Draga mea, spuse domnul Parker Pyne, asta lămurește foarte multe lucruri. În sens general, vreau să zic. Dar nu prea ne e de folos în ancheta noastră particulară.

N-aveți de gând să ne da-ți o mână de ajutor.

— Nu, nu e vorba de asta. Tăcu o clipă, apoi vorbi; Ce doriți mai exact să fac eu, domnișoară Carol?

— Dovediți că Jim nu a luat perla.

— Și dacă... Scuzați-mă... A luat-o?

— Dacă credeți asta, vă înșelați, vă înșelați amarnic.

— Da, dar ați anchetat cu grijă cazul? Nu credeți că perla s-ar fi dovedit o tentație neașteptată pentru domnul Hurst? Vânzarea ei i-ar fi adus o mare sumă de bani - un fond care să facă speculații, să zicem? Care să-l facă independent ca să se poată însura cu dumneata, chiar și fără consimțământul tatălui.

— Jim nu a făcut-o, spuse fata simplu.

De data aceasta, domnul Parker Pyne îi acceptă cu convingere părerea ei.

— Bine, am să fac tot ce am să pot.

Ea îl salută scurt și ieși din cort. A fost rândul domnului Parker Pyne să se așeze pe pat. Se adânci în gânduri. Deodată chicoti.

„Încep să mă ramolesc”, spuse el tare. La prânz a fost foarte vesel.

După-amiaza trecu liniștită. Majoritatea oamenilor dormeau. Când domnul Parker intră în cortul cel mare la patru și un sfert numai doctorul Carver era acolo. Examina niște fragmente de ceramică.

— Ah! Spuse domnul Parker Pyne, trăgând un scaun spre masă. Tocmai omul pe care îl căutam. Puteți să-mi dați bucata aia de plastelină pe care o aveți la dumneavoastră?

Doctorul se căuta prin buzunare și scoase o bucățiță de plastelină, pe care i-o oferi domnului Parker Pyne.

— Nu, spuse acesta, dând-o la o parte, nu pe asta o vreau. Ci bucata aceea de aseară. Ca să fiu sincer, nu mă interesează plastilina, ci conținutul acesteia.

Urmă o pauză și apoi doctorul Carver spuse liniștit:

— Nu cred că vă înțeleg.

— Ba cred că da, îl contrazise domnul Parker Pyne. Vreau cercelul cu perlă al domnișoarei Blundell.

Se lăsă o tăcere mormântală de un minut. Apoi Carver își strecură mâna în buzunar și scoase o bucată informă de plastelină.

— Foarte inteligent din partea dumneavoastră, zise el cu fața lipsită de orice fel de expresie.

— Aș vrea să-mi povestiți cum s-a întâmplat, îl îndemnă domnul Parker Pyne. Degetele sale căutau cu înfrigurare. Cu o exclamație, extrase un cercel cu perlă puțin pătat. Știți, doar din curiozitate, se scuză el. Aș vrea totuși să aflu cum s-a întâmpla.

— Am să vă destăinui, îi promise Carver, dacă și dumneavoastră îmi veți spune cum s-a întâmplat să vă opriți la mine. Nu ați văzut nimic, nu-i așa?

Domnul Parker Pyne clătină din cap negativ.

— Doar am dedus.

— A fost o pură întâmplare, pentru început, zise Carver. M-am aflat în spatele dumatăle toată dimineața și l-am zărit în fața mea trebuie să fi căzut de la urechea fetei cu puțin înainte. Ea nu observase. De altfel, nimeni. L-am ridicat și l-am pus în buzunar, vrând să i-l restitui de îndată ce mă apropiam de ea. Dar am uitat.

Și apoi, pe la jumătatea urcușului, am început să mă gândesc. Bijuteria nu însemna nimic pentru proasta aia de fată – tatăl ei i-ar fi cumpărat o altă pereche fără să se uite la preț. Dar ea, însemna o mulțime pentru mine. Din vânzarea acelei perle echipam o expediție. Fața lui impasibilă se schimbă brusc și se învioră. Știți ce dificultăți există în zilele noastre ca să strângem subscripții pentru săpături arheologice? Nu, nu știți. Vânzarea acelei perle ar ușura totul. Există un șantier unde vreau să sap, sus în Balucistan. Un întreg capitol de istorie așteptă acolo să fie descoperit...

Mi-am adus aminte de ce ați spus aseară, despre martorul care se sugestionează singur. M-am gândit că fata era de acest tip. Când am ajuns sus, i-am spus că cercelul era gata să se desprindă. Mam prefăcut că i-l înșurubez, în realitate, am apăsăsat cu vârful unui creionăș în lobul urechii. Câteva minute mai târziu am lăsat să cadă o pietricică. Ea putea să jure că

cercelul fusese în ureche și că tocmai îi căzuse. Între timp, am băgat perla în bucata de plastelină din buzunarul meu. Asta-i povestea mea. Nu foarte edificatoare. Acum e rândul dumneavoastră.

— De fapt nu am o veste, spuse domnul Parker Pyne. Erați singurul om care culegeați lucruri de pe jos, asta m-a făcut să mă gândesc la dumneavoastră. Și găsirea pietricelei aceleia pe platoul neted a fost semnificativă. Sugera trucul pe care l-ați jucat. Și apoi...

— Continuați, îl îndemnă Carver.

— Ei bine, vedeți, ați vorbit despre cinste puțin cam vehement aseară. Protestând peste măsură - ei bine, știți cum spune Shakespeare. Părea cumva, ca și cum ați fi încercat să vă convingeți pe dumneavoastră înșivă. Și apoi, ați fost puțin cam disprețuitor în problema banilor.

Fața omului dinaintea lui arăta hărțuită și obosită.

— Asta e, zise el. Totul s-a terminat cu mine acum. Îmi închipui c-o să-i înapoiați fetei zdrăngăneaua ei? Ciudat lucru, instinctul ăsta barbar de a se împodobi. Îl găsiți încă din timpurile paleolitice. Unul din primele instincte ale sexului feminin.

— Cred că o judecați greșit pe domnișoara Carol, spuse domnul Parker Pyne. Are minte și ceea ce e mai mult, o inimă. Cred că v-a păstrat pentru ea acest secret.

— Totuși tatăl nu-l va păstra, spuse arheologul.

— Ba cred că da. Știți „Pop” are propriile sale motive să-și țină gura. Cercelul ăla nu face 40.000 de dolari. Toată valoarea lui e de cinci dolari.

— Ce vreți să spuneți...?

— Da. Fata nu știe. Ea crede că sunt veritabile. Aseară, am avut niște bănuieli. Mi le-a trezit domnul Blundell care vorbea puțin cam prea mult despre toți banii pe care-i avea. Când lucrurile merg prost și te găsești la strâmtoare, ei bine, cel mai bine de făcut este să te împăunezi și să bravezi. Domnul Blundell a tras o cacialma.

Deodată, doctorul Carver zâmbi. Părea zâmbetul unui băiețel care se joacă, dar care arăta ciudat pe fața unui om în vârstă.

— Atunci suntem cu toții niște amărâți de săraci, nu! Zise el.

— Exact, confirmă domnul Pyne citând: „Un spirit de camaraderie ne face minunat de buni!”

X. Casa Filomelei¹⁸

— La revedere, dragă!

— La revedere, iubito!

Alix Martin stătea rezemată de porțița în stil rustic privind silueta soțului ei care se îndrepta pe drumul ce ducea spre sat.

Îndată o coti și-l pierdu din vedere, dar Alix rămăsese pe loc, cu gândurile aiurea, răsucind o buclă din părul ei negru, bogat ce-i căzuse pe față, cu Ochii visători, cătând undeva, departe.

Alix Martin nu era frumoasă, nici măcar nu se putea spune drăguță. Dar fața, cea a unei femei care nu mai era la prima tinerețe, iradia o lumină și o blândețe, după care foștii colegi de birou cu greu ar mai fi recunoscut-o.

Domnișoara Alix King fusese o tânără funcționară corectă, eficientă, puțin repezită, capabilă și realistă.

Alix absolvise școala după multe strădanii. Timp de cincisprezece ani, de la vârsta de optsprezece ani până împlinise treizeci și trei de ani, se întreținuse singură (din care, șapte ani, și o mamă invalidă) din munca ei de stenodactilografă. Lupta pentru existență îi înăsprise liniile delicate ale feței de adolescentă.

Sigur că fusese și o poveste de iubire, sau cam așa ceva, cu Dick Windyford, un coleg. Ca orice femeie sentimentală, Alix știuse întotdeauna, fără a lăsa impresia că știe, că el o iubea. În societate se știa că sunt prieteni, nimic mai mult. Din micul său salariu, Dick abia reușea să plătească taxele de școlarizare ale unui frate. Pentru moment, nu se putea gândi la căsătorie.

Și apoi, deodată, eliberarea de muncă zilnică îi veni fetei în modul cel mai neașteptat. O verișoară îndepărtată a murit, lăsându-i toți banii lui Alex – câteva mii de lire, suficient ca să-i asigure un venit de vreo două sute de lire pe an. Pentru Alix asta a însemnat libertate, viață, independență. Acum ea și Dick puteau să se căsătorească.

Dar Dick a reacționat cum ea nu se așteptase. Niciodată nu-i vorbise direct despre dragostea sa; acum mai mult decât oricând, părea și mai puțin înclinat s-o facă. O evita, devenise taciturn și morocănos. Alix își dădu imediat seama de situație. Ea era o femeie cu bani. Delicatețea și mândria îl împiedicau pe Dick s-o ceară de soție.

Îi plăcea de Dick la fel de mult ca și înainte și se gândea serios dacă n-ar fi fost cazul să facă ea primul pas, când, pentru a doua oară, i se întâmplă ceva cu totul neașteptat.

Îl întâlnește pe Gerald Martin în casa unui prieten. Acesta se îndrăgosti nebunește de ea și într-o săptămână s-au logodit. Alix, care se considerase întotdeauna „omul care nu se îndrăgostește la prima vedere”, era în al nouălea cer.

Lipsită cu totul de tact, a găsit modalitatea de a-și supăra fostul iubit. Dick Windyford venise la ea, spumegând de furie și de indignare.

— Omul ți-e complet străin! Nu știi nimic despre el!

— Știu că îl iubesc.

— Cum poți să știi... Într-o săptămână?

— Nu le trebuie la toți unsprezece ani să descopere că sunt îndrăgostiți de-o fată, strigă Alix supărată.

El se albi la față.

— M-am îndrăgostit de tine de când te-am întâlnit. Am crezut că și tu la fel.

Alix era sinceră.

— Și eu am crezut așa, recunosc eu. Dar asta s-a întâmplat pentru că nu știam ce înseamnă dragostea.

Atunci Dick izbucni din nou. Rugăminți, implorări chiar amenințări – amenințări împotriva bărbatului care îl dăduse la o parte. Alix a fost uimită să vadă ce vulcan se ascundea sub aparența rezervată a unui om pe care credea că-l cunoaște foarte bine.

În dimineața aceasta însorită, așa cum stătea rezemată de poarta casei, gândurile ei reînviau scena din trecut. Era căsătorită de o lună și se simțea în culmea fericirii. Totuși, în scurta absență a soțului care reprezenta totul pentru ea, o undă de neliniște îi perturba perfectă ei fericire. Și cauza acestei anxietăți era Dick Windyford.

De când se căsătorise, de trei ori avusese același vis. Locul era diferit, dar principalele elemente rămăneau neschimbate. Ea își vedea soțul zăcând mort, pe Dick Windyford stând în picioare lângă el și ea știa cât se poate de clar că el îi aplicase lovitura mortală.

Deși era oribil, altceva se dovedea a fi și mai oribil, adică, în momentul trezirii, deoarece în vis faptul părea cât se poate de natural și de inevitabil. Ea, Alix Martin, se bucura că-i murise soțul; ea își întindea mâinile recunoscătoare ucigașului, câteodată îi mulțumea. Visul se termina întotdeauna la fel: Dick Windyford o strângea în brațe.

Nu i-a povestit nimic soțului despre acest vis, dar, în sinea ei, era mai tulburată decât vroia să recunoască. Era un avertisment, unul împotriva lui Dick Windyford?

Alix a fost întreruptă din gândurile ei de sunetul strident al telefonului din casă. Intră și ridică receptorul. Deodată, o cuprinse amețeala și se ținu cu mâna de perete.

— Cine e la telefon?

— Ce, Alix, ce-i cu vocea asta a ta? Nu te-am recunoscut. Sunt eu, Dick.

— O! Exclamă Alix. Unde... Unde ești?

— La „Traveller's Arms” - așa-i zice, nu-i așa? Sau nu știi încă de existența cârciumii din satul tău? Sunt în concediu, pescuiesc puțin pe aici. Ai ceva împotriva să trec pe la voi în seara asta, după cină?

— Nu, spuse Alix aspru. Nu trebuie să vii.

Urmă o pauză și-apoi vocea lui Dick se auzi din nou, ușor schimbată.

— Te rog să mă ierți, spuse el protocolar. Sigur, n-o să vă tulbur...

Alix îl întrerupse brusc. El ar putea găsi purtarea ei prea neobișnuită. Și chiar era neobișnuită. Pe semne că era cu nervii la pământ.

— Am vrut numai să-ți spun că... Suntem ocupați diseară, îi explică ea, încercând să vorbească pe un ton cât se poate de natural. Nu vrei... Nu vrei să vii la cină mâine seară?

Dar, evident, Dick observase lipsa de amabilitate din vocea ei.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse pe același ton protocolar, dar s-ar putea să plece în orice clipă. Depinde dacă un prieten vine sau nu. La revedere, Alix. Făcu o pauză și apoi adăugă grăbit, pe un alt ton: îți doresc mult noroc, draga mea!

Alix puse la loc receptorul cu un sentiment de ușurare.

Nu trebuie să vină aici. Ce proastă sunt! Să ajung într-o stare ca asta. Și totuși mă bucur că nu vine.

Apucă o pălărie de țară de pe masă și ieși din nou în grădină, oprindu-se să se uite la numele gravat pe portic: „Casa Filomelei”

— Nu-i un nume plin de fantezie? Îi mărturisi lui Gerald înainte de a se căsători. El râse.

— Micuța mea londoneză! Remarcă plin de afecțiune. Nu cred că ai auzit vreodată cântând o privighetoare. Mă bucur că nu! Privighetorile ar fi trebuit să cânte numai pentru îndrăgostiți. Le vom asculta odată împreună într-o seară, în fața casei noastre.

Și, amintindu-și cum le auziseră într-adevăr, Alix, acum în pragul casei sale, se înroși de fericire.

Gerald găsisese „Casa Filomelei”. Venise la Alix, strălucind de entuziasm. Descoperise locul potrivit pentru ei, unic, o comoară, șansa unei vieți. Și Alix, când a văzut-o a fost cucerită de ea. E adevărat că era cam izolată – două mile până la satul cel mai apropiat – dar căsuța era așa de frumoasă, cu înfățișarea sa de epocă, totuși cu întreg confortul modern asigurat de băi, apă caldă, lumină electrică și telefon, încât o vrăji pe dată. Și atunci se ivi o încurcătură. Propietarul, un om bogat care o construisese după propria fantezie, refuza s-o închirieze. Vroia s-o vândă.

Gerald Martin deși avea un venit bun, nu putea să se atingă de capitalul său. Doar să extragă vreo mie de lire. Propietarul cerea trei. Dar Alix, care se atașase de casă, îi sări în ajutor. Capitalul ei era accesibil, constând din acțiuni la purtător. A contribuit cu jumătate din el la cumpărarea proprietății. Așa încât „Casa Filomelei” intră în posesia lor și Alix nu regretă nici o clipă alegerea. Adevărat că servitorilor nu le plăcea pustietatea rurală – atunci nu aveau niciunul – dar Alix, care dusese dorul unei vieți domestice, se bucura nespus să pregătească mici platouri gustoase și să facă ordine în casă.

Grădina, care etala o mare varietate de flori, se afla sub îngrijirea unui bătrân din sat, angajat să vină de două ori pe săptămână.

Cum dădu colțul casei, Alix fu surprinsă să-l găsească pe grădinarul cu pricina ocupat cu straturile de flori. Surprinsă, deoarece zilele de lucru ale acestuia era luna și vinerea și azi era miercuri.

— George, ce faci aici? Îl întrebă apropiindu-se.

Bătrânul se îndreptă din șale chicotind și o salută, ducându-și mâna la o pălărie veche.

— M-am gândit c-o să fiți uimită doamnă. Dar, să vedeți! Va fi o petrecere, vineri, la nobilul nostru și-mi zisei că nici domnul Martin, nici prea buna sa doamnă nu se vor supăra dacă o să vin o dată miercuria în loc de vineri.

— E-n regulă, îl asigură Alix. Sper să te distrezi la petrecere!

— Cum să nu, răspunse George sincer. E grozav să poți mânca până te umfli și să știi tot timpul că nu tu trebuie să plătești. Nobilul nostru oferă un ceai pe cinste pentru oamenii săi. Și-apoi m-am mai gândit, doamnă, că a-ș putea să vă văd înainte de plecare, pentru a afla cum doriți să fie bordurile. Cred că nu știți când o să vă întoarceți, nu-i așa?

— Dar nu mă duc nicăieri!

George o privi uimit.

— Nu plecați la Lan'ân19 mâine?

— Nu! Ce-ți veni?

George își dădu capul pe spate.

— M-am întâlnit cu domnul ieri în sat. Mi-a spus că plecați amândoi, mâine, la Lan'ân și nu era sigur când vă veți întoarce.

— Prostii! Râse Alix. Trebuie să fi înțeles greșit.

Totuși, se întrebă ce anume spuse Gerald de-l făcuse pe bătrân să creadă așa ceva. Ce curios, să meargă la Londra! Nu dorea deloc să se întoarcă la Londra.

— Nu pot să sufăr Londra! Declară deodată pe un ton aspru.

— Zău! Făcu George netulburat. Trebuie să fi înțeles oarecum greșit și totuși a spus-o destul de clar, așa mi s-a părut. Mă bucur că stați aici. N-are rost să căutați distracții încolo și înapoi și mie nu-mi pasă de Lan'ân. Nu mi-a trebuit niciodată să mă duc până acolo. Prea multe mașini - asta-i rău astăzi. Cum își iau un automobil, pe cinstea mea dacă oamenii mai stau liniștiți într-un loc. Domnului Ames, de pildă, nu i-a mai venit să rămână în casa asta - ce tip de om drăguț și la locul lui a fost până și-a cumpărat o chestie de-aia! Într-o lună a și pus casa de vânzare. Și cheltuiseră o groază pe ea, cu robinete în toate dormitoarele, lumină electrică și celelalte. „N-o să vă mai vedeți banii înapoi”, i-am spus. Dar el mi-a răspuns: „Am să iau toți penny până la două mii de lire pe casă”. Și, uite că i-a luat!

— A luat trei mii, zâmbi Alix.

— Două mii, repetă George. S-a vorbit atunci de suma pe care o cerea.

— De fapt, au fost trei mii, spuse Alix.

— Doamnele nu se pricep niciodată la socoteli, remarcă George, fără convingere. Să nu-mi spuneți că domnul Ames a avut obrazul să vă ceară trei mii de lire, așa pe șleau!

— Nu mi-a cerut mie, ci soțului.

George se aplecă din nou pe stratul de flori.

— Prețul a fost de două mii, repetă el cu încăpățânare.

Alix nu a mai vrut să-l contrazică. Îndreptându-se spre un alt strat, începu să culegă un braț de flori.

Cum se întorcea cu povara sa parfumată spre casă, observă un mic obiect de culoare verde închis printre frunzele unor răsaduri. Se aplecă și-l ridică, recunoscând agenda soțului.

O deschise, parcurgând însemnările cu un oarecare amuzament. Chiar de la începutul căsătoriei lor, își dăduse seama că Gerald, cel impulsiv și sentimental, poseda neașteptate calități de ordine și metodă. Se supăra dacă nu serveau masa la timp și-și aranja ziua următoare cu acuratețea unui mers al trenurilor.

Uitându-se prin agendă, se amuză găsimd însemnarea de la data de 14 mai: „Căsătorie cu Alix, St. Peter's, 2.30”.

„Nătărăul”, își spuse Alix în sinea sa, întorcând paginile. Deodată se opri.

„Miercuri, 18 iunie” - dar asta-i chiar astăzi!

În dreptul acelei zile, Gerald scrisese îngrijit: „9 p.m.”. Nimic altceva. Ce-și propusese Gerald să facă la 9 p.m.? Se minună Alix. Zâmbi din nou când își dădu seama că dacă asta era vreo poveste ca cele despre care citise atât de des, agenda-i furnizase, fără îndoială, o descoperire senzațională. Trebuie

să existe desigur în ea și numele unei alte femei. Răsfoi paginile pe îndelete înapoi. Erau date, întâlniri, referiri critice despre afaceri, dar un singur nume de femeie – al ei.

Totuși, după ce băgă agenda în buzunar și se îndreptă cu florile spre casă, își dădu seama că nu se simte în largul ei. Cuvintele rostite de Dick Windyford îi reveniră în minte ca și cum se afla lângă ea, repetându-le. „Omul ți-e complet străin! Nu știi nimic despre el”.

Era adevărat. Ce știa ea în fond despre el? Gerald avea patruzeci de ani. Trebuie să fi existat femei în viața lui în acești patruzeci de ani.

Alix încercă să se trezească din reverie. Nu trebuie să se lase pradă acestor gânduri. Deocamdată avea o problemă mai presantă de rezolvat. Să-i spună sau să nu-i spună soțului că Dick Windyford îi telefonase?

Trebuia avută în vedere posibilitatea ca Gerald să-l fi întâlnit deja în sat. Dar în acest caz, cu siguranță că el îi va povestii imediat când se va întoarce și atunci îi va lua o greutate de pe inimă. Dar, dacă nu... Atunci? Alix își dădea seama că nu dorea deloc să-i spună ceva despre asta.

Dacă i-ar spune, de bună seamă că el îi va propune să-l invite pe Dick Windyford la „Casa Filomelei”. Atunci va trebui să-i explice că Dick se autoinvitase și că ea găsisese un pretext ca să-l împiedice să vină. Și dacă el o va întreba de ce făcuse așa, ce avea ea să spună? Să-i povestească visul? Atunci ar fi răs sau mai rău, și-ar fi dat seama că-i acorda importanță, spre deosebire de el.

În cele din urmă, destul de rușinată, Alix hotărî să nu spună nimic. Era primul secret pe care-l ascundea față de soț și faptul ăsta o făcea să aibă muștrări de conștiință.

Când îl auzi pe Gerald întorcându-se din sat, cu puțin înainte de prânz, se repezi în bucătărie și se prefăcu că-i ocupată cu gătitul pentru ași ascunde nehotărârea.

Imediat, înțelese că Gerald nici nu-l zărise pe Dick Windyford. Alix simți deodată o ușurare, în același timp, era încurcată. I se părea că se afundase acum în minciună.

Abia după cina lor simplă, când stăteau în sufrageria cu scaune de stejar și cu ferestre larg deschise pentru a lăsa să intre aerul plăcut al nopții, parfumat de florile albe și violete de afară, Albe și-a amintit de agendă.

— Uite ceva cu care uzi florile, și i-o aruncă în poală.

— Mi-a căzut pe răsaduri, nu-i așa?

— Da; acum îți cunosc toate secretele.

— Nu face nimic, spuse Gerald dând din cap.

— Ce-i cu rendez-vous-ul de la ora nouă în seara asta?

— O! Asta... Păru puțin deconcertat, apoi zâmbi ca și cum ceva anume îl amuza grozav. E un rendez-vous cu o fată deosebit de drăguță, Alix. Are păr castaniu, ochii albaștrii și seamănă foarte mult cu tine.

— Nu înțeleg, răspuse Alix, prefăcându-se că-i severă. Ocolești subiectul.

— Nu. De fapt, asta îmi reamintește că voi developa niște negative în seara asta că vreau să mă ajuți.

Gerald Martin era un fotograf pasionat. Avea un aparat cam demodat, dar cu o lentilă excelentă; își developa propriile sale fotografii într-un mic beci pe care-l transformase într-o cameră obscură.

— Și asta trebuie făcut exact la ora nouă, spuse Alix ca să-l sâcăie.

Gerald o privi puțin vexat.

— Draga mea, zise el, cu o nuanță de seriozitate, toate trebuie planificate după un program bine definit. Numai așa îți duci lucrul la bun sfârșit cum se cuvine.

Alix rămase câteva minute tăcută, privindu-și bărbatul care fuma în scaun cu capul dat pe spate și trăsăturile clar conturate ale feței sale proaspăt bărbierite, profilându-se pe decorul întunecat. Și, deodată, dintr-un impuls necunoscut o cuprinse un val de panică încât strigă înainte de a se putea stăpâni: Gerald aș vrea să știu mai multe despre tine!

Bărbatul își întoarse fața uimită spre ea.

— Dar, dragă Alix, știi totul despre mine. Ți-am povestit despre copilăria mea în Northumberland, despre viața mea în Africa de Sud și ultimii zece ani în Canada care mi-au purtat noroc.

— Numai afaceri! Remarcă Alix cu dispreț.

Gerald izbucni în râs.

— Știu ce vrei să spui, povești de dragoste. Voi femeile sunteți toate la fel. Nimic nu vă interesează în afară de viața personală.

Alix simți că i se usucă gura, așa că murmură într-o doară:

— Bine, dar trebuie să fi fost... lubiri. Adică... Dac-aș ști...

Se lăsă liniște din nou pentru câteva clipe. Gerald Martin se încruntase și avea o expresie nehotărâtă. Când începu să vorbească, tonul lui era grav, fără nici o atmosferă de glumă ca mai înainte.

— Crezi că e înțelept, Alix... Această... Întrebare despre camera lui Barbă Albastră²⁰?

În viața mea au existat femei; da, nu neg! Nu mai crede dacă aș nega. Dar îți jur, pe onoarea mea, că niciuna nu a însemnat nimic pentru mine.

Era o undă de sinceritate în vocea sa care i-a liniștit soția.

— Mulțumită, Alix? Întrebă, zâmbind. Apoi o privi cu o umbră de curiozitate.

— Ce te-a determinat să te gândești la treburile astea neplăcute tocmai în seara asta?

Alix se ridică și începu să se plimbe neliniștită.

— Zău, nu știu. Am fost nervoasă toată ziua.

— Ce ciudat, remarcă Gerald abia șoptit. E foarte ciudat.

— De ce e ciudat?

— O, draga mea, nu te repezi așa la mine. Am spus asta pentru că, de obicei, ești așa de dulce și senină.

Alix zâmbi forțat.

— Toți s-au înțeles să mă supere astăzi. Chiar și bătrânul George are o idee fixă că vom pleca la Londra. Susține că tu i-ai spus-o.

— Unde l-ai văzut? Întrebă Gerald aspru.

— A venit să lucreze astăzi în loc de vineri.

— Idiot bătrân! Se înfurie Gerald.

Alix rămase cu gura căscată. Fața soțului era roșie de enervare. Nu-l văzuse niciodată așa de mânios. Observând cât era de uimită, Gerald făcu un efort să-și recapete stăpânirea de sine.

— De fapt, e un idiot bătrân! Îl categorisi el.

— Ce i-ai spus de l-a determinat să creadă asta?

— Eu? Nu i-am zis nimic. Sau... A, da, îmi amintesc; am făcut o glumă proastă „că zbor la Londra, dimineață” și cred că el a luat-o în serios. Ori n-a auzit bine. L-ai contrazis, nu-i așa?

Aștepta nerăbdător răspunsul ei.

— Desigur, dar e tipul de bătrân căruia dacă-i intră o idee în cap nu mai îți este ușor să i-o scoți.

Apoi i-a relatat despre încăpățânarea lui George în legătură cu suma de bani cerută pe casă.

Gerald tăcu câțva timp și apoi îi explică încet.

— Ames era dispus să ia două mii bani cash și restul de o mie să reprezinte ipoteca pe casă. Îmi închipui că de aici provine confuzia.

— Foarte probabil, fu de acord Alix.

Apoi se uită la pendulă și-i arătă, răutăcioasă cu degetul.

— E timpul să cobori, Gerald. Ai întârziat cinci minute!

Un zâmbet cu totul neobișnuit apăru pe fața lui Gerald Martin.

M-am răzgândit, spuse calm; nu mai fac fotografii în seara asta.

Mintea unei femei e un lucru curios. Când se culcă în noaptea aceea de miercuri, Alix se simțea mulțumită și liniștită. Fericirea ei asediată cu puțin timp în urmă îi revenise triumfătoare ca mai înainte.

Dar, până în seara zilei următoare, își dădu seama că niște forțe subtile se întreceau să i-o submineze. Dick Windyford nu mai telefonase, și cu toate acestea, i se părea că influența lui își făcea simțită prezența. Cuvintele sale îi reveneau mereu în minte: „Omul ți-e complet străin! Nu știi nimic despre el!”. Împreună cu ele îi reapărea fața soțului, fotografiată clar de creierul ei, când îi atrăsese atenția: „Crezi că e înțeleaptă, Alix... Această întrebare despre camera lui Barbă Albastră?” De ce vorbise astfel?

Era un avertisment, o nuanță de amenințare. Ca și cum ar fi spus de fapt: „Te invit să nu te amesteci în viața mea, Alix. Ai putea avea un șoc urât dacă o faci!”.

Până vineri dimineață, Alix ajunsese la convingerea. Că existase o femeie în viața lui Gerald - o cameră a lui Barbă Albastră pe care încercase cu asiduitate s-o ascundă de ea. Gelozia în stare latentă era acum gata de atac.

Cu o femeie trebuia să se întâlnească în seara aceea, la ora nouă? Povestea cu dezvoltatul fotografiilor era o minciună inventată sub presiunea momentului?

Cu trei zile în urmă, ar fi jurat că-și cunoaște bărbatul ca în palmă. Acum i se părea un străin despre care nu știa nimic. Își reaminti furia lui inexplicabilă față de bătrânul George, atât de constantă cu obișnuita lui

bună-dispoziție. Un fleac, poate, dar care îi dovedea că nu prea îl cunoștea pe omul gu care se căsătorise.

Vineri, am nevoie de mai multe mărunțișuri din sat. După-amiază, Alix îl anunță că se va duce după ele, în timp ce Gerald va rămâne în grădină; dar, oarecum spre surpriza sa, el se opuse vehement acestui plan și insistă să se ducă personal în timp ce ea să rămână acasă. Alix a fost obligată să cedeze, dar insistența soțului o uimi și o alarmă. De ce era atât de îndârjit s-o împiedice să meargă în sat?

Deodată i se profilă o explicație care-i lumina întreaga situație. Nu era oare posibil ca, fără să-i spună absolut nimic, Gerald să fi dat peste Dick Windyford? Gelozia ei, cu totul adormită la începutul căsniciei, se conturase după aceea. Nu se putea întâmpla același lucru și cu Gerald? Poate că dorește s-o împiedice să-l revadă pe Dick Windyford. Această explicație era fondată așa de bine pe fapte și atât de reconfortantă pentru mintea sa agitată, că o acceptă cu dragă inimă.

Totuși, după ceai, se simți neliniștită și îngrijorată. Se împotriva unei tentații care o cuprinsese încă de la plecarea lui Gerald. În cele din urmă, găsind scuza că trebuia neapărat să facă ordine în încăpere, urcă în camera de îmbrăcat a soțului ei. Luă și o cârpă de praf ca să pretindă că se ocupă de curățenie.

„Numai de-aș fi sigură”, își repetă. „Numai dacă aș putea fi sigură!”.

În van își spunea ea că orice lucru compromițător fusese distrus cu mulți ani în urmă. Împotriva acestui raționament aducea argumentul că bărbații păstrează uneori cea mai edificatoare dovadă dintr-un exces de sentimentalism.

În cele din urmă Alix se decise. Roșie la față de fapta rușinoasă pe care avea s-o facă, începu să caute cu febrilitate prin pachetele de scrisori și documente, umblă prin sertare, scotoci și prin buzunarele hainelor soțului.

Numai două sertare nu a putut deschide: cel de jos de la scrin și cel mai mic din dreapta de la birou. Dar, de-acum, lui Alix nu-i mai era rușine deloc. Era convinsă că într-unui dintre aceste sertare avea să găsească mărturii despre femeia imaginară din trecut care o obseda.

Își reaminti că Gerald își lăsase cheile la întâmplare pe bufetul de jos. Le luă și le încercă una după alta. A treia cheie se potrivea la sertarul de la birou. Alix îl trase plină de nerăbdare. Descoperi un carnet de cecuri și un pormoneu burdușit cu bancnote, precum și scrisori legate într-un pachet cu o bucată de bandă de magnetofon.

Respirând sacadat, Alix desfăcu banda. Se înroși până în vârful urechilor, le așezară înapoi în sertar și-l închise cu cheia. Căci scrisorile erau ale ei însăși, trimise lui Gerald Martin înainte de căsătorie.

Se întoarse acum spre scrin, mai mult din pornirea de a duce totul la bun sfârșit decât din speranța de a găsi ceea ce căuta.

Spre uimirea ei, niciuna din cheile lui Gerald nu se potrivea la sertarul cu pricina. Ca să nu se dea bătută, Alix se duse în celelalte camere și adună toate cheile. Încântată, văzu cum cea de la debara mergea și la scrin.

Descuie sertarul și-l trase spre ea. Dar acolo nu se afla decât un sul de tăieturi din ziar, murdare și decolorate de vreme.

Alix răsuflă ușurată. Totuși, aruncă o privire pe tăieturi, mânată de curiozitatea de a afla ce subiect îl interesase pe Gerald atât de mult încât își dăduse osteneala să păstreze sulul cel prăfuit. Aproape toate erau din ziare americane, datate cu vreo șapte ani în urmă și referitoare la procesul unui vestit escroc și bigam, Charles Lemaitre. Acesta fusese suspectat că-și lichidase victimele sale feminine. Un schelet a fost dezgropat de sub dușumeaua unei case pe care o închiriasse și de majoritatea femeilor cu care „se căsătorise” nu se știa absolut nimic.

El se apărase de învinuiri cu deosebită abilitate, asistat de unul dintre cei mai buni pledanți din Statele Unite. Verdictul „scoțian” de „Not Proven” – nedovedit – s-ar fi putut potrivi cel mai bine cazului. În lipsa acestuia, a fost declarat nevinovat, a scăpa de pedeapsa capitală, dar l-au condamnat la ani lungi de închisoare din cauza celorlalte capete de acuzare împotriva sa.

Alix își aduse aminte de vâlva stârnită la acea vreme de acest caz, ca și de senzația produsă de evadarea lui Lemaitre, trei ani mai târziu. Nu mai fusese niciodată prins. Despre personalitatea omului și puternica sa forță de atracție asupra femeilor se scrisese din belșug în presa britanică la timpul respectiv, ca și în timpul procesului, protestele sale violente și leșinurile bruște cauzate de slăbiciunea inimii, deși necunoscătorii le puneau pe seama talentului său dramatic.

Era și o fotografie pe una dintre tăieturi și Alix o studie cu un anume interes: un domn cu barbă lungă, cu un aer de intelectual.

Ce-i amintea de figura asta? Deodată, șocată, își dădu seama că era însuși Gerald. Ochii și fruntea erau aceleași. Pesemne, din această cauză păstrase tăieturile din ziar. Privirea i se opri peste paragraful de lângă fotografie. Se părea că anumite date fuseseră înscrise în agenda acuzatului și se presupunea că atunci își ucisese victimele. Apoi, o femeie depusese mărturie și îl identificase pe individ cu certitudine după alunița pe care o avea la încheietura stângă, chiar sub palmă.

Alix scăpă hârțiile din mână și se clătină amețită. La încheietura stângă, chiar sub palmă, soțul ei aveau o mică cicatrice.

Camera începu să se învârtă cu ea. În fond, era extrem de ciudat că ajunsese să creadă cu atâta ușurință și cu absolută certitudine că Gerald Martin era Charles Lemaitre! O știa și o acceptă dintr-o străfulgerare. Fragmente desperate i se învârteau prin cap, ca bucăți dintr-un joc de cartonașe, care, selecționate, constituiau o imagine.

Banii plătiți pentru casă – banii ei – numai banii ei; acțiunile la purtător pe care i le încredințase lui spre păstrare. Chiar și visul ei i se părea că are o semnificație adevărată. Adânc în subconștient, se temuse de Gerald Martin și dorea să scape de el. Și la Dick Windyford se gândea, fără să vrea, după ajutor. Tot de aceea putuse să accepte adevărul cu atâta ușurință, fără îndoială sau ezitare. Ea urma să fie o altă victimă a lui Lemaitre. Foarte curând, poate...

Un geamăt îi scăpă când își aminti de ceva. „Vineri, 9 p.m.” Pivnița, cu dale așa ușor de ridicat! Își mai înmormântase una dintre victime într-o pivniță. Totul fusese aranjat pentru miercuri noaptea. Dar ca să notezi așa ceva din vreme, de-o manieră atât de metodică – nebunie! Nu, era logic. Gerald își însemna cu grijă toate acțiunile; pentru el crima era o treabă ca oricare alta.

Dar ce o salvase? Oare ce anume o salvase? Renunțase el în ultima clipă? Nu. Brusc, sosi și răspunsul – bătrânul George.

Acum înțelegea furia necontrolată a bărbatului ei. Fără îndoială, el pregătise terenul spunând tuturor celor pe care-i întâlnise că urmau să plece la Londra a doua zi. Atunci George venise la lucru pe neașteptate îi menționase despre Londra și ea îl contrazisese. Prea riscant s-o omoare în noaptea aceea, de vreme ce bătrânul George ar fi relatat convorbirea. Ce salvare! Dacă n-ar fi menționat fleacul ăla. Alix se cutremură.

În clipa următoare încremeni. Auzise scârțâitul porții. I se întorsese soțul. Pentru o clipă Alix rămăsese înțepenită locului, apoi se îndreptă în vârful picioarelor spre fereastră, uitându-se afară la adăpostul unei draperii.

Da, era bărbatul ei. Zâmbitor, fredona un cântecel, în mână ținea un obiect care îi îngheță inima bieteii fete. Era o săpăligă nou-nouță.

Alix își dădu seama din instinct. Urma să se întâmple la noapte...

Dar mai exista o șansă. Gerald, continuându-și cântecelul, se îndreptă spre spatele casei.

Fără să ezite nici un moment, se repezi în jos pe scări și afară din casă. Dar tocmai când ieșea pe ușă, soțul apăru din partea cealaltă.

— Hei, unde alergi așa grăbită?

Alix se strădui din răspuțeri să pară calmă ca de obicei. Deocamdată șansa i se risipise, dar dacă avea grijă să nu-i suscite suspiciuni, poate ar mai fi găsit una mai târziu. Poate chiar acum...

— Mă duc să mă plimb la capătul potecii și înapoi, răspunse pe un ton care suna slab și nesigur, chiar și pentru ea.

— Foarte bine, zise Gerald. Vin cu tine.

— Nu, te rog, Gerald. Sunt... Nervoasă, mă doare capul... Mai bine mă duc singură.

Se uită la ea cu atenție. I se păru că o umbră de îndoială i se strecură în privire.

— Ce-i cu tine, Alix? Ești palidă, tremuri.

— Nimic. Se sforță să fie vioaie, zâmbi. Am o durere de cap, asta-i tot. Plimbarea îmi va face bine.

— Dar ăsta nu e un motiv să-mi spui că nu vrei să vin cu tine, remarcă Gerald, chicotind. Vin chiar dacă vrei sau nu.

Nu mai îndrăzni să i se opună. Dacă o suspecta că știe...

Cu un efort, reuși să-și recapete ceva din purtarea ei obișnuită. Și totuși avea sentimentul neliniștitor că el o privea cu coada ochiului din când în când, ca și cum nu era pe deplin mulțumit. Își dădu seama că nu-i înlăturase cu totul suspiciunile.

Când s-au întors acasă, a insistat ca ea să se întindă și i-a adus apă de colonie să-i tamponeze tâmpilele. Era, ca mai înainte, soțul iubitor. Alix se simțea neajutorată ca țintuită într-o cursă.

N-o lăsa nici o clipă singură. A mers cu ea în bucătărie și a ajutat-o să care mâncarea rece pe care o pregătise. Abia putu să înghită ceva la cină și chiar se forță să mănânce, să pară veselă și naturală. Acum știa că luptă pentru viața ei. Se afla singură cu bărbatul acesta la mile distanță de orice ajutor, cu totul la mila lui. Singura ei șansă era să-i înșele bănuielile, astfel ca el s-o lase doar câteva clipe singură, atât cât i-ar fi trebuit să ajungă la telefonul din hol și să ceară ajutor. Singura speranță care-i mai rămăsese.

Pentru o clipă îi reveni speranța când își reaminti cum renunțase anterior la planul lui. Ce-ar fi dacă i-ar spune că Dick Windyford venea la ei în vizită în seara aceea?

Cuvintele îi stăteau pe limbă. Dar renunță la ele imediat. Omul ăsta nu putea fi duș cu vorba a doua oară. Se citea o hotărâre, un elan sub calmul său aparent, care-i făcea rău. În felul acela ar fi precipitat crima. Ar fi ucis-o pe loc și i-ar fi telefonat liniștit lui Dick Windyford pretextând că fusese chemat de urgență undeva. Oh! Dacă Dick Windyford ar fi venit la ei în seara aceea! Dacă Dick...

Deodată o idee îi trecu prin cap. Îl privi cercetătoare pe Gerald de parcă se temea că el citea gândurile. Făcându-și un plan, căpătă mai mult curaj. Purtarea sa deveni atât de naturală încât se minună ea însăși.

Pregăti cafeaua și o duse pe verandă unde stăteau adesea în serile frumoase.

— Apropo, rosti Gerald, o să facem fotografiile acelea mai târziu.

Alix se înfioră toată, dar îi răspunse cu nonșalanță:

— Nu poți și singur? Sunt cam obosită în seara asta.

— N-o să ia mult timp. Zâmbi ca pentru el. Și-ți promit că nu te vei mai simți obosită după aceea.

Cuvintele păreau să-l amuze. Alix se cutremură. Acum sau niciodată venise vremea să-și ducă planul la îndeplinire.

Se ridică în picioare.

— Vreau să-i telefonez măcelarului, îl anunță ea într-o doară. Nu te deranja.

— Măcelarului? La ora asta?

— Magazinul e închis, bineînțeles, deșteptule! Dar el e acasă. Și mâine e sâmbătă și-aș vrea să-mi aducă devreme niște cotlete de vițel, înainte ca altcineva să pună mâna pe ele. Bătrânul face orice pentru mine.

Intră repede în casă, închizând ușa după ea. Îl auzi pe Gerald spunând: „Nu închide ușa!” și îi răspunse prompt: „Nu vreau să intre moliile. Nu le pot suferi. Ce te temi că-i fac declarații de dragoste măcelarului, prostule?”

Cum intră, apucă receptorul și formă numărul de la „Traveller's Arms”. I se dădu imediat legătura.

— Domnul Windyford! Mai e acolo? Pot să vorbesc cu el?

Și-atunci inima i se strânse de spaimă. Se deschise ușa și bărbatul ei intră în hol.

— Te rog pleacă, Gerald, spuse ea iritată. Nu-mi place să asculte cineva când telefonez.

El se mulțumi să râdă și se trânti într-un scaun.

— Îi telefonezi chiar măcelarului? O chestionă el.

Alix era disperată. Planul ei eșuase. Peste un minut Dick Windyford venea la telefon. Să riște totul și să strige după ajutor?

Și cum apăsa și ridica cheița în receptor, care permite să fie auzită sau nu la celălalt capăt, un alt plan îi trecu prin cap.

„Va fi dificil”, se gândi în sinea ei. „Trebuie să-mi țin firea, să caut cuvintele potrivite și să nu ezit nici o clipă, dar cred că am să mă descurc. Trebuie!”

Și în acea clipă îi auzi vocea lui Dick Windyford la celălalt capăt al firului.

Alix inspiră adânc. Apoi, apăsa cheița hotărâtă și spuse:

— Doamna Martin la telefon... De la „Casa Filomelei”. Vă rog să veniți (ridică cheița) mâine dimineață cu șase cotlete frumoase de vițel (apăsă cheița din nou). E foarte important (ridică cheița). Vă mulțumesc foarte mult, domnule Hexworthy: cred că nu vă supărați c-am sunat așa târziu. Regret, dar cotletele sunt cu adevărat o chestiune (apăsă cheița din nou) de viață și de moarte (ridică cheița). Foarte bine, mâine dimineață, (o apăsa) Cât mai repede posibil.

Puse receptorul în furcă și se întoarse spre soțul ei, aproape sufocată.

— Așa vorbești tu cu măcelarul? O întrebă Gerald.

— Țasta-i stilul feminin, sublime Alix cochetând.

Era extrem de emoționată. Nu bănuise nimic. Dick, chiar dacă nu înțelesese, va veni.

Se duse în sufragerie și aprinse lumina. Gerald o urmă.

— Pari foarte bine dispusă acum, o privi el plin de curiozitate.

— Da, mi-a trecut durerea de cap. Se așeză în scaunul ei și-i zâmbi soțului care se cufundă în fotoliul din fața ei. Se simțea salvată. Era numai opt și douăzeci și cinci de minute. Dick sosi cu mult înainte de ora nouă.

— Nu prea mi-a plăcut cafeaua, se plânse Gerald. Avea un gust foarte amar.

— E un nou sortiment. Nu-l mai cumpărăm, dacă nuți place, dragă.

Alix își luă lucrul de mână și începu să croșeteze. Gerald citi câteva pagini din cartea sa. Apoi se uită la pendulă și abandonează cartea.

— Opt și jumătate. E vremea să mergem în pivniță și să ne apucăm de treabă.

Alix scăpă lucrul din mână.

— O, nu încă. Să așteptăm până la ora nouă.

— Nii, drăguță, opt și jumătate. Asta-i ora pe care am fixat-o. Te vei putea culca mai devreme.

— Dar aș vrea să aștept până la nouă.

— Doar știi că atunci când fixez o oră o respect întotdeauna. Haide, Alix! Nu mai aștept nici o clipă.

Alix ridică privirea și fără să vrea simți că teroarea pune stăpânire pe ea. Masca îi căzuse. Gerald își frecă mâinile. Ochii îi străluceau de nerăbdare, își umezea mereu buzele uscate. Nu-i mai păsa să-și ascundă exaltarea.

Alix se gândi: „E adevărat... El nu poate să aștepte... E ca un nebun”.

Se îndreptă spre ea și o ridică în picioare, apucând-o de umăr.

— Haide, fetiço, sau te duc pe sus acolo!

Vorbea vesel, dar se distingea o agresivitate nedeghizată în vocea care o strivea. Cu un efort suprem se eliberă și se lipi de perete. Era complet lipsită de putere. Nu putea să scape, să facă nimic... Și el venea spre ea.

— Haide Alix...

— Nu, nu!

Țipă, cu mâinile întinse încercând neputincioasă să-l țină la distanță.

— Gerald, oprește-te, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

El se opri.

— Să mărturisești? Întrebă el curios.

— Da, să mărturisesc.

Folosise cuvintele la întâmplare, dar continuă disperată, încercând să-i distragă atenția.

Pe față îi trecu o undă de dispreț:

— Un fost iubit, îmi închipui, mârâi el.

— Nu, îl contrazise Alix. Altceva. Cred că o să zici... Da, o să zici c-a fost o crimă.

Și deodată își dădu seama că atinsese coarda sensibilă. Din nou îi distrase atenția. Văzând asta își recăpăta curajul. Se simțea stăpână pe situație.

— Mai bine te-ai așeza la loc, rosti ea liniștită.

Traversă și ea camera până la scaunul ei și se așeză.

Se aplecă chiar și-și ridică lucrul de mână. Dar în spatele calmului ei afișat se gândea și inventa cu febrilitate: Căci povestea pe care o născocea trebuia să-i rețină interesul până când avea să primească ajutor.

— Ți-am spus, începu ea rar, c-am fost stenodactilografă timp de cinsprezece ani. Asta nu-i în întregime adevărat. Au fost două perioade. Prima, când aveam douăzeci și doi de ani. Am întâlnit un bărbat mai în vârstă, cu o mică proprietate. S-a îndrăgostit de mine și mi-a cerut să ne căsătorim. Am acceptat. A urmat nunta. Făcu o pauză. L-am determinat să facă o asigurare pe viață în favoarea mea.

Observă cum se ivi un interes sporit pe fața soțului și continuă cu siguranță reînnoită:

— În timpul războiului, am lucrat o vreme într-un spital. Acolo m-am îndeletnicit cu tot felul de medicamente și otrăvuri rare.

Se opri să reflecteze. El era acum interesat îndeaproape, nu mai era nici un dubiu. Ucigașul e interesat întotdeauna de crimă. Ea contase pe asta și reușise pe asta și reușise. Aruncă o privire furișă spre pendulă. Era nouă fără douăzeci și cinci de minute.

— Există o otravă sub formă de pudră albă. Un vârf de cuțit din ea înseamnă moarte. Poate știi ceva despre otrăvuri?

Puse întrebarea oarecum frământată. Dacă știa, trebuia să fie grijulie.

— Nu, recunosc Gerald: Nu știu mai nimic despre ele.

Răsuflă ușurată.

— Ai auzit de hyoscina²¹, nu-i așa? Este un medicament care acționează în același fel, dar este absolut imposibil de depistat. Orice doctor dă un certificat de infarct. Am furat o mică cantitate și am păstrat-o la mine.

Se opri, dozându-și forțele.

— Continuă, o îndemnă Gerald.

— Nu. Mi-e teamă. Nu pot să-ți spun. Altădată.

— Acum, insistă el nerăbdător. Vreau s-o aud.

— Eram căsătorită de o lună. Am fost foarte bună cu soțul meu mai în vârstă, foarte blândă și credincioasă. Mă lăuda la toți vecinii. Toți știau ce soție model sunt. Eu îi făceam întotdeauna cafeaua seara. Odată, când eram singuri, i-am turnat în ceașcă puțin din alcaloidul mortal.

Alix se opri și băgă cu grijă un fir nou în ac. Ea, care nu jucase niciodată teatru, rivaliza în acest moment cu cea mai mare actriță din lume. Trăia cu adevărat rolul ucigașei cu sânge rece.

— Era foarte liniștit. Am rămas privind-l. Deodată simți că n-are aer și eu am deschis fereastra. Apoi a spus că nu se poate mișca din scaun. Imediat muri.

Se opri zâmbind. Era nouă fără un sfert. Vor veni curând mai mult ca sigur.

— Cât era de mare asigurarea? O întrebă Gerald.

— Cam două mii de lire. Am făcut speculații cu ei și i-am pierdut. M-am întors la birou. Dar nu m-am gândit niciodată să rămân acolo prea mult. Apoi am întâlnit un alt bărbat. La birou îmi păstrasem numele de fată. Nu știa că mai fusesem căsătorită. Era mai tânăr, destul de drăguț și chiar înstărit. Am făcut o nuntă restrânsă în Sussex. N-a vrut să-și facă asigurarea pe viață, dar, în schimb, a scris un testament în favoarea mea. Îi plăcea să-i prepar cafeaua, exact ca primului meu soț.

Alix zâmbi, dusă pe gânduri și adăugă simplu: Fac cafea foarte bună.

Apoi continuă:

— Aveam mai mulți prieteni în satul în care locuiam. Au fost foarte triști pentru soarta mea, când bărbatul mi-a murit subit de atac de cord, într-o seară, după cină. Nu prea îmi plăcea de doctor. Nu cred că m-a bănuțit, dar, în mod sigur, a fost foarte surprins de decesul neașteptat al soțului. Nu prea știu de ce m-am întors la birou. Probabil, obișnuința! Al doilea mi-a lăsat circa patru mii de lire. N-am făcut speculații de data aceasta; i-am investit. Așadar, după cum vezi...

Dar fu întreruptă. Gerald Martin, congestionat la față, aproape înecându-se, își îndreptase arătătorul tremurând spre ea.

— Cafeaua, Dumnezeu! Cafeaua!

Se holbă la el.

— Acum înțeleg de ce era amară. Afurisita dracului! Te-ai folosit de trucul tău din nou.

Se apucase cu mâinile de brațele fotoliului. Era gata să sară la ea.

— M-ai otrăvit!

Alix se retrăgea de frică spre șemineu. Acum, îngrozită, deschise gura ca să nege... După care se opri. Într-o clipă ar fi sărit la ea. Își adună toate puterile. Îl ațintea cu privirea, sfidătoare.

— Da. Te-am otrăvit. Otrava a început să-și facă efectul. Într-o clipă n-o să te mai poți mișca din fotoliu... Nu te poți mișca...

Dacă l-ar putea ține acolo măcar încă trei minute...

Ah! Ce era asta? Pași pe drum. Scârțâitul porții. Apoi pași pe cărarea din curte. Ușa care se deschidea.

— Nu te poți mișca, repetă ea.

Apoi se strecură pe lângă el și fugi disperată din cameră, căzând leșinată în brațele lui Windyford.

— Doamne, Alix! Strigă aceasta.

Apoi se întoarse către omul cu care venise, o siluetă înaltă, robustă, în uniformă de polițist.

— Du-te și vezi ce se întâmplă în camera aia!

O întinse cu grijă pe Alix pe sofa și se aplecă asupra ei.

— Fetița mea, murmură el. Biata mea fetiță. Ce ți-au făcut?

Pleoapele i se deschiseră și-i rosti doar numele lui.

Dick își reveni când polițistul îi atinse brațul.

— Nu-i nimic în cameră, sir, doar un bărbat care stă în fotoliu. Arată ca și cum s-ar fi speriat de moarte și...

— Da?

— Ei bine, sir, e...mort.

Au fost surprinși auzind vocea lui Alix. Vorbea ca în vis, cu ochii închiși.

— Și imediat, spunea ea, ca și cum cita din ceva, el muri...

XI. Festa unchiului Andrew.

Problema pe care am avut-o de rezolvat în legătură cu domnișoara Violeta Marsh contrasta fericit cu sarcinile noastre de rutină cotidiene. Poirot a primit de la ea o scrisoare laconică, dar ironică în același timp, prin care îi cerea o întâlnire și la care acesta i-a răspuns, comunicându-i că o așteaptă în dimineața următoare, la orele 11.

Tânăra a fost foarte punctuală. Înaltă, cu trăsături fine, purta o toaletă elegantă și decentă în același timp. Avea aerul senin al unei femei obișnuite să trateze afaceri și să se descurce singură în viață. În concordanță cu admirația reținută pe care mi-o inspiră cei ce folosesc termenul „o femeie modernă”, nu mi s-a părut foarte simpatică la prima vedere, în ciuda aspectului său atrăgător.

— Problema pe care vreau s-o discut cu dumneavoastră, domnule Poirot, are un caracter mai deosebit, începu ea după se așeză în fotoliul pe care prietenul meu o invitase. Cred că ar fi de preferat să încep cu începutul.

— Puteți începe, domnișoară. Eu vă ascult.

— Sunt orfană. Tatăl meu era mezinul unui fermier modest din Devonshire. Era proprietarul unei ferme foarte sărace; astfel încât cel mai mare dintre frați se hotărî să plece în Australia, unde a avut norocul să strângă o frumoasă avere, în urma unor afaceri avantajoase. În schimb, tatăl

meu, care se numea Roger, n-avea nici o atracție pentru agricultură. Datorită educației modeste, pe care și-o făcuse prin mijloace proprii, obținui postul de contabil la o mică firmă de comerț și se căsătorii cu o fată dintr-o familie de rang mult mai înalt decât a sa. Mama era fiica unui artist fără noroc. Aveam vreo șase ani când a murit tata; mama l-a urmat când împlinisem patrușprezece ani. Începând din acea zi, nu mi-a mai rămas pe lume decât o rudă, unchiul Andrew, care sosise de puțină vreme în Australia, și care cumpăraseră aici o mică proprietate căreia îi dăduse pomposul nume de Reședința Seniorială a Racului Cățăărător.

Unchiul meu s-a arătat din primele clipe plin de bunătațe cu sărmana orfană ce eram; m-a luat imediat la el acasă și s-a purtat cu mine, din toate punctele de vedere, ca și cu propria sa fiică. Reședința Seniorială a Racului Cățăărător, în ciuda numelui său, nu era altceva decât o veche fermă.

Unchiul avea, cum se zice în popor, pământul în sânge, și se interesa continuu de metodele moderne folosite în agricultură. În contradicție cu aceasta, deși era atât de bun cu mine, avea idei total retrograde în ceea ce privește educația. Dotat cu un talent deosebit, nu primise decât o educație rudimentară și nu dădea nici cea mai mică importanță lucrurilor „care se învață din cărți”. Considera că este absolut inutil să le înveți carte pe femei, căci, după el, era de preferat să le dai tinerelor câteva noțiuni practice, să faci din ele bune gospodine; cu alte cuvinte, să știe să administreze bine gospodăria în loc să le trimiți la școală. Spre profundul meu regret, am aflat că un asemenea program îmi era destinat. Această perspectivă m-a făcut să mă revolt, căci mă simțeam deosebit de dotată pentru studiu și fără nici o predispoziție pentru treburile casnice. Cum eu nu îmi ascundeam sentimentele, acestea deveniră generatoare de ură și certuri între noi, mai ales că și unul și celălalt aveam caractere tenace și voluntare.

În sfârșit, am reușit, în ciuda tuturor greutăților, să-mi obțin diploma. Situația atinse punctul culminant în ziua când l-am anunțat pe unchiul meu că intenționez să merg la școala din Gerton, având ceva bani de la mama și fiind hotărâtă să profit de însușirile mele naturale. Atunci am avut cu unchiul meu o explicație decisivă și prelungită, în care mi-a expus, categoric, punctele sale de vedere: eu eram singura lui rudă și dorea să-mi lase moștenire toată agoniseala sa, ceea ce ar reprezenta, în viitor, o mare avere. Dar mi-a atras atenția, o dată pentru totdeauna, că dacă voi insista în ideile mele absurde, să nu aștept nimic de la el...

N-am făcut nimic care să știrbească respectul pe care-l purtam, dar am continuat să fiu neclintită în hotărârea mea, dându-i să înțeleagă limpede că îi păstram aceeași afecțiune, dar așteptam să pot să-mi duc viața după cum credeam eu de cuviință. Și ne-am despărțit cu următoarele cuvinte: „Te crezi foarte deșteaptă, mi-a zis în încheiere, află deci că, deși nu am cultura ta, mă consider mai isteț ca tine... O să vedem... Cine râde la urmă, râde mai bine!”

Această scenă a avut loc acum nouă ani. Ca urmare, din când în când, mă duceam să petrec câteva zile la el acasă, rămânând în relații prietenești, dar niciodată nu a mai deschis discuția despre acel subiect.

În ultimii trei ani, sănătatea sa s-a șubrezit mult, astfel încât în urmă cu aproape o lună de zile a murit. Și iată, domnule Poirot că am ajuns la scopul vizitei mele. Unchiul meu a lăsat un testament extraordinar în care se menționează că Reședința Seniorală a Racului Cățărător, cu toate acareturile, se va afla la dispoziția mea timp de un an, începând de la data decesului său; „perioadă în care, spune el, inteligenta mea nepoată va avea posibilitatea să-și pună în aplicare deșteptăciunea ei remarcabilă”. După expirarea acestui termen, dacă mă voi dovedi mai puțin isteț decât el, casa și toată averea unchiului meu vor trece în proprietatea unor instituții de binefacere.

— E destul de neplăcut pentru dumneata, domnișoară, fiind singura rudă a domnului Marsh.

— Eu nu privesc lucrurile în felul acesta. Unchiul Andrew a fost cinstit și m-a prevenit, iar eu am ales drumul pe care l-am dorit. Din clipa în care eu am refuzat să mă conformez dorințelor sale, unchiul era liber să dispună de averea lui după bunul său plac.

— Testamentul a fost redactat în fața unui notar?

— Nu, domnule. A fost redactat pe un formular tipărit și în prezența a doi martori: familia care locuiește în casa unchiului meu și se ocupă de îngrijirea lui.

— Atunci dumneata ești de părere că formula propusă de defunctul dumitale unchi este corectă?

— Eu așa consider.

— De fapt, cred că lucrurile se pot interpreta astfel, zise Poirot filosofând, după toate aparențele, unchiul dumitale a ascuns pe undeva, prin vechiul său birou, fie o sumă de bani în bancnote, fie, mai degrabă, un al doilea testament care l-ar anula pe primul, punându-vă la dispoziție un an pentru a vă dovedi istețimea și a ghici ascunzătoarea.

— Perfect, domnule Poirot, și vă aduc cel mai mare elogiu, considerându-vă mai isteț decât mine.

— Foarte drăguț din partea dumitale, draga mea! Sunt dispus să-mi pun la dispoziția dumitale materia mea. Cenușie. Și n-ați întreprins nimic?

— Aproape nimic. Am o mare admirație pentru indiscutabila inteligență a defunctului meu. Unchi, pentru a presupune măcar o clipă că este vorba despre ceva ușor.

— Aveți la dumneavoastră testamentul?... O copie măcar...

Domnișoara Marsh îi întinse o hârtie,. Poirot o parcursese cu vederea clătinând din cap.

— Dictată acum trei ani. Datată 25 mai și aceeași oră, 11 dimineața. Într-adevăr, foarte sugestiv! Cum era și firesc, stilul restrânge evident câmpul investigației. Da, fără nici o îndoială, este vorba de încă un testament, care chiar dacă a fost redactat cu o jumătate de oră mai târziu, ar fi de ajuns pentru a-l anula pe primul. Domnișoară, problema pe care mi-o propuneți este ingenioasă și plăcută, la care aș fi fost încântată să vă ofer o soluție. Căci, chiar dacă unchiul dumneavoastră ar, fi fost isteț precum susțineți, cu siguranță că materia lui cenușie n-ar fi fost superioară celei a lui Hercules Poirot.

(Adevărul este că Poirot e de un egoism puțin întâlnit!)

— Din fericire, momentan nu mă ocup de nici un caz mai important. Așa că vom merge chiar în seara asta, Hastings și cu mine, la Reședința Seniorială a Racului Cățărător. Familia care îngrijea casa unchiului mai locuiește acolo?

— Da se numește Backer.

A doua zi, vânătoarea începuse. Am ajuns destul de târziu, aproape se înnoptase. Backer și soția lui primiseră o telegramă prin care ne anunțam sosirea și ne așteptau la gară. Formau un cuplu destul de simpatic; el cu membrele lui noduroase, cu obrajii zbârciți și trandafirii, precum cartofii prăjiți... Ea, grasă, veselă, cum sunt de obicei fetele de la țară.

Cam obosiți după drumul lung și după cele opt mile parcurse cu trăsura, ne-am dus la culcare imediat după cina compusă din pui fript, prăjitură cu mere și un castron cu frișcă proaspătă, toate acestea servite în cabinetul care câteodată ținea loc de birou sau de salon domnului Marsh. Lipit de un perete se afla un birou plin de hârtii așezate într-o perfectă ordine, în fața căruia se afla un fotoliu de piele, locul preferat al defunctului.

Pe peretele opus se afla o canapea lungă, de modă veche, iar banchetele care ocupau spațiile dintre ferestre erau acoperite cu huse închise la culoare.

— Dragă prietene, îmi spuse Poirot aprinzându-și una dintre țigările lui minuscule, va trebui să stabilim planul de atac. Am cercetat sumar toată casa, dar, după părerea mea, dacă trebuie să căutăm undeva apoi locul acela nu poate fi decât camera unde l-am găsit... Pentru început, să răsfoim toate documentele închise în acest dulap. Fără îndoială că nu am intenția să găsesc testamentul, dar putem să dăm, foarte bine, peste vreo hârtie, în aparență ne semnificativă, care să ne ajute puțin. Te rog să-i chemi.

Am făcut ce mi-a cerut și, în așteptarea lor, Poirot începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al încăperii, aruncând priviri aprobatoare în jur.

— Domnul Marsh era un om ordonat; vezi cu câtă grijă și-a aranjat hârtiile! Pe lângă asta, există câte o plăcuță de fildeș pentru fiecare cheie de la sertare, la fel și pentru vitrină; cu câtă simetrie sunt aranjate bibelourile de porțelan! Îți face plăcere să le privești! Niciunul nu rupe armonia...

Se întrerupse brusc; își oprise privirea pe cheia de la birou, de care atârna un plic foarte vechi. Poirot se încruntă și scoase cheia din broască. Pe plic scria aceste cuvinte: „Cheia biroului”, cu o grafie stângace, total deosebită de etichetele caligrafiate ale celorlalte chei.

— Uite! O etichetă care nu se aseamnă deloc cu celălalte, spuse Poirot. Poate n-a făcut-o domnul Marsh, dar cine în afară de el mai locuia în casă?

Backer răspunse chemării mele apărând în pragul ușii.

— Te rog s-o aduci și pe nevasta dumitale. Vreau să vă pun câteva întrebări.

Backer pleacă, dar se întoarce câteva minute mai târziu însoțit de impunătoarea sa soție, care își făcu intrarea cu un surâs radios, ștergându-se pe mâini cu marginea șorțului.

În câteva cuvinte. Poirot le explică motivul sosirii sale. Soții Backer, la rândul lor, se arătară plini de solitudine și îndatoritori.

— În realitate, nimeni n-ar dori s-o lipsească pe domnișoara de drepturile care i le acordă justiția, declară buna femeie. Aș fi foarte mâhnită dacă tot ce se află aici ar intra în patrimoniul spitalelor...!

Poirot începu să-i interogheze. Amândoi soții își amintiră foarte bine că fuseseră martori la semnarea testamentului: îl trimiseră pe Backer în orașul vecin, pentru a găsi formulare.

— Două? Întrebă repede Poirot...

— Da, domnule; fără îndoială.- Ca măsură de prevedere în cazul în care unul dintre ele s-ar pierde... Ceea ce s-a și întâmplat până la urmă. Nevastă-mea și cu mine am semnat unul...

— Cam cât era ceasul?

Backer se scarpină în cap cu un aer uluit, dar femeia fu mai promptă decât el:

— Ce prost!... E foarte simplu, deoarece pusesem la fiert laptele pentru ciocolată. Nu-ți aduci aminte că a dat totul în fiert când ne-am întors?

— Și după aceea, ce s-a mai întâmplat?

— Păi, după vreo oră, domnul Marsh ne-a chemat din nou. „Am greșit... Am greșit, așa că trebuie să rupem prima hârtie și o să vă rog să semnați încă o dată...” Și bărbatul meu și cu mine am semnat. Atunci, domnul Marsh ne-a dat niște bani, spunându-ne: „V-am lăsat ceva moștenire în testamentul meu, dar pe lângă asta, în fiecare an veți primi o sumă fixă. Asta va fi un mic cadou pe care îl veți primi când eu nu voi mai fi pe lume”.

Și totul s-a petrecut exact așa cum a spus el. Poirot reflectă.

— Când ați semnat a doua oară, ce a făcut domnul Marsh? Știți?

— Da, a plecat în oraș pentru a aranja niște afaceri cu unii negustori.

Atunci Poirot încercă o nouă tactică și. Arătându-le cheia biroului, îi întrebă:

— Scrisul de pe plic e al stăpânului dumneavoastră?

Nu putem spune cu precizie, dar mi se are că Backer a șovăit din nou înainte de a răspunde:

— Da, domnule, e scrisul lui.

Minte, mi-am zis... Dar de ce?

— În ultimii trei ani, stăpânul dumneavoastră a închiriat vreodată casa? A fost locuită vreodată de străini?

— Nu, domnule, doar de domnișoara Violeta.

— Nici o altă persoană nu a intrat în această cameră?

— Nu, domnule.

— I-ai uitat pe muncitori, Jim, îi aduse aminte soția.

— Muncitorii? Exclamă Poirot, ciulind urechile. Despre ce muncitori este vorba?

Țăranca le spuse că, în urmă cu vreo doi ani, au fost aduși acolo câțiva muncitori pentru a efectua diferite reparații în interiorul casei, dar că nu putea preciza despre ce fel de lucrări fusese vorba. După ea, nu era mare nevoie de acele reparații și credea, mai degrabă, că fusese vorba de un

capriciu al stăpânului. Mai multă vreme muncitorii lucraseră în camera în care ne aflăm, dar ea nu putea spune ce făcuseră acolo, căci domnul Marsh nu îi lăsaseră să intre în încăperea pe toată perioada când fuseseră acolo muncitorii. Din nefericire, ei nu-și puteau aminti ce antreprenor se ocupase de aceste lucrări; ceea ce puteau spune cu siguranță era că muncitorii veniseră din Plymouth.

— Am avansat, Hastings, își spuse Poirot, frecându-și mâinile, în vreme ce soții Backer plecau. Nu mai încapă nici o îndoială că Marsh a scris un al doilea testament și că i-a chemat pe muncitorii din Plymouth pentru a-i construi o ascunzătoare potrivit intențiilor sale. Acum, în loc să ne pierdem vremea scormonind pe sub dușumea sau ciocănind pereții, ne vom duce direct la Plymouth.

Am întâmpinat anumite greutăți până când să dăm peste ceea ce căutam, dar, în final, după câteva încercări infructuoase, am reușit să-l descoperim pe antreprenorul pe care îl contactase domnul Marsh.

Muncitorii cu care lucra el se aflau de mulți ani în serviciul său și i-a fost destul de ușor să ne pună în legătură cu cei doi bărbați care executaseră lucrarea comandată de domnul Marsh. Amândoi și-au adus perfect aminte despre ce era vorba și declarară că li se comandase, printre altele, să scoată o placă de la vechiul șemineu, să facă o gaură acolo și să pună placa la loc în așa fel încât nimeni să nu observe schimbarea. Cu ajutorul unei plăci alăturate, prima placă se putea ridica în formă de trapă. Lucrare dificilă, pe scurt, la care bătrânul domn s-a arătat exigent.

Muncitorul care ne-a furnizat aceste informații se numea Cogham. Era un bărbat înalt, cu mustață căruntă, cu o privire sinceră și inteligentă.

Ne-am întors foarte veseli la domeniul Racului Cățărațor și, după ce am încuiat biroul, ne-am dedicat muncii de verificare a ceea ce ni se povestise. Suprafața plăcilor de teracotă era perfect netedă și nu dezvăluia nimic neobișnuit; totuși, privind locul care ne fusese indicat, am observat imediat cavitatea ascunsă. Poirot întinse mâna, dar imediat fizionomia lui – ce are un surâs triumfal, luminos – se întunecă în fața decepției, căci nu găsi decât o bucată de hârtie pe jumătate arsă.

— Ia te uită! Strigă Poirot, furios că nu se alesese cu altceva. Cineva a trecut pe aici înaintea noastră...

Am analizat nerăbdători hârtia. Nu încăpea nici o îndoială; într-adevăr era o bucată din documentul pe care îl căutam. Încă se mai putea descifra semnătura lui Backer, dar era practic imposibil să-ți dai seama exact de ce scria în testament.

Dezorientat, Poirot, care stătea în genunchi, pe jos, își lăsă toată greutatea corpului să cadă pe călcâie. Expresia lui ar fi fost sincer comică, dacă nu am fi fost atât de uluiți.

— Nu mai înțeleg nimic! Bombăni printre dinți. Cine a putut distruge asta și cu ce scop?

— Soții Backer? Am insinuat eu.

— De ce crezi că ei ar fi făcut-o? Și într-un caz și în altul ei nu-l vor moșteni și au mai multe șanse să-și păstreze slujba dacă domnișoara Marsh

va continua să fie stăpâna casei, decât dacă aceasta ar intra în posesia unei instituții de caritate. Cine, deci, ar fi avut interes să distrugă acest testament? Spitalele ar fi beneficiat, desigur, dar e absurd să mergi cu bănuiala până acolo.

— Poate bătrânul Marsh, regretându-și prima intenție, l-a distrus cu propriile sale mâini, am spus eu.

Poirot se ridică în picioare și cu acea grijă meticuloasă pe care o are în aranjarea hainelor sale, începu să-și scuture pantofii.

— Se prea poate, recunosc eu. Ai formulat și tu o dată o ipoteză plauzibilă, Hastings. În sfârșit, nu mai avem nimic de făcut aici. Am făcut tot ceea ce se putea face omenește. Suntem atât de nesiguri cu privire la cum a procedat acest viclean Andrew Marsh, și, din nefericire, nepoata lui nu a înaintat mult în această afacere.

Am plecat imediat la gară și am ajuns tocmai la timp pentru a prinde trenul de Londra, care nu era expresul. Poirot arăta trist și nemulțumit. Pe de altă parte, eu mă simțeam destul de obosit și m-am cuibărit de îndată în fundul compartimentului. Dintr-o dată, după gara Taunton și în timp ce vagonul se punea în mișcare, Poirot îmi strigă:

— Repede, Hastings! Trezește-te și să coborâm!... Trebuie să coborâm imediat!

Eu, care încă nu avusesem timp să-mi revin din uimire, mă trezii pe peron cu capul gol și fără valize, în vreme ce trenul dispărea în mijlocul nopții. Eram furios, dar Poirot nu părea să-și dea seama de asta.

— Imbecil! Idiot! Sunt un mare idiot! Nu dimineața pot să mă laud cu „memoria mea cenușie”...

— Explică-mi ce s-a întâmplat.

Cum avea obiceiul, când îl urmărea o idee, Poirot nu dădu nici o atenție îndemnului făcut de mine.

— Cărțile negustorilor!... Am uitat cu desăvârșire acest amănunt... Da, dar unde să le găsim?... Unde? Nu contează, sunt sigur că nu mă înșel. Hai să ne întoarcem imediat acolo.

Doar că era mult mai ușor de spus decât de făcut. Tot ce am reușit să facem a fost găsirea unui autobuz de Exeter și ajungând acolo Poirot a trebuit să se resemneze cu închirierea unui automobil. Cert e că am ajuns la Reședința Seniorială a Racului Cățărațor în jurul orei trei dimineața. N-aș reuși să vă descriu stupoarea soților Backer, treziți de spaima cauzată de țipetele noastre. Dar Poirot, fără măcar să-i privească, se îndreptă spre birou.

— Ți-am mai spus, Hastings, că sunt un mare idiot, dar expresia era prea blândă; adevărul e că m-am purtat ca ultimul prost: uite, prietene, privește aici!

Ducându-se direct la birou, luă cheia și îi scoase vechiul plic care folosea uneori și de breloc. Îmi frământam creierii gândindu-mă cum va descoperi el un testament, fără îndoială, lung, pe o hârtie atât de mică. Dar, după ce tăie plicul pe trei laturi, îl netezi și se duse să aprindă focul, când acesta începu să ardă, apropiind partea din interior de flacără. În câteva secunde, pe plic apărură un text slab.

— Vezi, prietene? Spuse triumfător.

Atunci m-am apropiat pentru a vedea mai bine. Se zăreau deja câteva rânduri scrise de domnul Marsh, care menționau, pe scurt, că lăsa toate bunurile nepoatei sale, domnișoara Violeta. Acest document neobișnuit era datat 25 martie, orele douăsprezece și jumătate și purta semnătura martorilor: Alberto Pike, negustor de confecții, și Jessie Pike, soția sa.

— Și e legal? Am întrebat zăpăcit.

— Nu cunosc nici un articol de lege care să interzică redactarea unui testament cu cerneală simpatică. Intențiile domnului Marsh sunt foarte bine exprimate și cea pe care o face moștenitoare este singura rudă în viață ce îi rămăsese. Dar cât de subtil a fost omul acesta! A prevăzut dinainte prin ce urma să treacă cea care va încerca să descopere ceea ce el ascunsese. Și toată lupta pe care am dus-o eu, sărman imbecil!... Având două formulare tipărite, i-a făcut să semneze, unul după altul, cei doi soți care îi avea în serviciu și apoi a trecut la redactarea adevăratului său testament, cu cerneală simpatică din stiloul ce îl avea, testament scris în interiorul unui plic vechi. Sub un pretext oarecare, de exemplu, pentru a elibera o factură scrisă cu creionul sub care pune o matriță, face să se tipărească semnătura negustorului și a soției acestuia sub propria-i semnătură... Apoi, râzând anticipat de festa jucată, leagă la vechiul plic cheia biroului său, spunându-ne că „dacă nepoata sa descoperă această mică șmecherie” va demonstra astfel că avusese dreptate să-și continue studiile și să-și termine cariera pe care și-o alesese și mulțumită căreia el era dispus să-i lase averea.

— Da, dar în realitate, nu ea a fost cea care a scos castanele din foc, cum se zice în popor. Ci dumneata ai fost, Poirot. Atunci, oricum ar fi, bătrânul a câștigat prinsoarea.

— Nicidecum, Hastings: te înșeli amarnic, având în vedere că domnișoara Marsh și-a demonstrat din plin persicacitatea, încredințându-mi acest caz. Oricum, trebuie să apelăm întotdeauna la profesioniști. Deci, e mai drept ca domnișoara Marsh să intre în posesia averii care i se cuvine.

Și sunt foarte curios să aflu ce ar gândi despre toate acestea bătrânul Andrew Marsh...

SFÂRȘIT

1 În antichitatea greco-romană, mantie fără mâneci, prinsă pe umăr cu o agrafă și purtată de femei peste tunică,

2 interpret (și ghid) în special de artă, turcă sau persană.

3 Camorra – organizație teroristă secretă italiană, își are originile în Neapole, în anii 1830. Operațiunile sale au inclus activități criminale de diferite feluri, ca jafuri, șantaje, tâlhării la drumul mare. La sfârșitul anilor 1840, Camorra a cucerit o mare putere politică, dar apoi a pierdut terenul. În 1911, guvernul italian i-a aplicat o lovitură puternică. Totuși, organizația nu este încă lichidată.

4 onestitate în engleză, dar și dalie.

5 death, în engleză.

6 Cel mai vechi procedeu de fotografiere, astăzi abandonat, care fixa imaginile pe plăci de cupru argintate, sensibilizate cu vapori de iod și de brom; se dezvoltă prin expunere la vapori de mercur; de la numele inventatorului, Louis Daguerre (1789- 1851)

7 distanța pe care o avea de acoperit mingea de golf până la centru sau „vârf”.

8 locul de unde mingea este lovită la începerea jocului pentru o gaură (hole).

9 un număr de lovituri pe care jucătorul le primește pentru a-și ajusta scorul până la un nivel comun; cu cât jucătorul e mai bun, cu atât e mai mic handicapul său.

10 lovitură de golf.

11 lovitură făcută cu o crosă cu vârf de fier (numită mushie) folosită pentru distanțe medii.

12 lovitură pentru trimeterea mingii în gaură sau lângă aceasta.

13 o faimoasă stradă din Londra, ocupată, mai ales, de medici specialiști și chirurgi.

14 dinastia Ming (1368-1644), perioadă vestită pentru operele sale de artă, picturi, porțelanuri, țesături etc.

15 66 C°

16 Un popor arab, cu regatul în Estul și Sud-Estul Palestinei, distrus de romani în anul 105 î.e.n.

17 Oxid feric natural, Fe₂O₃, un minereu de fier roșu, maroniu sau negru.

18 Filonela (Filomela). În mitologia greacă, fiica lui Pandion, rege legendar al Atenei; a fost transformată într-o rândunică, iar sora sa, Procne, într-o privighetoare (sau în versiunile latine, într-o privighetoare și sora sa într-o rândunică).

19 pronunție deformată (defect de vorbire) a Londrei (London).

20 Loc în care se păstrează secrete misterioase sau oribile.

21 hyoscină sau hyoscianină, alcaloid, un izomer al atropinei obținut din anumite plante (în special din Hyoscyamus niger și Atropa belladonna, și folosit ca sedativ sau, cu morfină, pentru a produce anestezie locală.